

Offentligheden i mikrosamfund

Et casestudie af det
grønlandske mediasystem

Ph.d.-afhandling af Signe Ravn-Højgaard

RUC

ILISIMATUSARFIK
University of Greenland

Offentligheden i mikrosamfund
Et casestudie af det grønlandske mediesystem

Inuiaqatigiiaqqani tamat pissusilersoqatigiinnerat
Kalaallit Nunaanni tusagassiuuteqarnerup
aaqqissuussaananik misissueqqissaarneq

Ilisimatusarfik – University of Greenland
Roskilde University

© Signe Ravn-Højgaard
oktober 2023
Ph.d.-afhandling

Vejledere:
Professor Ida Willig og professor Mark Ørsten

**Til ære for Jonathan
og den forskning, han ikke fik færdiggjort.**

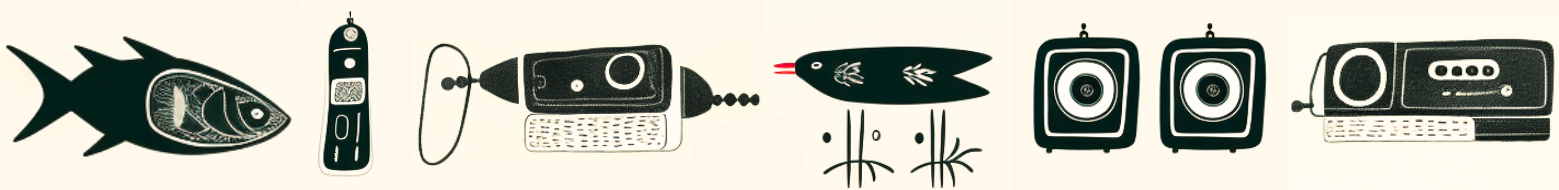
Indholdsfortegnelse

1. Abstracts	7
Eqikkaaneq kalaallisut.....	7
English summary	9
Dansk resumé.....	11
2. Introduktion.....	14
2.1 Det grønlandske mediesystem	16
2.2 Forskning i det grønlandske mediesystem	19
2.3 Afhandlingens opbygning.....	26
Præsentation af artiklerne	26
2.4 Afhandlingens ambition.....	29
3. Teori.....	32
3.1 Offentlighedsbegrebet.....	32
Offentlighed som infrastruktur	34
Redaktionelle medier som (en af) offentlighedens infrastrukturer.....	34
3.2 Mediesystemteori	35
Klientelisme.....	36
System- og differentieringsteori	37
3.3 Anvendelser, videreudviklinger og kritik af mediesystemteorien.....	39
Nordisk medievelfærdsstat	39
Små mediesystemer	40
Størrelsesdefinitionen i medieforskning	41
3.4 Massemediernes tab af monopol på offentlighedens infrastruktur.....	42
Opsummering	44
4. Metode	47
4.1 Forskningsdesign.....	47
Afhandlingens empiri og analysemetode.....	48
Casestudie	49
Sammenlignende metode	50
4.2 Forskningsetik.....	52
Forskerpositionering	52

'Danske forskere indgår i en ikke altid positiv forskningshistorie'	53
Indigenous Knowledge.....	54
Kalaallit Nunaat.....	57
At forske i et lille samfund.....	58
Blot ét perspektiv	60
5. Artikler.....	62
Artikel #1 - Medier og selvstændighed i Grønland.....	63
Artikel #2 - Media Policy in Greenland	81
Artikel #3 - Particularities of Media Systems in the West Nordic Countries	99
Artikel #4 - Micro media systems	122
6. Diskussion.....	141
6.1 Diskussion af afhandlingens empiriske fund	141
Det offentliges rolle i mediesystemet	141
Effekterne af lille størrelse	143
Andre mulige kategoriseringer af det grønlandske mediesystem.....	145
6.2 Digitalisering af det grønlandske mediesystem	150
Statens rolle i digitaliserede mediesystem	150
Små offentligheder i en digitaliseret verden	151
Én-til-én-kommunikation	155
Datakolonialisme.....	158
7. Konklusion.....	161
Afhandlingens empiriske bidrag.....	161
Afhandlingens teoretiske bidrag	162
Den digitaliserede offentlighed i Grønland og andre små samfund.....	163
8. Litteraturliste	166

1

Abstracts

1. Abstracts

Eqikkaaneq kalaallisut

Ilisimatusaatitut suliaq una tassaavoq tusagassiuutit attaveqaatitut Kalaallit Nunaanni tamanut atuunneranni inooqatigiit pissusaannik misissuineq, ilisimatusaatigineqarlutik politikikkut aningaasarsiornikkullu aaqqissuussaannerit, kulturimi ileqqusut teknologimillu atuinerup qanorpiaq peqatigiissutaaneri – tassunga tunngasut siornatigut taamaallaat killilimmik saqqummiunneqartarsimapput. Ilisimatusaatigalugu suliami ataatsimut isigalugu sammineqarpoq Kalaallit Nunaanni tusagassiuuteqar-nerup aaqqissuussaananik misissueqqissaarneq aamma politikikkut aaqqissuus-saanerup tusagassiuutillu aaqqissuussaananerisa akornanni pissutsit pillugit paasisat, taakkulu tunngavigalugit siunnersuutigineqarluni tusagassiuutit minnerusut aaqqissuussaanerat pillugu teori nutaaq tassungalu atatillugu angissutsip allanngoranneranut nassuiaatip nutarterneqarnissaa.

Misissuinermi periutsit assigiinngitsut pingasut atorlugit ilisimatusaatitut allaatigisami misissuiffigineqarput Kalaallit Nunaanni tusagassiuutit aaqqissuussaananerminni suut ilisarnaatigineraat: Kalaallit Nunaanni tusagassiuutit aaqqissuussaananernik misissueqqissaarneq, Kalaallit Nunaanni politikikkut aaqqissuussaannerit assigiinngitsut pingasut atuunneranni tusagassiuutitut politikkerisimasani sanilliussineq kiisalu kalaallit, savalimmiormiut islandimiullu tusagassiuutaasa aaqqissuussaananernik sanilliussineq. Misissueqqissaanerit taakkua ilisimatuutut misissuinerup allaaserisartaasa sisamaasut akornanni pingasuusuni sammineqarput, makkunani: "Medier og selvstændighed", "Media Policy in Greenland" aamma "Particularities of Media Systems in the West Nordic Countries". Taakkunani allaaserineqarpoq Kalaallit Nunaanni tusagassiorfiit aaqqissuussaananermikkut ikittuinnaaneri ilisarnaatigalugulu isumalluutissakitsuunertik kiisalu Kalaallit Nunaanni pisortat ingerlatsinerata tusagassiuuteqarnermut qanoq sunniuteqartiginera.

Taakkua saniatigut teoriit marluk Kalaallit Nunaanni tusagassiuutit aaqqissuussaananeranni atorneqarsinnaassusaat misileraaffigineqarpoq: Siullertut takussutissaqaler-

poq Puppisip teoria (2009) aaqqissuussaannerit ilisarnaataanni tusagassiuuteeqqanut tunngasortaa Kalaallit Nunaanni tusagassiuuteqarnerup aaqqissuussaannerata allaaserineqarnerani annertuumik atorineqarsinnaassuseqartoq, naak Puppisip tusagassiuuteqarnermi aaqqissuussaannerit pillugit misissuinermini ilaatitaanut sanilliullugu annikinnerugaluarluni. Aappaatut inerniliunneqarpoq Syvertsenip suleqataasalu (2014) naalagaaffiup atugartuussutsikkut ilusilersugaanerani nunani avannarlerni tusagassiuuteqarnerup qanoq inissisimaneranik misissueriaatsimut modeliat atorlugu Kalaallit Nunaanni tusagassiuutitut politikki annertungaatsiartumik allaaserineqarsinnaasoq, danskit tusagassiuuteqarnermi politikkiannik annertuumik ataatsimoorfeqarnini pissutigalugu, assersuutigalugu tusagassiuuteqarneq pillugu inatsisiliornermi danskit inatsisaat tarrarsorfigineqangaatsiarsimagamik.

Naak pingaarnertut inerniliunneqaraluartoq Puppisip aamma Syvertsenip suleqataa- talu teorivi Kalaallit Nunaanni tusagassiuutit aaqqissugaanerisa nassuiarnissaannut atorineqarsinnaasut, misissuinermi paasisat aammattaaq takutippaat teoriit taakku atorlugit Kalaallit Nunaanni pissutsit atuuttut assersuutigalugit nassuiarneqarsinnaa- nngitsut. Taamaattumik siunnersuutigineqarpoq oqariartaaseq "tusagassiuuteeqqat aaqqissuussaannerat" (mikromediesystem), tassani tusagassiuuteeqqat aaqqissuussaa- neranni immikkoorutit nassuiarneqarsinnaalissammata. Tamanna pivoq suliami allaa- serisat sisamaanni: Micro media systems". Aammattaaq siunnersuutigineqarpoq ataa- vartumik angissutsip nikerarneranik nutaamik paasinnittaaseqalernissaq, tusagassiuu- teeqqat aaqqissuussaannerinik maanna ilisimatusarnermi najoqqutarineqartartunik allaanerullunilu allannguisussamik. Taamaaliornikkut teori malussajanerulissaaq tusagassiuuteeqqat aaqqissuussaannerisa annikilliarthornerat ilutigalugu, tamatumalu kinguneranik tusagassiuuteeqqat aaqqissuussaannerannik paasinnittaatsimut tamanna najukkami naalagaaffeeqqanilu ikiuutaassaaq. Ilisimatusaatitut suliap naggataa- tungaani oqallisigineqarpoq ilisimatusarnermi angusat atorlugit paasinninneruler- nissaq anguneqarsinnaasoq, nittartakkakkut tamat peqatigiinneranni tusagassiuu- teeqqat inuiaqatigiinni ikittuinnarnik innuttaqartuni qanoq atueriaaseqartarnerannik, inuiaqatigiissuarnut sanilliullutik.

Ilisimatusaatitut suliap siunertaraa Kalaallit Nunaanni tusagassiuuteqarnerup aaq- qissuussaanneri pillugu ilisimasanik pilersuinnissaq kiisalu ilinniarluarsimasut akornanni oqallinnermi tusagassiuuteqarnerup aaqqissuussaannerini angissutsinut nassuiaatip erseqqissarneqarlunilu pitsanngorsarneqarnissaa taamalu aamma tamat peqatigiin- nerisa ilusilersugaaneranni peqatigiinnerup pingaarutaata erseqqinnerulernissaa.

English summary

This dissertation is a macro-sociological study of how the media - the infrastructure for the public sphere in Greenland - are shaped in interaction with the political and economic system, cultural norms, and technological development. A research area that has only been scarcely examined previously.

Overall, the dissertation presents a case study of the Greenlandic media system that contributes with empirical knowledge about the relationship between the political system and the media system in Greenland. Drawing from this foundation, a new theory about small media systems and a redefinition of the size variable is proposed.

Through three different methodological approaches, the dissertation examines the structural characteristics of the media system in Greenland: a case study of the Greenlandic media system, a temporal comparison of media policies under three different political systems in Greenland, and finally a comparison of the media systems in Greenland, the Faroe Islands and Iceland. These analyses can be found in three of the dissertation's four articles: "Medier og selvstændighed i Grønland" [Media and independence in Greenland], "Media Policy in Greenland", and "Particularities of Media Systems in the West Nordic Countries". In these articles it is described how the Greenlandic media system is small and characterized by few resources and how the public sector plays a significant role in Greenland's media system.

Furthermore, the relevance of two theories to the Greenlandic media system is tested. Firstly, it is shown that Puppis' (2009) theory about structural characteristics related to small media markets are largely applicable to the Greenlandic media system, even though it is smaller than the media systems Puppis includes in his theory. Secondly, it is concluded that Syvertsen and colleagues' (2014) Nordic media welfare model can be used to describe the Greenlandic media policy, which has much in common with the Danish media policy. For example, much of the media legislation mirrors Danish legislation.

Although the overall conclusion is that both Puppis and Syvertsen and colleagues' theories are useful for describing the Greenlandic media system, the empirical studies also show that essential characteristics of the Greenlandic case cannot be explained through these theories.

Hence, by revisiting the theoretical roots of media system and public sphere theory - Durkheim (1893) and Parsons' (1951) system and differentiation theory - the term 'micro media system' is proposed to describe the unique features of very small media systems. This is done in the dissertation's fourth article "Micro media systems". It is argued to replace the binary (big/small) understanding of the size variable dominating existing research on small media systems with a continuum understanding of the size variable. Thereby, the theory becomes more sensitive to the fact that characteristics of small media systems become more pronounced the smaller a media system is. This can contribute to a more nuanced understanding of media systems in both local communities and micro-states. Finally, it is discussed how the dissertation's results can be used to understand how online public spheres of small societies function differently from those of large societies.

The aim of the dissertation is to contribute with knowledge about the Greenlandic media system and to nuance and qualify academic debates about the definition of the size of media systems and the significance of social integration for the formation of the public sphere.

Dansk resumé

Denne afhandling er en macrosociologisk undersøgelse af, hvordan medierne - som infrastruktur for offentligheden i Grønland - formes i samspillet med det politiske og økonomiske system, kulturelle normer og teknologisk udvikling. Det er et genstandsfelt, der tidligere kun har været belyst begrænset.

Samlet set præsenterer afhandlingen et casestudie af det grønlandske mediesystem, der bidrager med empirisk viden om forholdet mellem det politiske system og mediesystemet i Grønland. På baggrund heraf foreslås ny teori om små mediesystemer og en ny definition af variabelen størrelse.

Gennem tre forskellige metodiske tilgange undersøger afhandlingen, hvilke strukturelle karakteristika, der kendetegner mediesystemet i Grønland: et casestudie af det grønlandske mediesystem, en sammenligning af mediepolitik under tre forskellige politiske systemer i Grønland og endelig en sammenligning af de grønlandske, færøske og islandske mediesystemer. Disse analyser findes i tre af afhandlingens fire artikler: "Medier og selvstændighed i Grønland", "Media Policy in Greenland" og "Particularities of Media Systems in the West Nordic Countries". Heri beskrives blandt andet, hvordan det grønlandske mediesystem er småt og kendetegnet ved få ressourcer, og hvordan den offentlige sektor spiller en stor rolle i mediesystemet i Grønland.

Derudover testes to teories anvendelse på det grønlandske mediesystem: for det første vises det, at Puppis' (2009) teori om strukturelle karakteristika relateret til små mediemarkeder i grove træk kan anvendes til at beskrive mediesystemet i Grønland, til trods for at det er mindre end de mediesystemer Puppis inkluderer i teori. For det andet konkluderes det, at Syvertsen og kollegers (2014) nordiske medievelfærdsmodel i det væsentlige kan bruges til at beskrive grønlandske mediepolitik, da denne har meget til fælles med dansk mediepolitik, f.eks. er meget medielovgivning en spejling af dansk lovgivning.

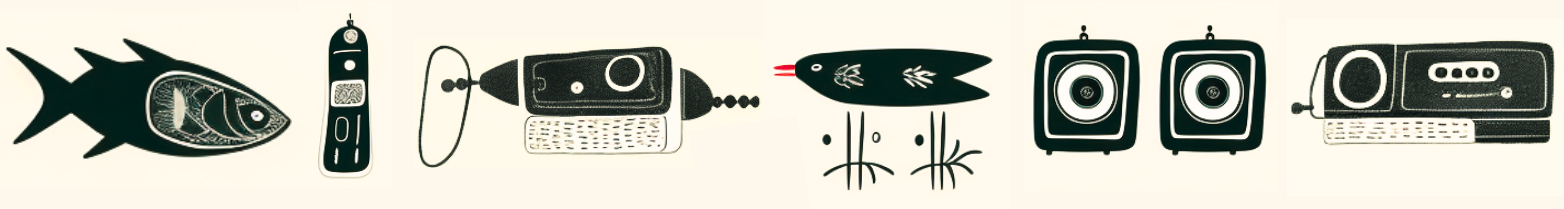
Selvom det overordnet konkluderes, at både Puppis og Syvertsen og kollegers teorier kan bruges til at beskrive det grønlandske mediesystem, så viser de empiriske studier også, at afgørende karakteristika ved den grønlandske case ikke kan forklares ved brug af disse teorier.

Ved at genbesøge Durkheim (1893) og Parsons (1951) system- og differentieringsteori, der danner grundlaget for både offentligheds- og mediesystemteori, foreslås begrebet 'mikromediesystem' til at beskrive de særegne træk ved meget små mediesystemer. Det gøres i afhandlingens fjerde artikel "Micro media systems". Yderligere foreslås at den binære størrelsesvariabel (stor/lille) i eksisterende forskning i små mediesystemer erstattes af en kontinuum-forståelse af variabelen størrelse. Teorien bliver på den måde sensitiv over for, at træk ved små mediesystemer bliver mere udtalte jo mindre et mediesystem er, hvilket kan bidrage til en mere nuanceret forståelse af mediesystemer i både lokalsamfund og mikrostater. Sidst i afhandlingen diskuteres det, hvordan afhandlingens resultater kan bruges til at forstå, hvordan små samfunds offentligheder online fungerer anderledes end store samfunds offentligheder online.

Formålet med afhandlingen er dels at bidrage med viden om det grønlandske mediesystem, dels at nuancere og kvalificere akademiske debatter om definitionen af størrelse på mediesystemer og betydningen af social integration for offentlighedens udformning.

2

Introduktion

2. Introduktion

I Grønland er medierne en central infrastruktur for offentligheden. Derfor vil denne afhandling belyse, hvilke politiske og økonomiske strukturer mediesystemet er indlejret i, og hvad det betyder for, hvordan offentligheden i Grønland fungerer. Offentligheden i Grønland huser nemlig i disse år mange diskussioner om grundlæggende spørgsmål om det grønlandske samfund: om hvilket samfund har det været, hvilket er det i dag og hvilket skal det være i fremtiden?

Spørgsmål om hvilket samfund Grønland **har været** diskuteres i medierne i Grønland, når vidnesbyrd fremkommer fra grønlandske kvinder, der i 1960'erne og frem mod deres vilje fik opsat spiral af det dengang dansk-administrerede sundhedsvæsen (Petersen & Klint, 2022). Det har ledt til en stor debat i de grønlandske medier, om hvad kolonitiden i Grønland egentlig var – og stadig er. To dansk-grønlandske kommissioner af forskere er blevet eller er ved at blive nedsat. De skal henholdsvis afdække, hvad der skete under 'spiralkampagnen' og lave en historisk udredning af forholdet mellem Grønland og Danmark i perioden efter Anden Verdenskrig og frem til i dag (Grønlands Forskningsråd, 2023; Naalakkersuisut, 2023a).

Indtil ændringen af Danmarks grundlov i 1953 var Grønland officielt en dansk koloni, hvorefter Grønland blev indlemmet som et amt i Danmark. Store - og senere meget kontroversielle - urbaniseringsprojekter fandt sted i denne periode (Arnfjord, 2016). I 1979 blev lov om Grønlands Hjemmestyre vedtaget og den grønlandske hjemmestyreordning gav mulighed for, at det grønlandske parlament kunne beslutte at hjemtage sagsområder, så det politiske ansvar for disse rykkedes fra København til Nuuk. Når Grønland overtog et sagsområde, ville pengene Danmark havde brugt på området tilfalde den grønlandske regering direkte i form af et bloktilskud, som blev større jo flere områder det grønlandske Hjemmestyre hjemtog. I dag udgør bloktilskuddet lidt over halvdelen af de offentlige indtægter. Gennem 1980'erne og 1990'erne blev flere og flere sagsområder hjemtaget, herunder medie-, kultur- og

skoleområdet som nogle af de første områder i 1980. I dag administrerer den grønlandske regering, Naalakkersuisut, der vælges af det grønlandske parlament, Inatsisartut, blandt andet sundhedsområdet, skattevæsenet og forsyningsvirksomhed. Det største område, der ikke er hjemtaget, men kan hjemtages er justitsvæsenet, herunder politi, kriminalforsorg og domstole. Statsforfatning, statsborgerskab, Højesteret, udenrigspolitik samt valuta- og pengepolitik kan ikke hjemtages under den nugældende selvstyreordning. I 2009 blev Lov om Grønlands Selvstyre vedtaget, som erstatning for hjemmestyreordningen. Med denne lov anerkendtes det grønlandske folks ret til selvstændighed. Og med denne lov ændredes ordningen, således at bloktilskuddet ikke længere forhøjes, når ansvaret for sagsområder flyttes fra København til Nuuk.

Spørgsmålet, om hvilket samfund Grønland **er i dag**, er til diskussion i den grønlandske offentlighed, når det diskuteres hvorvidt Grønland skal tilslutte sig Paris-aftalen (se f.eks. Naalakkersuisuts, 2023 kampagne på Facebook) eller om Grønland skal stå uden for enten på grund af store omkostninger (Veirum, 2021) eller på grund af inuit-folkets status som oprindeligt folk, der ikke har bidraget til forureningen (Søndergaard, 2015). Mens en stor del af befolkningen ikke har stor viden om menneskelig indvirkning på klimaforandringer (Minor mfl., 2023), øger klimaforandringer og en ny geopolitisk virkelighed den internationale interesse for Grønland (Jacobsen, 2019; Olsvig, 2022; Rahbek-Clemmensen & Sørensen, 2021). Det forstørrer dermed også Grønlands udenrigspolitiske handlerum, hvilket forskyder magtbalancen i rigsfællesskabet (Olsvig & Gad, 2021) og fordrer svar på spørgsmålet, om hvilken type aktør skal Grønland være udenrigspolitisk?

Spørgsmålet om hvilket samfund Grønland er i dag, er også det underliggende spørgsmål i diskussionen om, hvorvidt uran skal udvindes i Grønland. Uranspørgsmålet opheder den offentlige debat, og det bliver koblet tæt til spørgsmål om grønlandsk identitet (Bjørst, 2016; Rasmussen & Merkelsen, 2017). Med Naalakkersuisuts afslag på uranudvinding i Sydgrønland har et australsk-kinesisk mineselskab, ifølge Danwatch (Voller, 2023), anlagt en voldgiftssag om erstatning på 15 milliarder kroner. Det er selvsagt enorme summer i et land med et bruttonationalproduktet på lige over 20 milliarder kroner (Grønlands Statistik, 2023).

Spørgsmål om, hvilket samfund det grønlandske **skal være**, diskuteres i offentligheden eksempelvis når høje selvmordsrater og enorme rekrutteringsproblemer i sundhedsvæsenet diskuteres (Sørensen 2023). Eller i forbindelse med spørgsmålet om Grønlands selvstændighed. F.eks. fremlagdes i foråret 2023 et udkast til en forfatning

for et selvstændigt Grønland, og den grønlandske regering, Naalakkersuisut, har i september 2023 udpeget en naalakkersuisoq (minister) for selvstændighed (Naalakkersuisut, 2023c). Diskussionerne om, hvilket samfund det grønlandske skal være, drejer sig også om, hvem der skal være medlemmer af det grønlandske samfund, hvem der er grønlænder og skal have stemmeret i spørgsmålet om selvstændighed og kan blive borgere i en grønlandsk stat (Holm, 2022; Veirum, 2020). Selvom mange spørgsmål stadig er uafklarede i den forbindelse, virker det sikkert, at diskussioner om selvstændighed og spørgsmål om hvilken stat, der skal dannes, vil fylde mere og mere i den offentlige debat (Østergaard, Nielsen, & Gad, 2023).

I diskussionerne af disse store spørgsmål spiller medierne en central rolle – både som infrastruktur for den offentlighed, der skal diskutere disse eksistentielle spørgsmål, og som identitetsbærende og -skabende institution i sig selv.

Benedict Anderson beskrev i sin berømte bog, 'Forestillede fællesskaber' (1983), hvordan fremkomsten af medier – særligt trykte medier – har spillet en vigtig rolle i at skabe national identitet og forestillede fællesskaber blandt folk, der aldrig har mødt hinanden ansigt til ansigt. Medier bidrager til at forme den kollektive hukommelse og bevidsthed i et forestillet fællesskab ved at udvælge og præsentere bestemte begivenheder, historier, symboler og helte, der repræsenterer fællesskabets fortid, nutid og fremtid. Mediernes rolle i Grønland er kompleks, da mediesystemet både er en integreret del af sociale strukturer og samtidig en arena for debat om disse sociale strukturer. Medier spiller dermed en central rolle for udvikling og opretholdelse af national identitet og politisk fællesskab og udgør den infrastruktur, hvorpå store spørgsmål om, hvad der definerer det grønlandske fællesskab i fortid, nutid og fremtid. Derfor er det vigtigt at forstå samspillet mellem medierne og det sociale system.

2.1 Det grønlandske mediesystem

Medierne kan nemlig ikke forstås i isolation fra resten af det samfund, de indgår i, men må forstås i sammenhæng med de kulturelle normer og politiske og økonomiske strukturer, de er en del af. Hallin og Mancini (2004, s. 8) pointerer, at man ikke kan forstå medierne uden også at forstå staten, partisystemet, civilsamfundet og sammenhængene mellem økonomiske og politiske interesser. Det er også blevet påpeget af blandt andet Mattoni og Ceccobelli (2018), at mediesystemet heller ikke kan forstås isoleret fra de underliggende kommunikationsteknologier, der muliggør bestemte former for kommunikation. Dette gør sig også gældende i Grønland, hvor

en række forhold påvirker mediesystemet. Lad mig her nævne et par af de mest i øjenfaldende forhold:

Grønland er det land Norden, der har det højeste brug af flow-tv og flow-radio, og laveste internetpenetration (ITU, 2022). Da jeg blev ansat på Grønlands Universitet i 2015 og begyndte at studere mediebrug, var de det grønlandske forbrug af flow-tv og flowradio meget højt sammenlignet med for eksempel Danmark (se tabellen nedenfor). Også i dag tyder det på flow-radio og flow-tv-brugen langt højere i Grønland end i Danmark og internetbrugen lavere. Datagrundlaget for grønlandsk mediebrug er dog meget begrænset. Halvdelen af befolkningen i Grønland var dagligt på internettet i 2015, en fjerdedel var aldrig på nettet (Epinion, 2016). Samtidigt kostede 4/1 mbit internetforbindelser 1.299 kroner i Nuuk i 2015. Til denne pris var inkluderet 50 gigabyte data. Når denne data var opbrugt blev internethastigheden skruet så meget ned, at internet i praksis ikke kunne bruges til ret meget. Andre steder i Grønland var internettet langt dyrere og langsommere – streaming var slet ikke en mulighed her. Internetadgang fra mobiltelefoner var også meget begrænset på grund af de høje priser. Ifølge data fra International Telecommunication Union, er Grønland (også i dag) et af de dyreste steder i verden at købe internetabonnement (ITU, 2022). Til sammenligning kunne 80% af Danmarks befolkning kunne i 2015 købe 30 mbits bredbåndsforbindelser med ubegrænsede datamængder til priser omkring 200 kr.

2015	Grønland	Danmark
Andel af befolkningen, der ser flow-tv dagligt	5,6 timer	3,1 timer
Antal timer brugt på radiolytning dagligt	6,2 timer	2 timer
Andel af befolkningen, der anvender internet dagligt	50%	87%
Internetudbud	I Nuuk: 1300 kr/ 4 mbit/ 50 gigabyte	80% af danskerne: 200 kr/ 30 mbit/ ubegrænset

Tabel 1 Kilder: Danmarks Statistik, 2015; Epinion, 2016; J. V. Hansen & Green, 2015

Den store brug af tv og radio i Grønland, kombineret med den lave internetpenetration, gør at de analoge såkaldte 'legacy medier', fjernsyn, radio og aviser er de centrale gatekeepers for information og en central infrastruktur for offentligheden på verdens største ø, hvor infrastruktur er dyr at anlægge og vedligeholde til Grønlands 56.000 beboere fordelt på 72 byer og bygder. Ingen af disse bosteder har veje mellem sig. I hovedstaden, Nuuk, bor 19.000 mennesker.

Folk ser og hører nødvendigvis i høj grad det samme medieindhold, for brugen af grønlandsk medieindhold er høj, men produktionen lille. Der findes blot to mediehuse,

der producerer redaktionelt indhold. Public service-stationen, Kalaallit Nunaata Radioa (KNR) producerer og sender bl.a. kultur-, debat- og aktualitetsstof foruden daglige radio-, tv- og webnyheder. Det andet mediehus, Sermitsiaq.AG, er en erhvervsdrivende fond. Den producerer to ugentlige aviser, Sermitsiaq og AG, samt nyhedswebsitet www.sermitsiaq.ag. Da man i afhandlingens artikler #1, #2 og #3 foruden Naimah Hussains ph.d.-afhandling (2019) og Tusagassiuutit-rapporten (Ravn-Højgaard, Paulsen, Willig, Hussain, & Simonsen, 2018) kan læse detaljerede beskrivelser af medieudbudet og mediebrugen i Grønland, vil jeg ikke beskrive det nærmere her, men blot konstatere at:

Det grønlandske medieudbud er begrænset. For eksempel viser en hurtig optælling, at www.knr.gl og www.sermitsiaq.ag udkommer med omkring 8-12 nyheder hver dagligt. KNR TV sendte i 2022 i gennemsnit 2 timers og 15 minutters nyt tv-indhold dagligt (KNR, 2023), hvilket er lavere end befolkningens gennemsnitlige daglige tv-brug. Mens nyheder produceres på både grønlandsk og dansk, er det meste kulturstof udelukkende på grønlandsk. Grønlandsk er det officielle sprog, men dansk er også meget anvendt, særligt i Nuuk, i den offentlige administration og i uddannelsessektoren. Der findes ikke officiel statistik over sprogbrug i Grønland, men det antages at ca. 80% af befolkningen har grønlandsk som modersmål (Kristensen, 2019). Det indbefatter også de ganske distinkte nord- og østgrønlandske dialekter. Størstedelen af befolkningen tilhører det oprindelige folk, inuit. Da der heller ikke er registreringer af dette (selvom potentiel registrering diskuteres politisk), er det præcise antal ukendt.

Derudover produceres alt grønlandsk medieindhold – fra tv-nyheder til kulturprogrammer, hurtige webnyheder, morgenradio, ugentlige printaviser og kommentering af sportsskampe af de i alt ca. 35-40 journalister i landet (Hussain, 2017a). For nyligt havde nyhedsafdelingen på public servicestationen, KNR, fem ubesatte journaliststillinger (Jørgensen, 2022). Det pressede de resterende journalister – og stationens nyhedsproduktion måtte beskæres blandt andet ved, at der blev skåret ned på antallet af daglige radioaviser. Det havde den følgevirkning, at hele Grønlands nyhedsudbud blev mindre.

For eksempler på hvordan samspillet mellem medier og politik ser ud i dag, kan nævnes, at den netop udnævnte direktør i det ene af de to mediehus er i nærmeste familie med flere nuværende og tidligere medlemmer og formænd for Naalakkersuisut, altså ministre og regeringsledere. Eller det faktum at blot én medarbejder i centraladministrationen beskæftiger sig med medieområdet, herunder

medie- og techregulering. Vedkommende har dog været på orlov det sidste år, uden stillingen har været bestat.

Ovennævnte beskrivelser er eksempler på, hvordan medierne som infrastruktur for offentligheden i Grønland formes i samspillet med det politiske og økonomiske system, kulturelle normer og teknologiske muligheder. For at forstå hvordan offentligheden i Grønland fungerer, må vi altså også samtidigt forstå, hvordan den samfundsmæssige organisering og kontrol af medier (og andre af offentlighedens kommunikationskanaler) formes i krydsfeltet mellem det politiske system, markedsinteresser, kommunikationsteknologi og kulturelle normer og statslig styring.

Derfor ønsker jeg i denne afhandling at besvare nedenstående forskningsspørgsmål:
Hvad karakteriserer det grønlandske mediesystem?

Herved ønsker jeg at belyse strukturelle og institutionelle betingelser, som spiller ind på og former det grønlandske mediesystem. I Grønland bliver særligt statens – eller rettere Selvstyrets rolle – central i denne sammenhæng, da det offentlige spiller en stor rolle i mediesystemet, såvel som i det grønlandske samfund generelt. Derudover ønsker jeg med denne afhandling at undersøge og diskutere, hvad det grønlandske mediesystem kan være en case på og altså diskutere hvordan den viden, der genereres i denne afhandling, kan bruges til at belyse forhold i et bredere sæt af cases. For at opfylde disse formål, belyses genstandsfeltet – det grønlandske mediesystem – fra forskellige vinkler, ved hjælp af forskelligartede metodiske tilgange, nemlig gennem et casestudie af det grønlandske mediesystem, en historisk analyse af mediepolitikken i Grønland, hvor reguleringslogikker sammenlignes over tid og endelig en sammenligning af mediesystemerne i Grønland, Island og Færøerne. Det vender jeg tilbage til. Først vil jeg gennemgå, hvad den eksisterende forskning omkring mediesystemet i Grønland har vist:

2.2 Forskning i det grønlandske mediesystem

Der findes kun ganske lidt forskning i grønlandske medier og endnu mindre forskning, der beskæftiger sig med de økonomiske og politiske strukturer, der former offentligheden¹. Forenklet sagt findes der ud over kvantitative kortlægninger af medielandskabet og historiske vidnesbyrd fra blandt andet tidligere medarbejdere

¹ Se i øvrigt Hussain (2019, kapitel 1) for en grundig gennemgang af litteratur bredt om medier i Grønland (og f.eks. også indholds- og receptionsstudierne mv., som jeg har udeladt her).

overordnet to grene af forskning i det grønlandske mediesystem: en gren, der fokuserer på betydningen af dansk tilstedeværelse og indflydelse i Grønland. Denne gren trækker på forskellige teorier med marxistisk-emancipatoriske rødder. Den anden gren tager udgangspunkt i Grønland som et demokrati og ser medierne som en vigtig institution for, at demokratiet kan fungere. Denne sidste gren af forskningen har sine rødder i (vestlige) liberale oplysningstanker.

Nordisk Ministerråd har udgivet flere rapporter, der kortlægger de nordiske mediemarkeder kvantitativt, hvor Grønland analyseres som et af de nordiske lande. Her analyseres mediemarkederne i lyset af digitalisering (Lindberg, 2022) og covid19-nedlukninger (Ohlsson, Blach-Ørsten, & Willig, 2021). I sidstnævnte rapport konkluderes det, at den offentlige sektors store rolle i mediesystemet dæmper de økonomiske stød som følge af covid19-krisen hos de private medier (Ravn-Højgaard, 2021 i Ohlsson mfl., 2021).

Tusagassiuutit-rapporten (Ravn-Højgaard mfl., 2018) fra Afdeling for Journalistik på Ilisimatusarfik/Grønlands Universitet indeholder en deskriptiv kortlægning af medieindholdet, mediemarkedet og mediebruget og en kvantitativ indholdsanalyse af medieindholdet.

Ligeledes laver Ragnar Karlsson (2008) en kvantitativ kortlægning af mediemarkedet i Grønland og Færøerne. Karlsson undersøger det grønlandske og færøske mediemarked ud fra blandt andet økonomisk teori om småstater, hvor han lægger vægt på, at små markeder er præget af sårbare aktører og har en tendens til monopoler. Han konkluderer, at medieudbuddet er meget stort, når det tages i betragtning, hvor små samfundene er. Han argumenterer for, at mediesystemerne i Grønland og Færøerne minder om dem i de nordiske lande, til trods for at landenes mediemarkeder, økonomi og politiske system er ganske anderledes end de 'østnordiske lande' (2008 s. 7). Karlsson placerer derfor mediesystemerne i Grønland og Færøerne i Hallin og Mancinis (2004) demokratisk korporative model (se afhandlingens kapitel 3 for en gennemgang af Hallin og Mancinis mediesystemteori) lige som de andre nordiske lande. Der er dog også forskelle, påpeger han. F.eks. er der i Grønland store forskelle i mediebrug på tværs af socioøkonomiske, etniske og center-periferi-skel. Derudover har både Færøerne og Grønland en stor import af medieprodukter, men så godt som ingen eksport. I Grønland er KNR TV i høj grad domineret af danske programmer eller udenlandske programmer med undertekster på dansk. På dette og andre punkter er Karlssons studie dog forældet, da KNR i dag stort set udelukkende sender grønlandsk-sproget fjernsyn. Det skyldes, at da man i

2010 digitaliserede TV-signalet, og begyndte at sende DR-kanaler ud til alle grønlandske husstande, stoppede man med at inkludere DR-programmer på KNR's sendeflade. Det skyldtes, at det digitaliserede TV-signal optog mindre båndbredde på den radiokæde, der sender signalet ud mellem byer og bygder, hvorfor der blev plads til flere kanaler (se artikel #2).

Naimah Hussain analyserer det grønlandske mediesystem blandt andet ud fra et postkolonialt perspektiv. Hun undersøger i sin afhandling (2019) de redaktionelle praksisser i de grønlandske medier. Heri har hun også et kapitel, der beskriver mediesystemet ud fra Hallin og Mancinis model og Puppis strukturelle karakteristika ved små mediemarkeder (mere om dette i teorikapitlet). Hun kategoriserer lige som Karlsson det grønlandske mediesystem i Hallin og Mancinis demokratisk korporative model. Hun diskuterer, hvorvidt man kan tale om et eget grønlandsk mediesystem og konkluderer, at "[det ikke giver] mening at tale om et selvstændigt grønlandsk mediesystem uden at tale om den danske indflydelse og relationen til det danske mediesystem" (Hussain, 2019, s. 95). Hun viser, hvordan postkoloniale strukturer former nyhedsproduktionen, når hun undersøger, hvordan det journalistiske arbejde foregår i samarbejde og hierarkier mellem journalister, der kun taler dansk og andre, der taler både grønlandsk og dansk (Hussain, 2017a, 2019). Hun skriver f.eks.:

"Journalistisk praksis i landet kan således ikke alene forstås ud fra (kampe) om feltspecifikke kapitaler, men må nødvendigvis også betragtes ud fra den historiske relation, der præger forholdet mellem de to lande. Postkolonialisme bliver her i afhandlingen således ikke (kun) betragtet som et historisk afsluttet, fortidigt fænomen - forstået som tiden efter en kolonialisering har fundet sted - men som en relationel størrelse, der også kommer i spil i nutidige praksisser." (Hussain, 2019 s. 40)

Hussain (2017b) beskriver for eksempel hvordan danske journalister bliver set som repræsenterende en kolonimagt og som havende en dansk tankegang, som står i modsætning til grønlandsk tankegang. Inden for medierne handler dansk tankegang blandt andet om, at medierne skal agere demokratiets vagthund via kritisk journalistik. Da mange af personerne øverst i redaktionshierarkierne gennem tiden har været danskere, kan det være grunden til, at kritisk journalistik er blevet et herskende professionsideal i Grønland, skriver Hussain. Hun ser altså redaktionslokalerne som en arena, hvori postkoloniale magthierarkier udspiller sig.

Hussain (2019) beskriver også, hvordan det, at det grønlandske samfund er småt, påvirker journalisternes professionalisme. F.eks. kan det bringe journalister i loyalitetskonflikter, at de ofte skal interviewe folk, de kender personligt. Hun foreslår udviklingen af et begrebet 'småsamfundsjournalistik' til at beskrive den type journalistisk, der deler kendetegn med lokal- og nichejournalistik, men samtidigt foregår i en nationalstatslignende ramme, uden dog formelt at være en stat (Hussain, 2019, s. 106). Dette forslag tager jeg op i denne afhandling, når jeg i artikel #4 argumenterer for, hvilke kendetegn meget små mediesystemer har.

En del danske forskere har særligt i 1970'erne lavet marxistiske analyser af den danske indflydelse på medieområdet i Grønland, som ofte er blevet kaldt et udtryk for dansk medieimperialisme (Kargaard-Jensen, 1977; Pécseli, 1980; Poulsen, 1975).

Jørgen Poulsens afhandling fra 1975 undersøger hvilke konsekvenser (offentlig) indførsel af fjernsyn i Grønland kan tænkes at få. Hans afhandling udkom i en periode med meget debat om introduktion af fjernsyn i Grønland. På trods af, at han skriver på et tidspunkt hvor to tredjedele af Nuuks hjem havde fjernsyn, idet de var medlemmer af Godthåb TV-forening (en blandt 15 private TV-foreninger i Grønland), var formålet med hans afhandling at undersøge, hvilke konsekvenser introduktion af fjernsyn ville få for det grønlandske samfund og hvilke alternativer, der fandtes til dette 'anti-grønlandske medie' (1975, s. 14). Denne historiske udvikling beskrives også i artikel #2. Poulsen argumenterer for, at indførslen af TV ville have negative konsekvenser i Grønland. Han kalder TV for kulturimperialistisk og anti-grønlandsk, da TV-produktionen er så omkostningstung, at det ikke er realistisk med en større grønlandsk produktion, hvorfor "påvirkningen af dansk og vesteuropæisk kultur blive dominerende på bekostning af den allerede nu vaklende grønlandske identitet", dertil kommer, at fjernsyn fungerer som et ideologisk (dansk) statsapparat (Poulsen, 1975, s. 14).

Et lignende blik på medier i Grønland kan findes i "Tidsskriftet for marxistisk bevidsthedssociologi"'s temanummer "Grønland – imperialisme med dansk ansigt", Heri betragter Hans Kargaard-Jensen (1977), *"udformningen af den grønlandske medie- og pressestruktur (...) i relation til den danske stats på en gang 'protegerende' og kulturimperialistiske politik over for Grønland"* (Kargaard-Jensen, 1977). Kargaard-Jensens overordnede argument er, at Danmark har overført en kulturpolitik med individet i centrum til den grønlandske kultur, hvor kollektivet – eller i marxistisk terminologi: klasser - traditionelt har været i centrum.

Også Benedicta Pécseli (1980) problematiserer i sit overblik over de grønlandske medier anno 1980 dansk sprog og kulturs dominans i mediebildet. Hun foreslår at man skulle "undgå en administration opbygget efter dansk model og i stedet investerede de kræfter i et medieudbud, der skaber debat og en kritisk indstilling til medierne selv, at man drog fordel af det faktum, at nyheden i Grønland ikke har værdi af den hastighed hvormed den bringes, men i sin relevans for grønlænderen på egne præmisser" (Pécseli, 1980, s. 15). Hun kalder det dansk medieimperialisme, at dansk arbejdskraft spiller en væsentlig rolle i de grønlandske medier.

I det postkoloniale perspektiv er medierne et magtinstrument, der er med til at fastholde uønskede koloniale strukturer og magtubalancer. Og løsningerne på dette har været forskellige udgaver af, hvad der ofte kaldes 'grønlandisering' af medierne.

Marianne Stenbæk, professor på McGill University i Canada, kategoriserer medier i Grønland som oprindelige folks medier og argumenterer for, at medieindhold lavet af inuit til inuit har unikke karakteristika på grund af inuits distinkte kultur. Stenbæk argumenterer for, at fjernsyn har været og er et meget vigtigt middel for inuit til at opbygge stolthed og styrke inuitkulturen og 'indigenous television' har gjort inuit i stand til at bryde fri af kulturimperialismen skabt af fjernsyn fra syd (Stenbæk, 1992, s. 339). Hun peger på KNR's store rolle for inuit i Grønland og som forbillede for andre oprindelige samfund i, hvad hun kalder 'the fourth world':

"It has educated and informed several generations of Greenlanders so that today they can take their place alongside anyone Kalaallit Nunaata Radioa has remained remarkably free of media manipulation; through consistent and continued Inuit input, Kalaallit Nunaata Radioa has managed to reflect the very society it serves, not a Danish society or a white man's world, but an Inuit world. Kalaallit Nunaata Radioa is the only major Fourth World radio system operated on its own terms, by its own people.

It can probably take much credit for the fact that Greenland is the only Fourth World nation and former colony which has achieved Home Rule without a single drop of blood being shed." (Stenbaek-Lafon, 1982, s. 46)

Beslægtet hermed – men ikke helt så optimistisk – karakteriserer de norske og samiske forskere, Eva Josefsen og Elin Skogerbø (2021), de grønlandske medier som oprindelige folks medier. Det gør de i artiklen 'Indigenous political communication in the Nordic countries', og selvom forskerne primært fokuserer på samiske medier, så argumenterer de for, at der er mange ligheder mellem både den grønlandske og den samiske kolonihistorie og moderne (koloniale) politiske systemer, såvel som selve

journalistikken og strukturerne, som både grønlandske og samiske medier opererer indenfor (Josefsen & Skogerbø, 2021, s. 199). De argumenterer, at politisk kommunikation i Grønland (og blandt de andre oprindelige folk i Norden) er formet af oprindelige folks erfaringer med undertrykkelse og etniske majoritetsbefolkningers manglende anerkendelse af dem. I Grønland menes, der med majoritetsbefolkningen i denne sammenhæng danskere. Det kan for eksempel handle om danske mediers manglende eller negative fokus på inuit.

I kontrast til denne postkoloniale/indigenous gren af medieforskningen står en anden gren af forskningen i det grønlandske mediesystem, der holder mediernes output op imod et ideal om medier som en kritisk vagthund. Her kritiseres medierne i Grønland ofte for ikke at leve op til dette ideal af forskellige strukturelle årsager:

Æresdoktor ved Ilisimatusarfik, Jakob Janussen beskriver i den grønlandske del af den danske Magtudredning (2003) "den offentlige presses meget lidt aktive rolle, hvad angår dybdeborende research-arbejde og baggrundsjournalistik, således at pressen kun i ringe grad bidrager til en oplyst samtale i samfundet" (2003, s. 52). Han anfører, at journalisternes dårlige uddannelse giver sig til udtryk i 'mikrofonholderi' og manglende dybdeborende og kritisk journalistik. Det tilskriver han, at den grønlandske journalistuddannelse har svært at opretholde en tilstrækkelig høj kvalitet på grund af dens lille størrelse (2003, s. 47).

Også Karen Langgård (2003), daværende lektor på Ilisimatusarfik, kritiserer medierne i sit kapitel om sprog i Magtudredningen. Ligesom Stenbæk (1992) argumenterer hun for, at den meget lille, men spredte befolkning, medfører høje distributionsomkostninger for pressen, og stærkt begrænsede ressourcer, er forklaringen på, at medieinstitutionerne ikke er stærkere. Stenbæk (1992) konstaterer, at standarden i medierne ikke er som i Europa eller Nordamerika, da medierne i Grønland er meget lidt kritiske.

Af historiske beskrivelser af mediernes udvikling kan nævnes en række jubilæumsskrifter med beretninger og vidnesbyrd fra folk, der arbejdede i medierne – for **KNR** (Nielsen, Lyng, & Chemnitz, 1983; Oxholm, Olsen, & Lyng, 1978; Rosing & Stenbæk, 1998), for avisen **Atuagagdliutit** (Fleischer, 1980), for **Sermitsiaq** (Danker, 2018; Sermitsiak, 1983), sammenlagte **Sermitsiaq.AG** (Sermitsiaq.AG, 2020) og for **journalistuddannelsen** (Hussain, Paulsen, & Simonsen, 2017). Derudover har forskere lavet flere beskrivelser af KNR's historiske udvikling (Fleischer, 2023; Rygaard, 2002, 2004, 2016; Stenbæk-Lafon, 1979). Jette Rygaard (2002), daværende lektor på

Ilisimatusarfik, konkluderer, at det grønlandske sprogs egenart sætter en dæmper på globaliseringen, og at KNR er et vigtigt medie for befolkningen i 2002.

Endelig beskriver andre studier den infrastruktur, der muliggør kommunikation i Grønland (f.eks. Taagholt & Steenfos, 2012) og udfordringer ved den (Flensburg, Lai, & Ravn-Højgaard, 2023; Ravn-Højgaard & Abildgaard, 2023). Yderligere findes der, som tidligere nævnt, statistiske beskrivelser af internetbrug (Ravn-Højgaard, 2018; Ravn-Højgaard mfl., 2018).

Abildgaard og kollegaer (2022, s. 3) argumenter for, at det meste af den akademiske litteratur om kommunikation og infrastruktur i Arktis og Grønland betragter Grønland som fjerntliggende, perifært og uforbundet. Dette skyldes Arktis' store afstande og tyndt befolkede områder, der besværliggør og fordyrer (kommunikations-) infrastruktur. Det bevirker samtidigt, argumenterer de, at Grønland og Arktis er unik, når det kommer til kommunikations- og infrastrukturudvikling, da de løsninger, der er optimale i andre kontekster ikke nødvendigvis vil være det her, som de f.eks. viser det i stor udtrækning er tilfældet med 5G-teknologien i Grønland. Historisk har Grønland været set som et forbindingspunkt for kommunikationslinjer mellem Europa og USA, frem for et sted, der i sig selv skal forbindes (Abildgaard, 2022; Abildgaard & Pram Gad, 2024).

Arbejdet i denne afhandling lægger sig på forskellige måder i forlængelse af denne eksisterende forskning ved blandt andet at diskutere, hvad betydningen af det grønlandske samfunds størrelse isoleret set betyder for mediesystemets udformning og fokuserer blandt andet på det offentliges rolle i mediesystemet, hvilket der ikke er blevet forsket ret meget i tidligere. Langt størstedelen af den eksisterende forskning i det grønlandske mediesystem er ideografisk – og tilhører den såkaldte grønlandsforskning, et områdestudie med sigte på at generere dybdegående viden om Grønland. Dermed forholder denne forskning sig ikke til, om forskning i grønlandske forhold kan generere viden, der kan bruges i andre kontekster – og i givet fald hvilke kontekster. Det ønsker jeg at forsøge i denne afhandling blandt andet ved at teste anvendbarheden af to teorier på casen, nemlig: Syvertsen og kollegers (2014) teori om nordiske medievelfærdsstater og Puppis' (2009) karakteristika ved små mediesystemer.

2.3 Afhandlingens opbygning

Denne afhandling indeholder fire udgivne, peer-reviewede artikler. En artikelbaseret afhandling er en pudsig størrelse. For at de fire artikler kunne udgives i fagfællebedømte tidsskrifter, skulle de hver især indeholde en selvstændig argumentation og et selvstændigt bidrag til forskningsfeltet. Det betyder, at de fire artikler, der udgør afhandlingens kerne, ikke er skrevet for at skabe ét stringent og sammenhængende teoretisk, metodisk eller empirisk svar på afhandlingens forskningsspørgsmål. Der er gentagelser. De kunne have været endnu mere forbundne i ét samlet argument. Besvarelsen af forskningsspørgsmålet sker primært i selve afhandlingens artikler, som jeg vil præsentere om lidt. Det er også her, der findes beskrivelserne af det grønlandske medielandskab. I stedet for at gentage dette her i kappen fokuserer jeg på det overordnede teoretiske og metodiske landskab, som afhandlingen skriver sig ind i, og som ikke bliver udfoldet tilstrækkeligt i artiklerne. I det nedenstående vil hver artikels bidrag til besvarelsen af de overordnede forskningsspørgsmål kort blive præsenteret.

Præsentation af artiklerne

Artikel #1 - Medier og selvstændighed i Grønland, artikel #2 - Media Policy in Greenland og artikel #3 - Particularities of Media Systems in the West Nordic Countries vil med hver sin metodiske tilgang besvare forskningsspørgsmålet: hvad karakteriserer det grønlandske mediasystem? Artiklerne har en deduktiv tilgang til forskningsspørgsmålet. Her testes Puppis' (2009) karakteristika ved små mediasystemer og Syvertsen og kollegers (2014) kendetegn ved nordiske medievelfærdsstater passer på det grønlandske mediasystem. Det konkluderes i alle tre artikler, at teorierne i store træk er brugbare til at beskrive det grønlandske mediasystem, men at der er nogle væsentlige karakteristika relateret til det grønlandske mediasystem lille størrelse, der ikke kan belyses ved hjælp af disse teorier. I artikel #4 anvendes de empiriske findings om det grønlandske mediasystem genereret i artikel #1, #2 og #3 sammen med et litteraturreview af forskning fra meget små mediasystemer jorden rundt til at lave et teoretisk argument om, at meget små mediasystemer deler fire (yderligere) karakteristika på grund af deres lille størrelse. Her følger en kort gennemgang af de enkelte artikler:

Artikel #1 - Medier og selvstændighed i Grønland

Signe Ravn-Højgaard (2019) Medier og selvstændighed i Grønland. *Politik* (1): 67–83.

DOI: <https://doi.org/10.7146/politik.v22i1.114841>.

Denne artikel indgår som en del af et temanummer af tidsskriftet Politik, der fra forskellige vinkler og ved at belyse forskellige samfundsområder, skal svare på, hvordan et selvstændigt Grønland vil udvikle sig. Denne artikel beskriver i en mediesystemisk teoriramme, hvordan medierne kan tænkes at udvikle sig, hvis Grønland bliver selvstændigt. Det sker ud fra en antagelse om, at Grønland i så fald vil få en dårlige økonomi på grund af bortfaldet af det danske bloktilskud. Dette gøres ved først at undersøge, hvilke idealer man fra politisk side i Grønland har for medierne - altså undersøge hvilken rolle, man fra politisk side ønsker, at medierne skal spille i Grønland.

I artiklen virker tankeeksperimentet om selvstændighed som en fremkaldervæske, der blotlægger økonomiske strukturer for mediesystemet og særligt mediemarkedet i Grønland. Artiklen svarer på spørgsmålet om, hvilke strukturelle og institutionelle påvirkninger mediesystemet fungerer under. Det vises, at mediesystemet er præget af smådriftslemper på grund af dets lille størrelse (som vil blive forstærket hvis bloktilskuddet ophører uden at blive erstattet af andre indtægter) – sådan som Puppis (2009) har vist er et generelt kendetræk ved små mediesystemer.

Artikel #2 - Media Policy in Greenland

Signe Ravn-Højgaard (2021) Media policy in Greenland. Nordicom Review, 42(s2) 36-52. <https://doi.org/10.2478/nor-2021-0016>

I afhandlingens anden artikel belyses de historiske ændringer i forholdet mellem mediesystemet og det politiske system ved at sammenligne mediepolitikken i tre forskellige perioder i Grønlands historie, kendetegnet ved tre forskellige styreformer (koloni, amt i Danmark og hjemmestyre). Det gøres ud fra forståelsen af mediepolitik som værende et vigtigt bindeled mellem det politiske system og mediesystemet – ikke mindst i et land som Grønland, hvor det offentlig både historisk og i dag spiller en stor rolle.

Artiklen undersøger hvilke normative og kausale logikker, der lå til grund for mediepolitikken i de tre perioder. Dermed bidrager artiklen til at besvare forskningsspørgsmålet ved at beskrive, hvordan medier har været og er reguleret og undersøger dermed skiftene i samspillet mellem medier og politik. Det konkluderes, at det politiske system har stor indflydelse på mediesystemets udformning, og at mediepolitikken afspejler de forskellige historiske styringsrationaler i Grønland (under henholdsvis kolonitiden, amtsperioden og hjemmestyreperioden). Det vises, at mediepolitikken har mange ligheder med dansk og dermed også nordisk mediepolitik. Det skyldes det lange historiske (koloni-) forhold til Danmark. Dermed argumenteres der i artiklen for, at mediepolitikken afspejler de logikker, der findes i de andre nordiske

lande, og at grønlandsk mediepolitik i høj grad passer ind i den nordiske velfærdsstatsmodel. I modsætning til de andre nordiske lande er mediepolitikken i Grønland ofte præget af pludselige ændringer, ad hoc-løsninger og regulering på bagkant. Dette skyldes den lille størrelse på det politiske system, der gør det svært at opnå tilstrækkelig kompetence og kapacitet inden for mediepolitik-området, argumenteres det.

Artikel #3 - Particularities of Media Systems in the West Nordic Countries

Signe Ravn-Højgaard, Valgerður Jóhannsdóttir, Ragnar Karlsson, Rógvi Olavson og Heini í Skorini. (2021) "Particularities of media systems in the West Nordic countries" *Nordicom Review*, vol.42, no.s 2, 3921, pp.102-123. <https://doi.org/10.2478/nor-2021-0020>

Afhandlingens tredje artikel tager en komparativ tilgang til forskningsspørgsmålet, hvor mediesystemerne i Grønland, Island og Færøerne sammenlignes. Det undersøges ved hjælp af Syvertsen og kollegers (2014) medievelværdstatsmodel, i hvilken grad mediesystemerne i de tre lande kan betegnes som nordiske. Det konkluderes, at mediesystemerne i de tre lande både har en del tilfældes med mediesystemerne i de store nordiske lande – Sverige, Norge, Danmark og Finland, men at der også er træk ved mediesystemerne i de tre lande, der adskiller dem fra de store nordiske lande. Artiklen argumenterer for, at mediesystemerne i Grønland, Island og Færøerne alle er præget af ekstremt små mediemarkeder, samtidigt med at journalisternes autonomi til tider kommer under pres på grund af journalisternes rolle-overlap. Det vil sige, at journalisterne indgår i flere forskellige relationer med f.eks. kilder, som de samtidigt kan være i familie med.

Artikel #4 - Micro media systems

Signe Ravn-Højgaard (2022). Micro media systems. *International Communication Gazette*, 0(0). <https://doi.org/10.1177/17480485221143257>

I afhandlingens fjerde artikel fremsættes et teoretisk argument, der supplerer den eksisterende forskning i små mediesystemer. Den eksisterende forskning har primært fokuseret på mediemarkeder og har haft en binær forståelse af størrelse, som ikke tager højde for, at der er forskel på mediesystemet i et land med 100.000 indbyggere og et med 18 millioner indbyggere. Artiklen har en induktiv tilgang, hvor der ud fra forskningsresultaterne fra de tre forudgående artikler og et litteraturstudie af forskning i mediesystemer i meget små lande i verden, argumenteres for at meget små mediesystemer er kendetegnet ved nogle andre karakteristika end (store) små

mediesystemer. I artiklen foreslås det derfor en kontinuum-forståelse af størrelse, hvorved man kan tage højde for, at karakteristika ved små mediasystemer bliver mere udtalte jo færre mennesker, eller mere præcis jo højere integration, der findes i samfund. Jo højere integration og dermed tætte sociale netværk i et samfund, jo flere rolleoverlap vil, der være i et samfund. Rolleoverlap vil sige, at man indgår i flere forskellige relationer med samme mennesker, f.eks. som journalist, fætter og nabo på samme tid. I artiklen foreslås begrebet 'mikromediasystemer' til at indfange de særlige karakteristika ved mediasystemer, som bunder i samfundets meget lille størrelse.

2.4 Afhandlingens ambition

På journalistuddannelsen på Grønlands Universitet, hvor jeg er ansat, mangler vi ofte empiriske og teoretiske tekster om den grønlandske kontekst, som de nyuddannede journalister skal ud i. Politisk i Grønland efterspørges vidensgrundlag til at kvalificere de politiske beslutninger på blandt andet medieområdet (Inatsisartut, efterår 2022).

Der findes da også kun en relativt begrænset mængde forskning i medier og journalistik i Grønland (Hussain, 2019) og endnu mindre, der adresserer offentlighedens og mediernes strukturelle betingelser. Derfor har det gennem hele projektet været vigtigt for mig at producere noget 'brugbart' (se også overvejelserne herom i afsnit 4.2 – forskningsetik). Noget der forhåbentligt kan give nye indsigter til den kommende generation af journalister og noget, der kan bidrage til at kvalificere beslutningsgrundlaget i det politiske system.

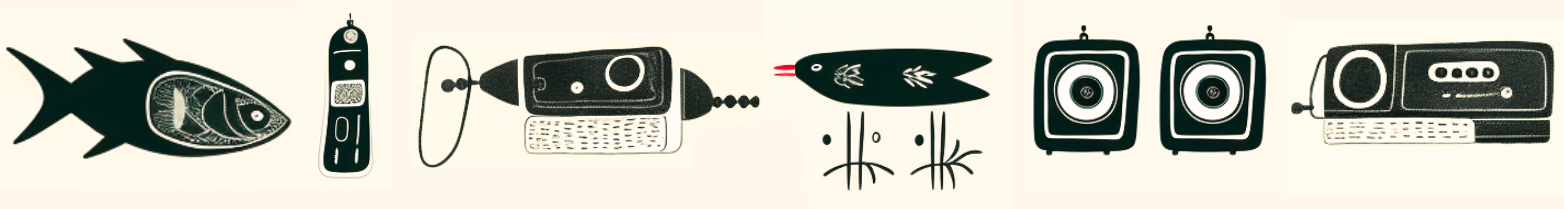
Imidlertid, er det ikke hovedsigtet med den formidling af forskningsprojektet, der findes i den nærværende akademiske afhandling, at den skal kunne alt dette. I stedet er sigtet at bidrage til at nuancere og kvalificere akademiske debatter, f.eks. om definitionen af størrelse af mediasystemer og betydningen af social integration for, hvordan offentligheden fungerer. Ambitionen med denne afhandling er i stedet at generere viden ud fra casestudiet af mediasystemet i Grønland, der kan bruges til et bredere sæt af cases.

Derfor kommer jeg her i afhandlingen heller ikke med konkrete forslag til, hvordan de beskrevne udfordringer i mediasystemet bør gribes an. Det har jeg gjort, når jeg løbende har formidlet den viden, som dette forskningsprojekt har genereret. Det har jeg gjort i Nordisk Tænk tank for Tech og Demokrati, når jeg har skrevet hørings svar til lovforslag, skrevet såkaldte policy briefs, skrevet lærebogskapitler, holdt oplæg for medlemmer af det grønlandske parlament eller embedsværk og deltaget i den

offentlige debat om emnet i Grønland. I det næste kapitel, vil jeg under afsnit 4.2 om forskningsetik diskutere, hvad dette har betydet for forskningsprojektet.

3

Teori

3. Teori

I dette kapitel vil jeg gennemgå forskning i offentligheds- og mediesystemteori, herunder relevante videreudviklinger af teorierne af betydning for denne afhandling.

3.1 Offentlighedsbegrebet

Offentlighedsbegrebet er både et af de mest populære og et af de mest debatterede begreber i det 20. århundredes politiske filosofi (Rauchfleisch, 2017). Særligt inden for kommunikations- og medievidenskab har der været begejstring for Habermas' ideer om, at en fri presse giver borgerne autonomi og mulighed for deliberation og meningsudvekslinger (Lunt & Livingstone, 2013, s. 89).

Det var Hannah Arendt, der første gang skrev om begrebet 'offentlighed' (Öffentlichkeit) i 'Menneskets vilkår' ([1957] 2023). Jürgen Habermas videreudviklede begrebet i flere værker. En ofte citeret opsummering af begrebet lyder:

"By 'the public sphere' we mean first of all a realm of our social life in which something approaching public opinion can be formed. Access is guaranteed to all citizens. A portion of the public sphere comes into being in every conversation in which private individuals assemble to form a public body" (Habermas, 1964, s. 49).

Ifølge Habermas forbinder offentligheden borgere og magthavere. I 'Den borgerlige offentlighed' (2012 [1962]) blev den 'offentlige sfære' defineret som arenaen for deliberation, hvor civilsamfundet får viden og udveksler ideer og meninger med andre

sociale aktører, der repræsenterer bl.a. staten og økonomien (Enjolras & Steen-Johnsen, 2017).

'Deliberation' er centralt for Habermas' offentlighedsbegreb. Deliberation er deltagelse i en demokratisk samtale, der sigter mod at nå en rationel konsensus gennem udveksling af argumenter. Deliberation forudsætter inklusion af alle berørte parter, ligestilling af debatdeltagere, fraværet af tvang og orientering mod det fælles bedste. Lunt og Livingstone (2013) påpeger, at der er mange paralleller mellem markedsfrihed og social frihed i habermasiansk forstand, da begge dele kræver gennemsigtighed, enighed om værdisætning og alle deltageres frie adgang til at deltage (Lunt & Livingstone, 2013).

Habermas' offentlighedsbegreb er blevet kritiseret for at være for utopisk og idealistisk – for at den herredømmefri dialog er et i praksis urealiserbart ideal. Kritikken har både været fokuseret på selve det teoretiske begreb og dets empiriske grundlag. En del af kritikken har gået på, at begrebet ikke tager højde for, hvordan social ulighed og kulturel forskellighed marginaliserer nogle grupper og påvirker deltagelsen og repræsentationen i offentligheden (Fraser, 1992; Young, 1997). Habermas' offentligheds-begreb er nemlig blevet kritiseret for ikke i tilstrækkelig grad at tage højde for, hvordan klasseforskelle (Kluge & Negt, 2016), køn og raceforskelle (Fraser, 1992; Jacobs, 1999) betinger folks mulighed for at deltage i offentligheden. Se f.eks. Wessler (2019) for en gennemgang af denne kritik. Anden – og særlig nyere kritik – har gået på, at nationalstatsrammen for offentligheden er forældet, da ny teknologi muliggør globale offentligheder (Castells, 2008). Ligeledes har en del nyere litteratur videreudviklet offentlighedsbegrebet i en digital virkelighed. Det vender jeg tilbage til.

Habermas bestemmer den historiske fremkomst af offentligheden, som en arena, hvor borgere diskuterer fælles anliggender, til overgangen fra feudalisme til kapitalisme i Europa (Wessler, 2019). I denne overgang opstår offentligheden som en tredje sfære mellem det, vi i dag betegner som staten og privatsfæren. Den nye politiske offentlige sfære blev en koblende og integrerende sfære mellem staten og borgerne – sådan som vi stadig kender i demokratisk-kapitalistiske samfund i dag (Wessler, 2019 kapitel 1). For at organisere og professionalisere debatten i offentligheden, udvikledes journalistik som en profession i 1800-tallet.

Offentligheden er ifølge Habermas den infrastruktur, der muliggør social integration gennem offentlig debat – herover for står markedet, som skaber integration i den økonomiske verden.

Offentlighed som infrastruktur

Splichal (2010, s. 28) peger på, at der skete "collateral damage", da Habermas' bog 'Strukturwandel der Öffentlichkeit' blev oversat til engelsk, hvor Öffentlichkeit blev oversat til 'the public sphere'. Mens der er stort sammenfald mellem det tyske ord Öffentlichkeit og det danske ord offentlighed, forholder det sig lidt anderledes på engelsk, hvor ordet 'the public' har en meget smallere betydning end Öffentlichkeit/offentlighed. Det engelske begreb 'the public', som var det dominerende i forskningen i den angelsaksiske forskningsverden i de sidste to århundreder, blev erstattet af begrebet 'the public sphere', da det var dette begreb, der blev brugt i oversættelsen af Habermas til engelsk (Splichal, 2010, 2022). Forskellene i de to begreber, public og public sphere, opsummerer Splichal således:

"A public sphere cannot act, it cannot communicate, but a/the public can. The public sphere is a necessary but not sufficient condition for a/the public to emerge; an infrastructure that enables the formation of the public as the subject, the bearer of public opinion ("opinion of the public") separated from the realms of the state and private property". (Splichal, 2010, s. 28).

Mens det danske og tyske begreb, Öffentlichkeit/offentlighed, indeholder begge disse betydninger, gør det engelske 'the public' altså ikke. 'The public' er en gruppe af mennesker, der kan kommunikere, diskutere og forme en *opinion*. 'The public sphere' derimod er den infrastruktur, der understøtter the public (Gripsrud & Moe, 2010, s. 9). Gripsrud og Moe (2010, s. 9) skriver, at the public sphere er mere end blot de 'tekniske' kommunikationskanaler. The public sphere udgøres også af politiske, kulturelle og økonomiske strukturer, men alligevel er det dog 'blot' en infrastruktur eller et offentligt forum, som minder om den gamle græske agora eller forum romanum. I denne afhandling fokuserer jeg netop på denne infrastruktur, public sphere, frem for den offentlige opinion, eller den gruppe af mennesker, der udgør offentligheden. Men da jeg skriver på dansk, bruger jeg ordet offentlighed om the public sphere.

Redaktionelle medier som (en af) offentlighedens infrastrukturer

Fokus i denne afhandling er altså ikke på det symbolske indhold i offentligheden, men netop offentligheden som den infrastruktur, hvorpå den offentlige opinion kan udfolde sig. Her kommer medier til at indtage en central position. I det moderne samfund har massemedier nemlig udgjort en meget væsentlig infrastruktur for offentligheden (Gripsrud & Moe, 2010, s. 9). Forskellige normative forståelser af offentlighedsbegrebet har tilskrevet medier forskellige roller og funktioner (Ferree,

Gamson, Gerhards, & Rucht, 2002; Strömbäck, 2005). Og en stor mængde litteratur har tilsvarende diskuteret i hvilken grad, medierne som infrastruktur for offentligheden, har levet op til disse normative idealer. Meget forskning i det 20. århundrede har mere eller mindre sat lighedstegn mellem offentligheden og mediepublikummer (f.eks. er det den implicite præmis i mediesystems forskning så som Hallin & Mancini, 2004; Siebert, Peterson, & Schramm, 1956). Det gøres også i denne afhandling, da det som nævnt i indledningen er de (stadig) den primære infrastruktur for offentligheden.

Med medier som offentlighedens primære infrastruktur er de strukturer, medierne interagerer i og formes af, relevante at undersøge for at forstå offentligheden:

3.2 Mediesystemteori

I den berømte bog 'Four Theories of the Press' argumenterede Siebert, Peterson og Schramm (1956) for, at massemedierne 'tager form og farve' fra de sociale og politiske strukturer, de fungerer indenfor. Dette var et af de første værker, der diskuterede og opstillede modeller for sammenhængen mellem medierne – eller som det kaldtes dengang: pressen og det politiske system.

I 2004 byggede Hallin og Mancini videre på traditionen fra 'Four Theories of the Press' med at undersøge forholdet mellem mediesystemer og politiske systemer. Det gjorde de med udgangspunkt i en kritik af, at Siebert og kolleger lægger for meget vægt på presseideologier frem for empirisk at undersøge de reelle relationer mellem medier og politik. Som titlen 'Comparing Media Systems' antyder, indeholder bogen en teoretisk og metodisk ramme til at sammenligne og kategorisere forholdet mellem medier og politik i forskellige vestlige lande og på den måde danne et udgangspunkt for at diskutere mediesystemernes demokratiske værdi (Hallin og Mancini 2014, xiii).

Gennem et 'most similar systems'-forskningsdesign og kvalitativ historisk analyse undersøger og kategoriserer Hallin og Mancini mediesystemer i 18 lande i Vesteuropa og Nordamerika. De foreslår fire dimensioner med tilhørende indikatorer til at sammenligne mediesystemer:

1. Mediemarkederne
2. Politisk parallelisme
3. Graden af journalistisk professionalisering
4. Statens rolle i mediesystemet.

De 18 forskellige lande grupperer sig på disse fire dimensioner i tre idealtyper: den politisk pluraliserede model, den liberale model og den demokratisk korporative model.

Til **den politisk pluralistiske model** hører landene omkring Middelhavet. Mediesystemerne her er præget af elitistiske og politiske medier med få læsere, lav journalistisk professionalisering, klientelisme og en høj grad af politisk involvering i mediesystemet.

I **den liberale model** er mediesystemet domineret af markedsmekanismer og medieudbuddet er derfor præget af kommercielle medier. Til denne model hører USA, Canada, Irland og også Storbritannien (trods BBC's stærke position). Statslig mediestøtte er lav, og dermed er medierne kendetegnet af en højere grad af uafhængighed af staten. Samtidig er der en høj grad af professionalisme i journalistbranchen.

I **den demokratisk korporative model** anses medier som offentlige goder og sociale institutioner, der spiller en væsentlig rolle i samfundet, og avislæsertallet er højt. Da medierne ses som offentlige goder bliver mediestøtte og finansiering af public service-medier anset som vigtig. Medierne varetager en vigtig demokratisk funktion i samfundet. Landene i den demokratisk-korporative model er præget af lav kommercialiseringsgrad, en høj journalistisk professionalisme og selvregulering f.eks. i form af presseetiske nævn (Hallin & Mancini, 2004; Ohlsson, 2015). Hallin og Mancini grupperer de skandinaviske lande og Tyskland, Holland, Schweiz, Østrig og Belgien i denne model.

Klientelisme

Klientelisme, der er et kendetegn ved den politisk pluralistiske model, kan beskrives som en strukturel egenskab ved samfund, hvor der er lidt eller ingen adskillelse mellem det fælles gode og partikulære interesser (Roudakova, 2008, s. 43). Disse partikulære interesser bliver formidlet gennem politiske partier og blandt andet religiøse organisationer (Hallin & Mancini, 2004, s. 58–59). Klientelismens modsætning rationel-legal autoritet er det dominerende paradigme i den demokratisk korporative model. Rationel-legal autoritet implicerer, at fordelingen af offentlige ressourcer er gennemsigtig og baseret på universelle regler, der går forud for partikulære interesser og personlige forbindelser. Denne skelnen vil jeg vende tilbage til i artikel #4, hvor det argumenteres, at samfunds lille størrelse i sig selv kan give en tendens til klientelisme, men at dette er en anden form for klientelisme end den, Hallin og Mancini finder i den

politisk pluralistiske model, hvor klientelismen forudsætter mellemmand (brokers) såsom partiorganisationer. Forskellen i disse former for klientelisme bunder i, at mikrosamfund er mindre differentierede end større samfund, hvilket jeg vil forklare nærmere her:

System- og differentieringsteori

Lige som Habermas' offentlighedsteori bygger Hallin og Mancinis mediesystemteori på sociologisk system- og differentieringsteori. Teorien, der stammer fra Émile Durkheim og blandt andet er videreudviklet af Talcott Parsons, viser, at moderne samfund bliver mere komplekse, efterhånden som de udvikles. Gennem funktionel arbejdsdeling bliver folk mere og mere specialiserede i deres arbejde. Hvad Durkheim kalder den mekaniske solidaritet erstattes af organisk solidaritet. Med det mener han, at integrationsmekanismen i samfundet skifter fra at være personlige relationer blandt meget ensartede medlemmer af samfundet, der alle laver det samme, til at blive gensidig afhængighed i kraft af samfundsmedlemmernes forskellige roller. Det skyldes, at specialiseringen gør, at hvert medlem af samfundet ikke længere er i stand til selv at opfylde alle behov (Durkheim, 1893). Det leder til fremkomsten af distinkte subsystemer (politiske system, økonomiske system, mediesystemet osv.), som udvikler egne normer, logikker og funktioner. Øget specialisering kræver integrerende mekanismer for at forbinde de forskellige subsystemer. Denne integrerende rolle kan kommunikationssystemet spille (Parsons, 1951).

Også Habermas' offentlighedsteori har som nævnt rødder i differentieringsteori, idet fokus er på, hvordan den borgerlige offentlighed opstod som en selvstændig eller differentieret sfære. På linje med Parsons pegede han på, at offentligheden har en integrerende rolle på tværs af forskellige systemer. Med fremkomsten af stærke politiske institutioner og kommercielle medier blev offentligheden i nogen grad de-differentieret, argumenterer han videre. Det betegner Habermas som kolonisering af livsverdenen, hvor offentligheden og herunder mediesystemet bl.a. styredes af kommercielle logikker, således at mediesystemets funktionalitet påvirkes af andre systemer - primært det økonomiske system.

Differentieringsteori bliver sjældent diskuteret eksplicit i medieforskning i dag. Det er sjældent noget, der fremhæves i teorigennemgange som denne. I stedet ses teoriens aftryk i kraft af underliggende forudsætninger om, at moderne medier i varierende omfang har distanceret sig fra andre institutioner som politik, stat og religion (Hallin & Mancini, 2004, s. 76). Forskellene i mediesystem-modellerne kan hos Hallin og Mancini således ses som et udtryk for forskellige grader af differentiering af

mediesystemet fra andre systemer. Professionalisering er et centralt begreb i differentieringsteorien – og i Hallin og Mancinis mediasystemteori, og kan hos dem forstås i form af graden af differentiering af journalistik fra andre erhverv og former for social praksis. Politisk parallelisme, organisatoriske forbindelser mellem partier og medier kan ligeledes forstås som en form for differentiering eller mangel på samme mellem medier og det politiske system. Hallin og Mancinis homogeniseringstese kan altså læses som et udtryk for de-differentiering. Med homogeniseringstesen forudser Hallin og Mancini, at alle vestlige mediasystemer vil nærme sig eller konvergere mod den liberale model med stor kommerciel involvering i mediasystemet, hvor logikkerne fra det økonomiske subsystem kommer til at dominere mediasystemet (Hallin & Mancini, 2012). En hel del af den efterfølgende debat og kritik af 'Comparing Media Systems' har handlet om rigtigheden af denne tese (Hallin & Mancini, 2012). Det er ikke denne afhandlings mål at bidrage til denne debat. I stedet tager afhandlingen et andet afsæt i differentieringsteori:

Denne afhandling – særligt i artikel #4 – tager også udgangspunkt i differentieringsteorien. Men her er formålet ikke at afklare, hvorvidt og i hvilken grad mediasystemet overtages af det økonomiske system, som Hallin og Mancini argumenterer for med homogeniseringstesen. I stedet argumenterer jeg for – som blandt andet Benedict (1967) og Farrugia (1993) tidligere har gjort, at i meget små samfund, vil der være en meget lavere grad af funktionel differentiering og højere integration end i større samfund. Høj integration i samfundet giver et tætmasket socialt netværk, hvor folk kender hinanden på kryds og tværs. Anonymitet er ikke muligt og rolleoverlap, hvor folk omgås i hinanden i forskellige relationer, er hyppige. Lav grad af funktionel differentiering er forårsaget af, at der simpelthen er så få mennesker i et samfund, at der er grænser for hvor meget de hver især kan specialisere sig, hvis samfundet skal fungere. Yderligere er der ikke samme behov for medier som integrationsmekanisme mellem subsystemer til at varetage deling af information og skabe koordination. Disse funktioner kan i små samfund i højere grad varetages uden et decideret subsystem – særligt har internettet muliggjort det, hvilket jeg som nævnt diskuterer i afsnit 6.2.

Når det diskuteres, hvorvidt det grønlandske mediasystem er et selvstændigt mediasystem eller en del af det danske, er det ligeledes et spørgsmål om differentiering. Og som jeg vil diskutere i afsnit 6.1, så handler svaret på dette spørgsmål om, hvilket teoretisk blik, man antager, og dermed hvilke karakteristika ved det grønlandske mediasystem, der tillægges betydning.

3.3 Anvendelser, videreudviklinger og kritik af mediesystemteorien

Selvom der er gået næsten 20 år siden udgivelsen, er 'Comparing Media Systems' fortsat udgangspunktet for mange – især komparative – analyser, videreudviklinger og kritik: Hallin og Mancinis fire dimensioner har været brugt til blandt andet at beskrive enkelte landes mediesystemer og sammenligne mediesystemer i forskellige lande (Nord, 2008; Willig & Nord, 2021), til blandt andet at forklare forskelle i mediebrug (se f.eks. Aalberg, Blekesaune, & Elvestad, 2013; Nielsen & Schrøder, 2014; van Aelst mfl., 2017), nyhedsformater (Benson, Blach-Ørsten, Powers, Willig, & Zambrano, 2012), forekomsten af misinformation (Humprecht, Esser & van Aelst, 2020). Andre har empirisk testet og kvalificeret Hallin og Mancinis teori. Brüggemann og kolleger (2014) validerer f.eks. i hovedtræk teorien, men finder dog belæg for eksistensen af en distinkt nordisk mediesystemmodel. Mattoni og Ceccobelli (2018) samt Humprecht og kolleger (2022) er eksempler på videreudvikling af teorien, ud fra et argument om, at Hallin og Mancinis fire dimensioner ikke længere er nok til at beskrive dagens digitaliserede mediesystemer.

Her vil jeg nu komme ind på et par af de - for denne afhandling - væsentligste kritikpunkter og videreudviklinger af mediesystemteorien. Det drejer sig særligt om eksistensen af en distinkt nordisk mediemodel, og kritikken af, at Hallin og Mancini ikke tager højde for digitalisering samt ikke inddrager størrelse som en variabel i deres model:

Nordisk medievelværdstat

Som nævnt finder Brüggemann og kolleger (2014) belæg for, at Danmark, Norge, Sverige og Finland udgør et distinkt 'cluster', der er anderledes fra de andre lande i Hallin og Mancinis demokratiske korporative model. Det skyldes blandt andet en stor offentlig mediestøtte og stærke public service-medier i de nordiske lande. Syvertsen og kolleger (2014) foreslår begrebet 'nordisk medievelværdstat' til at indfange de særlige kendetegn ved nordiske mediesystemer. Mediernes rolle i velfærdsstaten er kompleks, argumenterer de, fordi medier både er en integreret del af de sociale strukturer, og samtidigt også en arena for legitimering og debat om statens rolle i samfundet (Enli, Syvertsen, & Mjøs, 2018). I nordiske medievelværdstater har mediepolitikken fire karakteristika:

1. Medier anses som et offentligt gode.

2. Redaktionsfrihed er et mål i mediepolitikken.
3. Mediepolitik bliver set som en central del af kulturpolitikken.
4. Mediepolitik besluttet gennem brede forlig med inddragelse af relevante interessenter, der giver en stabil og holdbar mediepolitik.

Syvertsen og kolleger argumenterer for, at de overordnede logikker i mediepolitikken ikke stammer fra mediesystemet selv. I stedet er det overordnede institutionelle logikker eller styringsrationaler (eller hvad jeg i artikel #2 betegner normative logikker) i det politiske system eller i velfærdsstaten, der har stor indvirkning på mediesystemet. Syvertsen og kolleger argumenterer for, at i hvert fald i de tidlige faser af den digitale tidsalder tilpasser disse logikker og principper, der gennemsyrrer mediepolitikken sig til det nye digitale medielandskab – frem for at blive ændret (Enli & Syvertsen, 2020).

Engelstad og kolleger (2017) argumenterer for, at medievelværdstatsbegrebet også kan bruges til at belyse den bredere offentligheds strukturelle indretning i de nordiske samfund, da samme logikker også gennemsyrrer den bredere offentlighed. Det kommer blandt andet til udtryk i stor statslig understøttelse af offentligheden med aktiv regulering og støtte til centrale institutioner i offentligheden, nemlig: medier, kunst og kultur, uddannelse og forskning samt frivillige og religiøse organisationer. Og endeligt et armslængdeprincip i støtten til f.eks. medier, kunst og kultur.

Syvertsen og kolleger anvender kun empiri fra Norge, Danmark, Sverige, Finland og i meget begrænset omfang Island til at underbygge deres argument. Derfor er det ikke undersøgt, hverken af disse forskere eller andre, i hvilken grad modellen passer på Grønland (eller Færøerne, Island og Åland for den sags skyld), til trods for at disse lande ofte kategoriseres som nordiske. Derfor vil denne afhandling teste i hvor høj grad dette begreb kan bruges til at beskrive mediesystemet i Grønland (og Færøerne og Island).

Små mediesystemer

Adskillige forskere har peget på, at statsstørrelse er en vigtig faktor, der former mediesystemer og argumenterer for, at små mediesystemer har strukturelle egenskaber, der adskiller dem fra større mediesystemer (Hardy, 2013; Humphreys, 2011; Lowe & Nissen, 2011; Puppis, 2009; Trappel, 1991, 2014). Disse forskere har fokuseret på de strukturelle konsekvenser af lille størrelse for mediemarkedene. Manuel Puppis (2009) beskriver fire "structural peculiarities", som kendetegner små mediesystemer:

1. **Mangel på ressourcer:** Små mediemarkeder har begrænset kapital og begrænset menneskelige ressourcer og viden i medieproduktionen.

2. **Små medie- og reklamemarkeder:** Mens det stort set koster det samme at producere medieindhold til små og store mediemarkeder, er der meget færre penge at tjene på reklamer i små markeder.
3. **Påvirkning udefra:** små mediesystemer er stærkt påvirkede af udviklinger som kommercialisering eller globalisering, men samtidig i mindre grad i stand til at påvirke disse udviklinger end store lande.
4. **Sårbarhed:** Små mediesystemer er sårbare over for udenlandske medieprodukter, der kan udkonkurrere lokale medieprodukter, som har få ressourcer.

Puppis argumenterer for, at disse strukturelle vilkår ved mediemarkederne leder til, at små stater har en tendens til at føre en aktiv mediepolitik med det formål at skabe et større og mere mangfoldigt medieudbud, end det ville være muligt på markedsvilkår alene.

Den eksisterende teori fokuserer næsten udelukkende på de markedsmæssige konsekvenser af lille størrelse.

Størrelsesdefinitionen i medieforskning

Inden for mediesystem-forskning defineres størrelse udelukkende ud fra befolkningstal, da dette - i nogen grad - korrelerer med mediemarkedets størrelse. Velstandsniveau og købekraft har også været diskuteret i relation til størrelsen på mediemarkeder (Hallin, 2009; Lowe & Nissen, 2011). Det diskuterer jeg også i artikel #1, hvor det undersøges, hvad et bortfald af det danske bloktilskud til Grønland og medfølgende fald i Grønlands bruttonationalprodukt vil betyde for det grønlandske mediesystem. Se blandt andet Puppis (2009) og Veenendaal (2015b) for en bredere diskussion af forskellige definitioner af størrelse.

I denne afhandlings artikel #4 foreslår jeg ligeledes at størrelse defineres i kraft befolkningsstørrelse, men i modsætning til den eksisterende litteratur ikke fordi befolkningsstørrelse korrelerer med markedstørrelse, men fordi befolkningsstørrelse korrelerer negativt med graden af social integration. Jo færre mennesker i et samfund, jo højere er integrationen typisk. I artikel #4 diskuterer jeg også, hvordan andre faktorer, såsom et samfunds isolation ind på niveauet af integration.

I denne eksisterende litteratur om mediesystemer i små stater er små stater blevet defineret som dem med en befolkning under en vis størrelse og ofte også over en vis størrelse. F.eks. defineres små mediesystemer som dem i lande med en befolkning på

mellem 100.000 og 18 millioner mennesker (Puppis, 2009), eller 'over et par hundrede tusind' til 20 millioner (Lowe & Nissen, 2011; Trappel, 2014). Disse forskere ekskluderer dermed de mindste mediesystemer fra deres undersøgelser uden at argumentere herfor. Derudover skelner de eksisterende teorier ikke mellem, om et lille mediesystem har 100.000 eller 18 millioner indbyggere. Som jeg vil argumentere for i artikel #4, så er der empirisk forskel. Forskningslitteraturen mangler derfor sensitivitet over for, at der er en stor forskel på (store) små mediesystemer og hvad jeg her i afhandlingen kalder mikromediesystemer. Det kan føre til en form for naiv universalisme (Blumler & Gurevitch, 1995), hvor forskere antager, at resultater fra én kontekst er universelle og kan bruges i andre kontekster, selvom det måske ikke er tilfældet. Forskningen kan derved komme til at bygge på fejlagtige antagelser – eller som jeg argumenterer for i denne afhandling: at man overser vigtige karakteristika.

3.4 Massemediernes tab af monopol på offentlighedens infrastruktur

En af de helt centrale kritikpunkter af 'Comparing Media Systems' drejer sig om, hvad Pippa Norris malerisk har beskrevet som 800 punds-gorillaen, der ikke adresseres i bogen: betydningen informations- og telekommunikationsteknologi (Norris, 2009, s. 332).

Selve medie-begrebet indskrives sig i en kontekst af massedistribution af separate teknologier og industrier, der hver udgiver adskilte 'kanaler' (Flew & Waisbord, 2015). Men i dag – i hvert fald i lande med høj internetpenetration – er forholdet mellem medier og politik forankret i brugen af informations- og kommunikationsteknologier, hvilket giver mediesystemteorien store blindheder (Flensburg & Lai, 2019).

Andrew Chadwicks (2013) peger på, at mediesystemer er blevet hybride: gamle og nye, analoge og digitale kommunikationsteknologier og -logikker blandes og sameksisterer, fremfor erstatter hinanden. Mattoni og Ceccobelli (2018) argumenterer for, at trods den store digitalisering er de dimensioner, som Hallin og Mancini udpeger, fortsat relevante i dag. De foreslår derfor indikatorer, der i højere grad kan beskrive og sammenligne medier i en digital virkelighed. Yderligere foreslår de en ny dimension 'græsrodsdeltagelse', som dækker over de nye – og til tider personaliserede – former for nyhedsproduktion uden for de traditionelle nyhedsorganisationer. Forandringer har gjort det lettere for folk at deltage, øget borgerens evne til at udvise agency eller handlekraft. Det vender jeg tilbage til i afsnit 6.2.

Med internettets indtog får offentlighedsbegrebet fornyet vind under vingerne i medieforskningen. Man gik fra at tale om en 'medieret offentlighed' baseret på traditionelle ikke-interaktive én-til-mange infrastrukturer: aviser, fjernsyn og radio, til internettets mange-til-mange infrastruktur (Bar & Sandvig, 2008), der giver nye muligheder for demokratisk deliberativ kommunikation (Splichal, 2010, 2022) og videreudviklinger af offentlighedsteorien.

Dels tager videreudviklinger af offentlighedsteorien udgangspunkt i bredere samfundsforandringer så som individualisering, transnationalisme og opblomstringen af nationalistiske og populistiske bevægelser mange steder (Eisenegger & Schäfer, 2023; Fraser, 2007). Dels tager videreudviklingerne udgangspunkt i de forandringer, som kommunikations- og mediesystemerne har undergået – først og fremmest på grund af internettets dominans som kommunikationsinfrastruktur og dermed fremkomsten af online og sociale medier (Jungherr & Schroeder, 2022) og legacy mediers krise (se f.eks. R. K. Nielsen, 2016; Reese, 2020; Zelizer, 2015). Digitalisering har medført ændrede nyhedspraksisser. Et eksempel på disse forandringer, er at redaktionelle nyhedsmedier tidligere agerede 'gatekeepers' og filtrerede og besluttede hvilken information, der skal ud til borgerne (Shoemaker & Vos, 2009), til at information nu i højere grad filtreres af 'gatewatchers' (Bruns, 2005), hvorved et langt bredere sæt af aktører – almindelige mennesker, bloggere, aktivister samproducerer og deler information direkte med offentligheden. Andre forskere beskriver udviklinger som 'platformization', der dækker over fremkomsten af platforme, som f.eks. Facebook, der i dag udgør vigtig infrastruktur for offentligheden og økonomien (Helmond, 2015; Nieborg & Poell, 2018), datafication (Flensburg & Lomborg, 2021; Mejias & Couldry, 2019), datakolonisering (Couldry & Mejias, 2019b) og overvågningskapitalisme (Zuboff, 2019).

Andre teoretiske udviklinger i lyset af digitaliseringen drejer sig om blandt andet deplatformization (Van Dijck, de Winkel, & Schäfer, 2021) til deplatforming, hvorved kendte internetpersonligheder, der opmuntrer til had, smides af mainstream sociale medier og i stedet samler følgere på alternative sociale medier (Rogers, 2020) og opblomstringen af alternative medier (Heft, Mayerhöffer, Reinhardt, & Knüpfer, 2020; Holt, Ustad Figenschou, & Frischlich, 2019). Fra misinformation på sociale medier (Allcott, Gentzkow, & Yu, 2019; Tandoc, Lim, & Ling, 2019) og fake news (Farkas & Schou, 2018) til decideret cyberkrigsførsel gennem påvirkning af offentligheden ved hjælp af propaganda og trolling (Aro, 2016), som vi så det under det amerikanske valg

i 2016, hvor såkaldte russiske troldefabrikker arbejdede målrettet på at påvirke den amerikanske offentlige opinion ved at producere indhold til primært sociale medier.

Digitaliseringen har ledt til forskellige udviklinger i offentlighedsteorien: Forskere har peget på fremkomsten af blandt andet en virtual public sphere (Papacharissi, 2002), networked publics (Boyd, 2010), algorithmic publics, hybrid publics, datapublics mv. (Møller Hartley, Bengtsson, Schjøtt Hansen, & Sivertsen, 2021; se også Schäfer, 2015), og counter publics (Warner, 2021). Schlesinger (2020) anvender begrebet 'post-public sphere' om den ustabile transitionsfase, som han argumenterer for, at kommunikationsøkosystemerne undergår, karakteriseret ved at være post-democratic, post-truth, post-national, and post-human.

Mens der er generel enighed blandt forskere om, at internettet har ændret offentligheden, er der ikke enighed om hvordan (Jungherr & Schroeder, 2022). Helt simplificeret kan denne debat koges ned til spørgsmålet om, hvorvidt internet har en demokratiserende effekt og indvirkning på offentligheden eller ej. Det er blandt andet sket i debatten om 'normalisation hypothesis' og 'equalisation hypothesis' inden for politisk kommunikation. Debatten handler om, hvorvidt internettet vil give folk, der tidligere har haft vanskeligt ved at komme til orde og få information, større mulighed for deltagelse. Eller om den offline offentlighed magtforhold og strukturelle skævheder i f.eks. deltagelsesmuligheder vil blive reproduceret online, således at de offline barrierer, der findes i forhold til at deltage eller hente information vil blive reproduceret online – eller nye former for barrierer vil opstå (f.eks. i kraft af de ovennævnte problemer med fake news, filterbobler osv.) (se f.eks. Ólafsson, 2023 for en opsummering af debatten). I diskussionskapitlets afsnit 6.2, vil jeg diskutere, hvordan meget små offentligheder påvirkes af digitaliseringen, hvordan dette er anderledes end større offentligheder.

Opsummering

I dette teoriafsnit har jeg gennemgået den overordnede teoretiske ramme for afhandlingen, nemlig offentligheds- og mediesystemteori, og disse teoriers rødder i Durkheim og Parsons systemteori. Ved at gå tilbage til systemteorien kan jeg hente et fokus på differentiering og integration, som er brugbare i teoriudviklingen af 'mikromediesystemer' i denne afhandling.

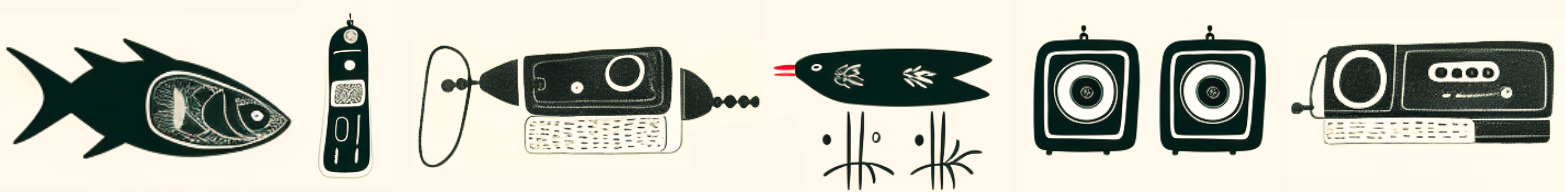
Dette teoriafsnit har også vist, hvordan Syvertsen og kollegaers (2014) medievelfærdsstatsmodel er udviklet ved hjælp af data fra de store nordiske lande,

mens det aldrig er blevet undersøgt, om modellen kan bruges til at beskrive de små nordiske lande.

Yderligere er det blevet vist, hvordan teorierne om små mediesystemer har visse huller – idet de stort set udelukkende fokuserer på små mediemarkeder og ikke tager højde for, at det har betydning, *hvor* småt et mediesystem er. Endelig har jeg i teoriafsnittet gennemgået teori, der belyser internettets betydning for offentligheden, hvilket jeg vil vende tilbage til artiklerne og i afsnit 6.2.

4

Metode

4. Metode

I dette kapitel vil jeg først gå i dybden med de metodiske overvejelser og tilgange, der ligger til grund for denne afhandling. Derefter vil jeg diskutere de væsentligste forskningsetiske overvejelser i afhandlingen.

4.1 Forskningsdesign

Afhandlingens overordnede formål er at forstå hvilke strukturelle og institutionelle vilkår, som spiller ind på det grønlandske mediesystem. I modsætning den såkaldte 'grønlandsforskning' (Thisted, 2005), der har et ideografisk sigte og en ambition om at forstå aspekter af det grønlandske samfund *i sig selv*, er ambitionen med denne afhandling at generere viden ud fra dets studie af mediesystemet i Grønland, der kan bruges til et bredere sæt af cases.

Til dette formål er den overordnede strategi at belyse genstandsfeltet – det grønlandske mediesystem – fra forskellige vinkler ved hjælp af forskelligartede metodiske tilgange. Disse tilgange er et casestudie af det grønlandske mediesystem (artikel #1), en historisk analyse af mediepolitikken i Grønland, hvor logikker for regulering sammenlignes over tid (artikel #2) og endelig en sammenligning af mediesystemerne i Grønland, Island og Færøerne (artikel #3). Data til grund for disse tre forskellige tilgange er primært forskellige typer dokumenter. Kvalitativ dokumentanalyse er den primære analysemetode, da jeg mener, at det er dette materiale og denne tilgang, der giver de bedste forudsætninger for at besvare forskningsspørgsmålet. Det vil også blive uddybet nedenfor.

De tre empiriske artikler er teoritestende, idet de undersøger om Syvertsen og kollegers (2014) teori om den nordiske medievelfærdsstat og Puppis' (2009) særlige

karakteristika ved små mediesystemer kan anvendes til at beskrive det grønlandske mediesystem. Ved hjælp af de forskelligartede tilgange anvendt i artikel #1, #2 og #3 ses nogle mønstre i empirien *ud over* de mønstre, der kan forklares med Syvertsen og kollegaer og Puppis' teori. Denne indsigt og viden fra et litteraturstudie af andre empiriske studier af små mediesystemer overalt i verden, har dannet grundlag for udviklingen af begrebet 'mikromediesystem' i artikel #4 til at beskrive de særlige måder meget små mediesystemer fungerer. Mens artikel #1, #2 og #3 indeholder et empirisk bidrag til at forstå mediesystemerne i Grønland (og i Vestnorden), indeholder artikel #4 således et teoretisk bidrag; dels et forslag til en supplerende teori om, hvordan variablen 'størrelse' former meget små mediesystemer, dels en ny definition af størrelse.

Afhandlingens empiri og analysemetode

I tabellen nedenfor ses en oversigt over de fire artiklers metodiske tilgange. I det følgende vil jeg redegøre nærmere for de enkelte metodevalg i denne afhandling.

Tabel 2: Metodeoversigt for afhandlingens fire artikler

	Empiri	Analysemetode	Teoris rolle	Forskningsdesign
Artikel #1	Nutidige dokumenter fra Grønland	Dokumentanalyse	Deduktiv og teoritestende	Casestudie
Artikel #2	Historiske dokumenter fra Grønland (fra tre perioder: 1861-1953, 1953-1979 og 1979-2021)	Dokumentanalyse	Deduktiv og teoritestende	Komparativ (temporal/over tid)
Artikel #3	Nutidige dokumenter fra Grønland, Færøerne og Island	Dokumentanalyse	Deduktiv og teoritestende	Komparativ (spacial/i rum)
Artikel #4	Sekundær empiri (resultaterne fra artikel #1,#2,#3 samt andet forskning i små mediesystemer)	Litteraturstudie	Induktiv og teorigenererende	-

Artikel #4 er en teoretisk artikel, der udelukkende på baggrund af forskningslitteratur argumenterer for, at særlige karakteristika findes i mikromediesystemer. Artikel #1, #2 og #3 er derimod alle empirisk funderede i såkaldte 'offentlige dokumenter'. Offentlige dokumenter er defineret som dokumenter, der påvirker beslutningsprocesser (Syvertsen 2004 s. 216 i Karppinen & Moe, 2012). I boksen nedenfor ses en oversigt over de dokumenter, der er anvendt.

Empirisk materiale

Love (vedtaget af de danske og grønlandske parlamenter)

Medieindhold

Årsregnskaber fra medievirksomheder

Taler

Rapporter, betænkninger og udredninger (f.eks. public service-redegørelser)

Parlamentariske dokumenter (referater, parlamentariske spørgsmål og svar, lovforberedende arbejde)

Arbejdet med at indsamle og udvælge disse dokumenter har involveret en stor mængde materiale og en kildekritisk tilgang, hvor de enkelte dokumenter blev vurderet i forhold til hvem, der har skrevet dem og i forhold til hvordan og under hvilke omstændigheder, de er blevet til. Materialet findes alt sammen offentligt tilgængeligt i lovdata-baser, cvr-registeret, gamle aviser og landsrådsreferater på biblioteker og i elektroniske databaser. Det er vigtigt at holde sig for øje, at en stor del af disse dokumenter stammer fra aktører med en klar interesse i at præge debatten og beslutningsprocesserne. Derfor er dokumenterne behandlet kildekritisk. Særligt i artikel #2, hvor nogle af dokumenterne både er anvendt som kilde til faktuel viden og brugt til at vurdere de ideologiske og normative begrundelser og kausale logikker bag politiske beslutninger.

Artikel #1 har et primært nutidigt perspektiv på det grønlandske mediesystem og inddrager således primært de seneste udgaver af dokumenter beskrevet i boksen ovenfor.

Artikel #2 ser longitudinelt på mediepolitikens historiske udvikling og inddrager således dokumenttyperne nævnt i boksen ovenfor fra 1861 og frem. 1861 er som nævnt i artiklen valgt, da det er her, det første medie udkommer i Grønland, avisen Atuagagdliutit.

Artikel #3 har et nutidigt komparativt sigte og inddrager således nutidige dokumenter nævnt i boksen ovenfor fra Grønland, Færøerne og Island.

Casestudie

Samlet set er afhandlingen et casestudie med det grønlandske mediesystem som 'unit of analysis' (Yin, 2009). Et casestudie er ifølge Gerring (2004, s. 341) bedst defineret som en dybdegående undersøgelse af en enkelt enhed (single unit-of-analysis), et relativt afgrænset fænomen, hvor forskerens mål er at belyse træk ved en større gruppe af lignende fænomener. Hvad der udgør 'den større gruppe af lignende

fænomener', handler om kategorisering eller klassificering af hvad, der er 'lignende'). Overvejelser omkring, hvordan denne gruppe af 'lignende fænomener' kan defineres, vender jeg tilbage til i afsnit 6.1.

Casestudiet tjener i denne afhandling blandt andet til at teste Puppis' (2009) teori om særlige strukturelle karakteristika ved små mediesystemer. Her udgør mediesystemet i Grønland en ekstrem/most-likely case (Flyvbjerg, 2004), da det – til trods for, at Puppis ikke selv inkluderer så små lande som Grønland i sin teori – er meget sandsynligt, at teoriens karakteristika vil findes her. Samtidigt viser casen sig også at være en 'sort svane' (Flyvbjerg, 2004). Udtrykket 'sort svane' stammer fra Karl Popper, som brugte det nu berømte eksempel med påstanden om, at "alle svaner er hvide" og anførte, at bare én observation af en enkelt sort svane ville falsificere påstanden om, at alle svaner er hvide. 'En sort svane' kan på denne måde have generel betydning og stimulere yderligere undersøgelser og ny teoribygning. Ved at analysere en så ekstrem lille case som den grønlandske, bliver det tydeligt, dels at det er en svaghed ved Puppis' teori, at variablen størrelse bliver defineret binært (stor-lille), dels at der er særlige karakteristika ved meget små mediesystemer, som Puppis' teori ikke er sensitiv overfor – hvorfor jeg foreslår ny supplerende teori i artikel #4.

Sammenlignende metode

Som nævnt i teoriafsnittet har sammenlignende eller komparativ metode altid været en central metode for mediesystemteori-udvikling og -testning (Hallin & Mancini, 2004; Pfetsch & Esser, 2013; Siebert mfl., 1956). Mediesystem-begrebet samler strukturer og dynamikker på en måde, der muliggør en systematisk undersøgelse af medier og politik, der rækker ud over det enkelte medie eller enkelte land (Flew & Waisbord, 2015, s. 623).

Fordelen ved komparativ metode er, at den kan gøre det usynlige synligt (Blumler og Gurevitch, 1975 s. 76 i Hallin & Mancini, 2004). Dermed kan man altså ved hjælp af komparativ metode synliggøre det, der virkede naturligt og dermed svært at se, når blot ét nationalt mediesystem studeres. I mediesystemforskningen er komparativ metode særlig brugbar til at afdække sammenhænge mellem medier og deres sociale og politiske omgivelser, hvilket netop er mit sigte her. I denne afhandling handler det især om effekterne af variablen størrelse, som der ikke blevet fokuseret ret meget på i hverken grønlandsforskningen og herunder medieforskningen, f.eks. som forklaring på det offentliges store rolle i Grønland (Winther, 2003). Ved hjælp af sammenlignende metode kan vi gøres i stand til at se forskelle og ligheder, hvilket kan bidrage til

begrebs- og teoriudvikling (Hallin & Mancini, 2004, s. 3). Det er netop det jeg bruger komparativ metode til i denne afhandling.

Teorier testes, når jeg undersøger i hvilken grad Syvertsen og kollegers (2014) model om nordiske medievelværdstater kan bruges til at beskrive mediepolitikken i Grønland (og Færøerne og Island), og når jeg undersøger i hvilken grad Puppis' (2009) karakteristika ved små mediesystemer kan bruges til at beskrive et mediesystem, der er mindre end dem, Puppis beskæftiger sig med i sin teori. Som det vil fremgå af afhandlingens artikler konkluderes det, at både den nordiske velfærdsstatsmodel og Puppis teori om små mediemarkeder kan bruges til at beskrive det grønlandske mediesystem, men der er også nogle punkter, hvor casen ikke passer ind i teorierne. Det leder til **udvikling af ny teori**, når jeg i artikel #4 konceptualiserer begrebet 'mikromediesystem' til at beskrive de særlige karakteristika ved meget små mediesystemer. Nedenfor gennemgår jeg kort forskningsdesignet i hver enkelt artikel:

Som nævnt, anvender hver af de tre empiriske artikler forskellige forskningsdesigns til at besvare forskningsspørgsmålet. Mens artikel #1 i sig selv er et casestudie af det grønlandske mediesystem, har artikel #2 og #3 forskellige komparative designs:

Artikel #2 er en sammenligning af mediepolitikken i forskellige tidsperioder i Grønland, altså en longitudinel analyse af mediepolitikens udvikling i Grønland. Som nævnt i indledningen er den overordnede antagelse i denne afhandling, at nyhedsmedierne i Grønland er formet af det sociale og politiske system, de interagerer med. Da 'den offentlige sektor' er så dominerende i det grønlandske samfund, har jeg fundet samspillet mellem mediesystemet og det politiske system særligt relevant at undersøge i dybden, hvorfor artikel #2 gør netop dette. Jeg bruger her begrebet 'den offentlige sektor', for at indfange de forskellige styreformers og myndigheders, der over tid har udgjort 'det offentlige': koloniadministrationen, den danske stat og dens lokale repræsentanter og grønlandske landsråd og i dag hjemmestyre-/selvstyreadministration. Mens mange andre historiske analyser af mediepolitik periodeinddeler på baggrund af teknologisk udvikling (se f.eks. Bar & Sandvig, 2008; Flensburg & Lai, 2020; Van Cuilenburg & McQuail, 2003), periodeinddeler jeg altså efter skift i det politiske system i Grønland. Det gøres dels på grund af det offentliges store rolle i alle dele af det grønlandske samfund, herunder medierne og dels på grund af de store skift i det politiske system. Således har jeg fundet det relevant at lave en historisk analyse, hvor mediepolitikken i de tre perioder svarende til de tre forskellige politiske systemer undersøges og sammenlignes.

Artikel #3 sammenligner mediesystemerne i Island, Færøerne og Grønland – altså en spacial sammenligning. Artiklen har jeg skrevet sammen med forskere fra Island og Færøerne. Mens jeg har stået for den grønlandske del af dataindsamlingen, har de stået for henholdsvis den islandske og færøske del af dataindsamlingen, da vi hver især har begrænset viden om de andre lande. Derfor var det i processen vigtigt for os, at integrere empirien fra de tre lande for at lave reelle sammenligninger af mediesystemerne og undgå, hvad Pippa Norris (2009, s. 322) har kaldt 'the Grand Tour travelogue tradition', hvor nationale casestudier præsenteres ét for ét, uden at de sammenlignes konsistent. I artiklen anvendes således et *most similar*-forskningsdesign, når vi sammenligner de tre vestnordiske lande, idet flest mulige variable er holdt konstant, og ved også at sammenligne mediesystemerne i disse tre lande med mediesystemerne i resten af de nordiske lande, medfører det at karakteristika forårsaget af de vestnordiske landes lille størrelse træder frem.

Samlet er disse forskelligartede tilgange i mine øjne en stor styrke ved denne afhandling, da de har gjort mig i stand til at se nogle mønstre, hvilket danner udgangspunkt for artikel #4. Uden disse forskelligartede og komparative delstudier er jeg ikke sikker på, at jeg ville have fået øje på disse mønstre.

4.2 Forskningsetik

I dette afsnit kommer jeg med nogle forskningsetiske overvejelser relevante for tilblivelsen af denne afhandling. Det drejer sig blandt om det at være dansk forsker i Grønland, og det at være forsker i et lille felt, man kender rigtig godt og selv er en del af. Det handler om på en og samme tid at være insider og outsider.

Forskerpositionering

Begrebet 'researcher positionality', som jeg her vil oversætte til 'forskerpositionering' dækker over både den enkelte forskers verdenssyn og den position hun har i relation til forskningsgenstanden og dets sociale og politiske kontekst (Holmes, 2020). Forskerens position har både indflydelse på, hvordan forskning udføres og på resultater, der opnås, såvel som hvordan forskeren vælger at undersøge, eller hvad hun vælger at fokusere på (Rowe, 2014). Med andre ord, kan vi ikke løsrive os fra den sociale verden, vi bebor, for at undersøge den.

Selvom det ikke er et begreb, jeg nogensinde er stødt på i forbindelse i mediesystemanalyser, så mener jeg, at det er et relevant begreb i denne afhandling

om det grønlandske mediesystem. Det er relevant fordi, der – som beskrevet i introduktionen – i offentligheden og i academia i Grønland foregår mange diskussioner om, hvilke positioner dansk og grønlandsk identitet og etnicitet (bør) tilskrives - for at bruge dette afsnits begreb.

I dette afsnit vil jeg derfor skabe refleksivitet om, hvordan de forskningsspørgsmål jeg stiller - og ikke stiller – er blevet formet af den position jeg har - og får - i feltet. Refleksivitet omkring positionering i forskning handler ikke (nødvendigvis) om at svække forskningsresultaternes gyldighed men om at definere de grænser, indenfor hvilke forskningen blev udarbejdet og kan forstås (Jafar, 2018, s. 323). Det handler om, at være refleksiv omkring, hvorfor det netop blev disse spørgsmål og disse svar og ikke andre. Mens forskerpositionering hos mange - f.eks. Rowe (2014) - i høj grad betragtes som aktive valg, forskeren træffer om sin tilgang til forskningen, mener jeg, at det i høj grad er noget, man også får tillagt:

‘Danske forskere indgår i en ikke altid positiv forskningshistorie’

Netop nu finder et arbejde sted på Ilisimatusarfik/Grønlands Universitet for skabe forskningsetiske retningslinjer – noget, der ikke har eksisteret hidtil. I det udkastet til de forskningsetiske retningslinjer fremgår det blandt andet, at:

"Som international, og især dansk, forsker i Grønland indgår man i en lang og ikke altid positiv forskningshistorie, der er tæt forbundet med kolonihistorien. Som international forsker kan man derfor bære på en kolonihistorie som ikke nødvendigvis er åbenlys for forskeren selv. Overvejelser omkring hvordan forskeren betragtes og hvordan dette evt. Kan imødekommes, skal tages med i overvejelserne, når man bedriver forskning i Grønland." (Ilisimatusarfik, 2022, s. 5).

Dette citat kalder meget direkte på refleksivitet og etiske overvejelser fra mig som dansk forsker i Grønland om blandt andet mit valg af tilgang til min forskningsgenstand samt min interaktion med det grønlandske samfund.²

² Selvom Ilisimatusarfiks forskningsetiske retningslinjer blot fordrer refleksion om forskningspraksis hos den enkelte (danske) forsker, så mener jeg også, at citatet burde medføre refleksion på institutionsniveau: Hvad fordrer det af en forskningsinstitution i Grønland, som Ilisimatusarfik, at have danske/internationale forskere ansat, 'der indgår i en ikke altid positiv forskningshistorie tæt forbundet med kolonihistorien'?

Min tidligere ph.d.-kollega, Naja Carina Steenholdt, har peget på, at der er stor forskel på, hvordan grønlændere ser på forskere, alt efter hvilken etnicitet forskerne har. Hun ser et hierarki, hvor danske forskere ligger nederst – under andre udenlandske forskere. Naja Carina Steenholdt siger også:

“Ud over det sproglige aspekt ligger der nogle kulturelle problemer i det at være dansker i Grønland, der bunder i kolonitiden, og der forekommer en ret udbredt racisme over for danskere i Grønland, ligesom det omvendte jo også er tilfældet i Danmark”, (Højsgaard, 2020).

Flere forskere (såvel som Ilisimatusarfik i de forskningsetiske retningslinjer citeret ovenfor) har peget på, hvordan disse negative konnotationer forbundet med danskere i Grønland har rod i kolonihistorien. Ulrik Pram Grad beskriver, hvordan det danske handelsmonopol i Grønland gjorde danskerne til *den anden*, som grønlænderne definerede deres identitet i forhold til (2018, s. 106). Han argumenterer for, at identitetsforståelse i det moderne Grønland er essentialistisk, således at grønlandsk identitet bliver opfattet som en essentiel forskellig kultur fra den danske (Gad, 2009). Ligeledes findes også en stor mængde litteratur der undersøger essentialisering af grønlandskhed i dansk kultur, ofte baseret på Saida orientalisme-begreb (for eksempel Bjørst, 2008; Thisted, 2002).

Flere og flere af mine kollegaer tilføjer ordene ‘indigenous researcher’, ‘kalaaleq researcher’ (kalaaleq er ental af kalallit, grønlænder) og ‘inuk researcher’ (inuk er ental af inuit) til deres forskningsprofiler. Denne identitet har betydning for deres forskning – og dermed tillægger det også større betydning, at jeg hverken bliver set som ‘indigenous’ eller ‘inuk’. I 2018 holdt Ilisimatusarfik et ph.d.-kursus i ‘Arktiske forskningsmetoder’, hvor postkolonialitet og ‘Indigenous Methodologies’ ikke blev nævnt. Et tilsvarende ph.d.-kursus på Ilisimatusarfiks ph.d.-kursus i 2022 var det hovedtemaet.

Indigenous Knowledge

Siden jeg startede dette projekt, er diktomien mellem Indigenous Knowledge på den ene side og hvad, der oftest går under den i mine øjne generaliserende betegnelse ‘(Western) scientific knowledge’ blevet vigtig i det grønlandske forskningsmiljø (se f.eks. Kreutzmann, 2023). Fokus på inddragelse af oprindelig viden er centralt i Grønlands nye forskningsstrategi (Naalakkersuisut, 2023b), og i de nye forskningsetiske retningslinjer står der, at *“som forsker i Grønland har man pligt til at*

sætte sig ind i, have viden om og forholde sig til oprindelig viden (Indigenous Knowledge) som et vidensfelt.” (Ilisimatusarfik, 2022, s. 5).

Kategorisering af viden i disse to kategorier: Western Scientific Knowledge og Indigenous Knowledge (der i denne sammenhæng oftest betegnes med dette engelske begreb på dansk), samler i mine øjne en pluralisme af verdensforståelser og vidensparadigmer i blot to (mod)poler. Jeg er ikke overbevist om, at man meningsfuldt kan samle al vestlig viden i ét vidensbegreb eller al(le) oprindelige folks viden og oplevelser fra Amazons til Arktis i ét andet vidensbegreb (se også Smith, 2012 diskussion af dette). Forsøg på konkretiseringer af modsætningsforholdet mellem disse to videnssystemer kommer (måske af denne grund) ofte til at handle om magt i og over forskning, forskningsetik, og oprindelige folks identitet og kollektive rettigheder (Dahl & Tejsner, 2020; Inuit Circumpolar Council, 2021), snarere end at handle forskelle i konkrete empiriske eller teoretiske vidensbidrag. Derfor vælger jeg her at forstå denne dikotomisering og pligten til at forholde mig til *“Indigenous knowledge som et vidensfelt”*, som et ønske om refleksion omkring vestlig videnskabelig kolonialisme i Grønland.

På det seneste har flere tidligere gæste-ph.d.-studerende på Ilisimatusarfik/Grønlands Universitet i deres afhandlinger beskrevet, hvordan europæiske/danske forskere på feltarbejde i grønlandske lokalsamfund er uløseligt forbundet med europæisk (og i særdeleshed dansk) imperialisme og kolonialisme (Chahine, 2022; Duc, 2022; Graugaard, 2020b, 2020a). Oprindelige folk i Arktis og i resten af verden har dårlige erfaringer med *“videnskabelig forskning”*. Det giver reminiscenser af målinger af krani-er og intelligens, ikke-godkendte eksperimenter, kameralinser, fejlagtige etnografier, videnstyveri, tomme løfter og så videre, skriver Graugaard (2020b, s. 4). Derfor vil den europæiske forsker altid risikere at opretholde en dominerende magtposition i forbindelse med sit feltarbejde, skriver de alle tre. Marine Duc (2022, s. 115) argumenterer for, at det at udføre etnografisk forskning eller interviews således repræsenterer en måde, hvor magtforhold, der bunder i blandt andet race bliver skabt og fastholdt, og hvor den europæiske forsker derved kan opretholde sin dominerende magtposition.

I blandt andet *‘Indigenous Methodologies’*-litteraturen findes et ønske om et opgør med denne forskningstradition. Traditionen beskrives som et udtryk for *‘white supremacy’*, der med sin arrogance, mangel på refleksivitet og den ubegrænsede adgang, som vestlige videnskabsfolk nød i arktiske samfund, kunne gøre de oprindelige folk til tvungne forskningsgenstande (Tuck, 2009, s. 412). Indigenous

methodologies-litteraturen beskæftiger sig derfor med forskningsmetoder, der giver oprindelige folk agens, gør oprindelige folk til subjekt frem for objekt i forskningen.

Særligt den (udenlandske) etnografiske forskning og den såkaldte 'fly-in/fly-out-dataudvinding' bliver ofte kritiseret (f.eks. i grønlandske forskningsfora og som et tema i de nye grønlandske forskningsetiske retningslinjer). Fly-in/fly-out-dataindsamling eller hit-and-run-forskning betegner en ikke-gensidig proces, hvor vidensproduktionen gavner forskeren og et forskningssamfund, fjernt fra det lokalsamfund, hvor data blev indsamlet eller udvundet (Graugaard, 2020b, s. 3). I stedet skal forskningsprocessen være en gensidig vidensproduktion, hvor forskeren deler sin forskning med det lokalsamfund, hun har forsket i (Ilisimatusarfik, 2022, s. 5).

Da denne afhandling hverken baserer sig på feltarbejde og interviews som metode styrer uden om nogle af disse dilemma og kritikpunkter omkring manglende legitimitet i feltarbejdet, udnyttelse og manglende respekt for interviewpersoner og lokalsamfundet. Al empirien til grund for denne afhandling ligger frit (men ikke nødvendigvis let) tilgængelig på hjemmesider, i elektroniske databaser og bibliotekernes støvede hylder med gamle optryk af aviser og landsrådsreferater mv. (se afsnit 4.1. om empiriindsamling). Der er altså ikke nogle navngivne individer jeg har 'udvundet noget fra' gennem interviews eller observation. Selvom der således heller ikke er nogle navngivne individer, jeg en-til-en kan give den viden, jeg har fået af dem tilbage til, så føler jeg stadig en stor etisk forpligtelse til at give tilbage til det grønlandske samfund. Da min forskning dermed fokuserer på politik og det strukturelle niveau i mediesystemet, har jeg primært 'givet tilbage' til det grønlandske samfund ved blandt andet oplæg for politikerne, høringssvar og medieinterviews.

Selvom jeg finder denne sort-hvid opdeling inden for denne forskningstradition meget forsimplende, så henter jeg herfra en bevidsthed om betydningen af magtstrukturer i forskning og vigtigheden af at forsøge at afdække dem (som jeg vender tilbage til i afsnit 6.2). Med dette blik bliver de kampe om definitionsmagten, jeg ser udspille sig i forskning i og om Grønland, synlige. Det handler blandt andet om, hvordan genstandsfeltet Grønland kan/bør kategoriseres, og dermed hvilke teorier man kan/bør bruge og hvordan og hvortil man kan/bør generalisere den viden forskningen genererer. Er Grønland primært et vestligt eller nordisk land? Først og fremmest land med en oprindelig befolkning? Hvad man kalder landet Grønland/Kalaallit Nunaat er et konkret eksempel på sådanne kategoriseringspraksisser (se også afsnit 6.1):

Kalaallit Nunaat

Disse (post)koloniale kompleksiteter fordrer konstant stillingtagen, og minder om, hvordan man aldrig bliver fri af magt, men hele tiden skal forholde sig til den i forskningen (såvel som det at være dansk og bo i Grønland). Et illustrativt eksempel på, hvordan denne kompleksitet og politisk spændte stemning er allestedsnærværende, når man bedriver forskning i Grønland, kommer til udtryk i valg af stednavn for Grønland. Som forsker er man nødt til at træffe et valg, man er nødt til at kalde landet *noget*. Og valget er ikke bare et valg af et navn. Valget siger meget om forskerens tilgang til forskningsgenstanden (Duc, 2022, s. 117) og bliver hurtigt politisk og normativt, et forsøg på som forsker at skabe forandring og 'dekolonialisering i praksis' (Mignolo & Walsh, 2018) eller i modsat fald fastholde koloniale magtstrukturer.

Grønland kaldes på grønlandsk Kalaallit Nunaat. Det betyder, grønlændernes land eller landet, der tilhører folket 'kalaallit' (som kaldes 'kalaaleq' i ental).

Da jeg startede dette projekt, var der ingen forskere eller andre aktører for den sags skyld, der skrev Kalaallit Nunaat frem for Grønland eller Greenland på dansk eller engelsk. I den tid jeg har skrevet ph.d.-afhandlingen skriver flere og flere Kalaallit Nunaat frem for Grønland, kalaaleq/kalaallit frem for grønlændere og qallunaq/qallunaat frem for dansker/vesterlænding. Det bliver altså påkrævende for mig at overveje, hvad jeg kalder landet, da valget vil blive opfattet som et udtryk for min forskningsposition – og måske også politiske holdning.

Kun få tekster, der anvender 'Kalaallit Nunaat', argumenterer for dette valg af stednavn (og det er ikke lykkedes mig at finde nogen tekster, der argumenterer for valget af navnet Grønland/Greenland). Anne Chahine argumenterer i sin ph.d.-afhandling for, at det er dekoloniserende at kalde lande deres oprindelige navn, såsom Kalaallit Nunaat på engelsk, da de engelske (og danske) navne er uløseligt forbundet med europæisk kolonisering (Chahine, 2022, s. 17–18). Dog peger hun samtidigt på, at brugen af Kalaallit Nunaat også er problematisk, da der ifølge hende ikke er konsensus om ordet 'kalaallit's oprindelse. Berthelsen mener, at der er tilstrækkeligt materiale, der peger på at ordet 'kalaallit' blev introduceret af europæerne og derfor kan betragtes som pålagt udefra (Berthelsen i Chahine, 2022). Berthelsen anvender ordet 'Greenland' i sit speciale.

Marine Duc peger på, at brugen af stednavnet 'Kalaallit Nunaat' 'falls short of being the perfect decolonial move' (2022, s. 117). Det skyldes at ordet 'kalaallit'

(grønlændernes) kun refererer til én af tre oprindelige befolkningsgrupper, der bor i Grønland (kalaallit på vestkysten, inughuit i det nordligste Grønland og tunumiit på østkysten). Hun argumenterer for, at brugen af Kalaallit Nunaat dermed er med til at usynliggøre og marginalisere de to andre historisk og sprogligt distinkte befolkningsgrupper (Duc, 2022, s. 117).

Desuden pointerer Duc, at den historiske udbredelse af stednavnet Kalaallit Nunaat skyldes netop den kolonialisme, som en nutidig dekoloniserende brug af navnet skal gøre op med. Det menes nemlig, at navnet Kalâdlit Nunæt (gammel retskrivning) blev foreslået af en missionær i slutningen af det 18. århundrede, efter han bemærkede, at grønlandere ikke havde noget andet navn for landet end Nunarput, der betyder 'vores land' (Kleivan, 1977). Vestkystens dominans var central for udbredelsen af navnet, fordi det koncentrerede størstedelen af befolkningen, pressen og de kateketer, der blev uddannet på seminarierne på vestkysten (Kleivan, 1996; Thomsen, 1998 i Duc 2022). Inge Kleivan peger på, at brugen af navnet Kalaallit Nunaat dermed er et eksempel på kulturel imperialisme blandt grønlandere selv (Kleivan, 1977: 199).

Da jeg ikke mener, at jeg skal gå ind og navngive/omdøbe landet eller udtale mig om, hvad der er mest dekoloniserende, vil jeg følge sprogbrugen for institutioner såsom Naalakkersuisut, Grønlands Landsstyre, de grønlandske medier, Ilisimatusarfik/Grønlands Universitet, Inuit Circumpolar Council, der repræsenterer inuit-folket på tværs af Arktis. De kalder alle landet Grønland/Greenland på dansk og engelsk. Jeg mener derfor, at det rigtigste i denne afhandling – skrevet på dette tidspunkt – er at bruge den betegnelse, der primært bruges i den offentlige debat og offentlige navne i Grønland i dag: Grønland.

At foretage disse handlinger af 'dekolonialisering i praksis' (Mignolo & Walsh, 2018) som f.eks. omdøbning, er ofte komplicerede og mangler af og til refleksion i forhold til, at det at fjerne magt fra de gamle magtcentre ikke fjerner magten, men blot placerer den et andet sted. Et sted, som man kan synes, er bedre normativt og etisk, men det er vigtigt at være sig det bevidst.

At forske i et lille samfund

Jeg har i en længere periode boet og arbejdet i det samfund, jeg forsker i, men bliver kategoriseret som fremmed, som udefrakommende (qua den koloniale baggage beskrevet ovenfor). Ahmed (2000, s. 49) påpeger, at 'strangers are familiar in their strangeness' eller med ordene fra de forskningsetiske retningslinjer; jeg indgår i kolonihistorien, jeg bliver opfattet som en arketype, en manifestation af kolonialismen,

om jeg vil det eller ej. Samtidig er positionering i insider-outsiderdikotomien også kontekst- og relationsbestemt (Hussain 2019, s. 68). Hussain beskriver, hvordan hun i nogle situationer bliver set som en outsider, mens hun i andre bliver mødt med et 'dig kender vi jo'.

Hayfield og Schug (2019) viser, at dikotomien mellem fremmed/lokal ikke kun har at gøre med kolonihistorien i Grønland. I deres studier af Færøerne argumenterer de, at det at være 'fremmed' i et lille samfund er noget meget andet end i et stort. For i et lille samfund er anonymitet ikke muligt. Som jeg også beskriver i artikel #4, defineres folks tilhørsforhold i små samfund i kraft af deres sociale relationer (Godfrey Baldacchino & Veenendaal, 2018; Hayfield & Schug, 2019). Firouz Gaïni (2013, s. 41) beskriver i sine antropologiske analyser af det tæt sammenvævede samfund på Færøerne. Hvordan det, han kalder familiekapital, er en nødvendighed for at blive accepteret som en del af de uformelle fællesskaber af individer, da en person uden familierelationer bliver anset som en person, der ikke er forbundet til stedet. Det komplekse og måske også paradoksale i kategoriseringen udefrakommende/lokal, kommer i mit tilfælde til udtryk i de etiske problemstillinger, som jeg på den ene side kan have ved at være outsider og ikke blive opfattet som legitim formidler af viden, og på den anden side de problemstillinger jeg møder, når jeg er (for) nært tilknyttet de personer, der findes i det felt jeg forsker i:

Jeg kender størstedelen af journalisterne og andre aktører i mediefeltet i Grønland. Jeg har undervist mange af dem på Ilisimatusarfik, jeg møder dem i supermarkedet, til kaffemikker, tager på jagt med dem. Det, som jeg har vist i artikel #4, gælder blandt journalister i mikromediesystemer, gælder også forskere i små samfund: Den høje integration i små samfund skaber gensidige afhængigheder og rolleoverlap. Det er mennesker, jeg omgås i mit privatliv, som også udgør en stor del af det felt, jeg undersøger. Det kan medføre, at man som forsker holder sig lidt tilbage, særligt med kritik af hensyn til personlige relationer til folk i forskningsfeltet (Repstad & Repstad, 2007). De etiske problemstillinger, der opstår når man forsker i et så lille felt, som man selv er en del af, er dermed en spejling af de loyalitetskonflikter, der beskrives i artikel #4, som journalister i små samfund står i, når de står i konflikten mellem at være et godt familiemedlem eller en god journalist. Som forsker kan man komme til at stå i konflikten mellem at lave god forskning, at beskrive forhold så præcist som muligt og være en god ven.

At jeg er så indvævet i det felt, jeg forsker i, er grunden til, at jeg har valgt en strukturel tilgang. Det føltes både forkert og uvidenskabeligt at basere min forskning på mine

venners praksis ved for eksempel at analysere medieindhold, lavet næsten udelukkende af folk jeg kender. Men sagen er jo den, at mediesystemet er så småt, at så at sige, at mine venner og bekendte, det partikulære udgør systemet. Netop dette forhold gav mig derfor ideen til at undersøge, hvad det betyder, når det partikulære er systemet, fordi det hele er så småt, og forsøge at undersøge de overordnede strukturer, der former offentligheden i Grønland og dermed også stille skarpt på netop de dynamikker, jeg selv oplever som forsker i et så lille felt.

Blot ét perspektiv

Formålet med dette afsnit har ikke været at komme med en udtømmende liste af etiske problemstillinger, eller med en udtømmende liste over, hvad der påvirker min forskningsposition og tilgang til feltet (f.eks. har jeg ikke været inde på, hvordan f.eks. min uddannelsesbaggrund i statskundskab har givet mig en særlig interesse for strukturelle og institutionelle perspektiver på magt, for bare at nævne et eksempel). I stedet har målet været at fremhæve nogle af de etiske aspekter, jeg mener, har størst betydning for forskningsprojektet.

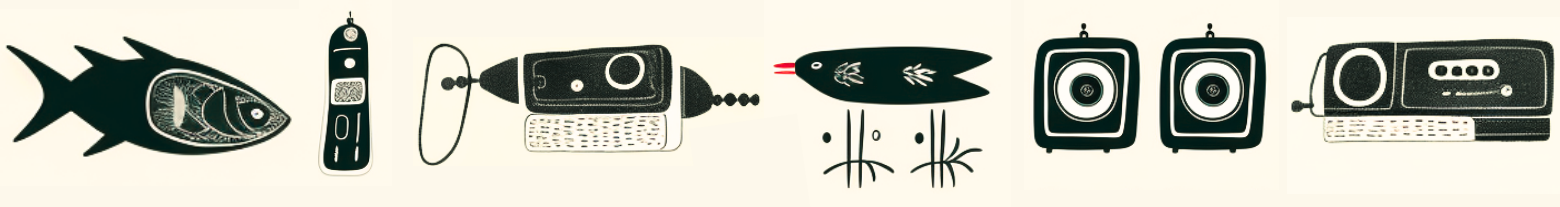
Som ovenstående burde give et indblik i, er etisk forskning i dette felt en uhyre kompleks og til tider modsætningsfyldt bedrift. Jeg er på én og samme tid for fremmed og for lokal i forskningsfeltet: I høj grad har det at bo i det samfund, jeg undersøger, formet projektet - at jeg har tætte relationer til folk placeret på kryds og tværs i det felt, jeg undersøger. Det har gjort, at der er emner, jeg har afholdt mig fra at undersøge af bekymring for konflikt med folk, jeg omgås privat. Men på samme tid, har netop disse oplevelser skærpet mit blik for, hvordan de samme dynamikker, som jeg oplever i min forskningspraksis, reproduceres i det grønlandske mediesystem. Jeg er ikke sikker på, at jeg ville have haft øje for disse dynamikker, hvis jeg ikke havde boet i Grønland og oplevet dynamikkerne i min egen hverdag.

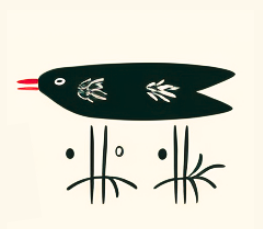
Det overordnede budskab i dette afsnit, er altså ikke at underminere forskningsresultaternes gyldighed – men at påpege, at denne afhandling blot er ét blik på det grønlandske mediesystem. Der findes mange andre blikke at anskue forskningsgenstanden med. Med Linda Tuhiwai Smiths ord er denne afhandling blot én af flere mulige tilgange til det grønlandske mediesystem, som bringer nogle karakteristika frem og lader andre i baggrunden. Hun skriver i 'Decolonizing Methodologies': "the framing of an issue is about making decisions about its parameters, about what is in the foreground, what is in the background, and what shadings or complexities exist within the frame" (Smith, 2021, s. 175). Disse forskellige mulige 'frames', eller kategoriseringer, der skærper blikket for nogle aspekter ved det

grønlandske mediesystem, men samtidigt slører andre, vil jeg diskutere i diskussionskapitlets afsnit 6.1.

5

Artikler

Artikel #1

Medier og selvstændighed i Grønland

**Ravn-Højgaard, S. (2019). Medier og selvstændighed i Grønland. Politik, 22(1).
<https://doi.org/10.7146/politik.v22i1.114841>**

Medier og selvstændighed i Grønland

Signe Ravn-Højgaard, adjunkt med ph.d-forløb ved Ilisimatusarfik, Grønlands Universitet

Denne artikel diskuterer, hvad grønlandsk selvstændighed vil kunne tænkes at betyde for mediesystemet i Grønland, samt hvilke tiltag, der kan være nødvendige for stærke grønlandske medier i fremtiden. Først beskrives mediesystemet i Grønland ved hjælp af Manuel Puppis' (2009) teori om særtræk ved mediesystemer i små stater. Det ses, at det grønlandske mediesystem er opbygget ud fra en målsætning, hvor medierne skal understøtte det grønlandske samfund ved at være uafhængige og mangfoldige, styrke det grønlandske sprog og levere kvalitetsjournalistik, der kan løfte samfundsdebatten. Det grønlandske mediesystem er småt og sårbart over for bl.a. globale tendenser, der medfører, at traditionelle medier mister brugere og annonceindtjening til digitale platforme som Facebook og streaming-tjenester. Artiklen argumenterer for, at mediernes sårbarhed bliver større, hvis Grønlands selvstændighed medfører strammere offentlig økonomi, hvilket kan gøre det sværere for dem at udfylde deres funktion i samfundet. En interventionistisk medieregulering kan derfor være en forudsætning for stærke grønlandske medier, der kan udgøre en samlende og nationsopbyggende institution.

Indledning

I Grønland findes to landsdækkende mediehus. Public service-stationen Kalaallit Nunaata Radioa (KNR), der producerer radio, TV og webnyheder, samt mediehuset Sermitsiaq.AG, der udgiver to ugentlige aviser - Sermitsiaq og AG - webnyheder, et par magasiner samt den husstandsomdelte gratisavis, Nuuk Ugeavis. Der findes lokalaviser, lokal-tv og lokalradio i adskillige byer - ofte drevet på frivillig basis og oftest uden egenproduceret journalistisk indhold (se en oversigt i Hussain, 2018). Derudover leverer et par hjemmesider med varierende frekvens ikke-redaktionelle nyheder om Grønland ved blandt andet at videreformidle pressemeddelelser. Selvom det grønlandske medieudbud er småt, har Grønland det højeste forbrug af national radio og tv i Norden (Ravn-Højgaard 2018b). Næsten alt skriftligt medieindhold udkommer både på grønlandsk og dansk, mens størstedelen af tv- og radioindholdet produceres udelukkende på grønlandsk (med nyhedsudsendelser på begge sprog som væsentligste undtagelse).

Da medierne udgør en central institution i demokratiet og spiller en vigtig rolle i nation building-processer (Anderson 1983; Louw 2005), er det en relevant institution at se nærmere på, når man taler om selvstændighed. Naimah Hussain (2017, udkommer 2019) har vist, at det grønlandske mediesystem i dag er tæt forbundet til det danske i kraft

af f.eks. rekruttering af danske journalister, dansk-inspireret medielovning, og hyppig brug af danske kilder og citering af danske medier. Journalistuddannelsen blev bygget efter dansk forbillede. Hussain viser, hvordan der i kraft af denne orientering mod danske medier, herfra adopteres idealer om, hvad god journalistik er. Det er ikke et bevidst valg, men noget, der ”tvært imod virker helt naturligt indlejret i de daglige rutiner, og samtidig har dybe historiske rødder, der handler om den historisk tætte relation mellem de to lande” (Hussain, udkommer 2019).

Selvstændighedsønsket i dag handler, ifølge Kirsten Thisted, dybest set om ”at gøre grønlænderne til eget referencepunkt” (2018). Man kunne derfor forestille sig, at en selvstændighedsproces kan medføre et politisk ønske om at etablere en særegen grønlandsk journalistisk praksis og idealer, som bevidst ikke orienterer sig mod Danmark. Sådanne ændringer vil i højere grad bero på den politiske motivation bag selvstændighed end være en følge af selvstændighed, da ændringerne af f.eks. medielovgivningen er mulige inden for selvstyrelovens rammer.

Den politiske motivation for selvstændighed vil selvfølgelig også få stor betydning for, hvordan et uafhængigt Grønland - såvel som dets medier - vil se ud. Det gør i høj grad diskussionen om medierne i et selvstændigt Grønland til et politisk spørgsmål, ikke mindst da det offentlige, som det vil blive diskuteret senere, spiller en stor rolle i at opretholde mediesystemet, som det ser ud i dag.

Da det er svært at forudsige, hvordan det - på et ikke nærmere defineret tidspunkt - fra politisk hold ønskes at medierne skal se ud, fokuserer denne artikel, hvad snarlig selvstændighed kan tænkes at få af konsekvenser for medielandskabet, som det ser ud i dag. Dette gøres, dels da foreløbige resultater fra en survey-undersøgelse foretaget af *Greenland Perspective* viser, at halvdelen af befolkningen ønsker selvstændighed om 18 år (i 2037) eller tidligere (Agneman og Minor 2018); og dels da det er svært at forudsige, hvordan medielandskabet vil se ud om 50 år. Det er ikke relevant at diskutere mediestøtte til printmedier i et selvstændigt Grønland, hvis printmedier ikke eksisterer til den tid.

Artiklen vil først undersøge mediesystemets nuværende strukturelle indretning i Grønland. Ved hjælp af Manuel Puppis’ (2009) teori om medier i småstater analyseres det grønlandske mediesystem. Gennem tekstanalyse af officielle mediepolitiske dokumenter, kortlægges den rolle medierne tilskrives i samfundet som værende uafhængige, mangfoldige, sprog- og kulturbevarende samt leverandører af kvalitetsjournalistik, der kan kvalificere samfundsdebatten. Herefter diskuteres, hvad en eventuel grønlandsk selvstændighed vil betyde for mediernes evne til at varetage disse funktioner.

Teori: Mediesystemer i små stater

Det er relevant først at undersøge det nuværende grønlandske mediesystems karakteristika, for at sige noget om, hvordan det grønlandske mediesystem vil udvikle sig, hvis Grønland bliver selvstændigt. Selve mediesystem-begrebet kommer fra sociologisk felt-

teori. Med et institutionelt makroperspektiv beskriver teorien relationen mellem det politiske system og medierne. Teorien forstår mediesystemer som en række strukturelle faktorer og institutioner, som interagerer og former hinanden – såsom mediemarkedet og statens rolle heri (se eksempelvis Hallin og Mancini 2004).

Manuel Puppis (2009) tilpasser Daniel C. Hallin og Paolo Mancinis' (2004) mediesystem-teori til små stater ved at argumentere for, at mediesystemets størrelse har betydning for dets strukturelle udformning. Selvom Puppis undersøger selvstændige stater, kan teorien også anvendes på Grønland, fordi det grønlandske mediesystem har en høj grad af autonomi fra det danske mediesystem med egne grønlandske medier og mediepolitik mv¹. Puppis identificerer disse fire strukturelle særtræk ved mediesystemer i småstater:

1. **Mangel på ressourcer:** Medier i små stater har begrænset kapital, knowhow, journalister mv.
2. **Få reklameindtægter:** Mens det stort set koster det samme at producere medieindhold til små og store mediemarkeder, er der ikke mange penge at tjene på reklamer i små mediemarkeder.
3. **Påvirkninger udefra:** Små mediemarkeder bliver i høj grad påvirket af fænomener som globalisering og kommerialisering og er nødt til at tilpasse sig. På samme måde bliver små mediesystemer også påvirket af politiske beslutninger i store nabolande og må tilpasse sig.
4. **Sårbarhed:** Små mediesystemer er særligt sårbare over for udenlandske medieprodukter, der kan udkonkurrere lokale medieprodukter.

Disse strukturelle vilkår fører ofte til, at små stater har en aktiv mediepolitik, argumenterer Puppis. For at beskytte lokale medier og fremme en mangfoldighed i medieudbuddet, der ikke ville være muligt på markedsvilkår alene, vil små stater ofte føre en interventionistisk mediepolitik med for eksempel mediestøtte (Puppis, 2009).

Det grønlandske mikro-mediesystem

I Grønland gælder Puppis' pointer om, at mediesystemet er kendetegnet ved *få ressourcer*, der dels gør det svært at opnå stordriftsfordele, når mediemarkedet er så småt; dels er der få medieprofessionelle og derfor mangel på specialiseret viden. Der er f.eks. kun ca. 35 fuldtidsjournalister (Hussain 2017) til at producere alle journalistiske produkter fra

¹ Selvom der er træk ved det grønlandske mediesystem, der er influeret af Danmark, som f.eks. den DR-inspirerede public service-kontrakt, danskinspireret medielovgivning (hvilket der vendes tilbage til. Se Hussain, 2017 og 2019).

kulturprogrammer til undersøgende erhvervsjournalistik. Til sammenligning er der 7.196 arbejdende journalister i Danmark (Skovsgaard og Dalen 2017).

Med blot 56.000 indbyggere udgør Grønland et meget *lille medie- og reklame-marked*. Det giver svære kår for reklame- og oplagsfinansierede medier, da omkostningerne ved medieproduktion er næsten uændrede uanset mediemarkedets størrelse.

Medierne har yderligere store omkostninger forbundet med oversættelse, da en stor del af medieindholdet udarbejdes både på grønlandsk og dansk. Derudover gør infrastrukturen det kostbart at distribuere medieindhold.

Endelig er Grønland kendetegnet ved store offentligt ejede virksomheder med monopol inden for deres virksomhedsområde, hvilket kan betyde færre potentielle annonceindtægter end på et konkurrencepræget marked, da man kan forestille sig, at en virksomhed uden konkurrenter, ikke har samme incitament for at annoncere i sammenligning med virksomheder på et konkurrencepræget marked.

Også Puppis' tese om at små mediesystemer i høj grad *påvirkes udefra* gælder for det grønlandske mediesystem. Den teknologiske udvikling og globaliseringen gør, at det beskedne udbud af lokalt medieindhold i Grønland i stigende grad skal kæmpe om befolkningens opmærksomhed side om side med en ubegrænset mængde af udenlandske produktioner med større budgetter og flere ressourcer til rådighed, end de grønlandske medier har. Det medfører, at de grønlandske medier mister brugere og annonceindtægter til udenlandske virksomheder som f.eks. Facebook og Google (se f.eks. Newman et al. 2018 om disse globale tendenser). Det sker allerede i nogen grad i dag, selvom det løbende er lykkedes Sermitsiaq.AG at øge deres annonceindtægter på internettet (Deloitte 2018).

Ændrede medievaner kan også indvirke positivt på det grønlandske demokrati. F.eks. giver sociale medier nye muligheder for repræsentation samt debat og deling af information borgere imellem. I dag er Grønlands befolkning en af verdens mest aktive på Facebook (Nordlund 2016; Sermitsiaq 2018), men annoncekronerne som er knyttet til aktivitet på Facebook, går ikke til det grønlandske mediemarked. Danmarks Radios kanaler sendes ud til alle husstande sammen med KNR. Derudover kan man købe adgang til satellit-tv (via egen parabol eller tv-foreninger). Sammenlignet med de andre nordiske lande, har Grønland det største forbrug af national public service-tv. Det til trods for, at KNR er den nordiske public service-kanal, der udsender færrest timer fjernsyn, men altså samtidigt også er den eneste kanal, der sender på grønlandsk (Ravn-Højgaard 2018b). Befolkningen brugte i 2018, 58% af tiden foran fjernsynet på at se KNR (KNR 2018b).

Grønland er påvirket mindre af globaliseringen og er derfor mindre *sårbar* end andre lande. Internettet generelt - herunder streaming-tjenester - bliver ikke anvendt lige så meget af den grønlandske befolkning i sammenligning med de andre nordiske lande (Ravn-Højgaard 2018b). En væsentlig årsag til dette er høje internetpriser, hvor det billigste abonnement, som giver mulighed for at streame uhindret koster 1099 kr. månedligt (februar 2019, 10/2 mbit (Tele-Post 2019)). Dette abonnement kan købes steder, hvor 82% af befolkningen bor. Resten af befolkningen må nøjes med abonnementer med lavere

hastigheder samt forbrugsloft. For mobilt internet er priserne højere (se www.tusass.gl for en prisliste).

Før åbningen af søkabel-forlængelsen og den forstærkede radiokæde mellem Nuuk og Upernavik i december 2017/oktober 2018, var det kun muligt for 37% af befolkningen at købe abonnementer, som er hurtige nok til streaming (Tele-Post 2017, 2018). Disse infrastrukturudvidelser har øget internetbrugen markant. Som eksempel på dette udtalte Tele-Posts direktør, Kristian Reinert Davidsen, til Sermitsiaq.AG den 8. februar 2019 om internetforbruget i Nordgrønland: "[...]efter søkablet kom til, er trafikken nærmest eksploderet, så den i dag er fem gange så stor som for et år siden" (Turnowsky 2019a).

Denne 'eksplosion' i internettrafikken efter internettilgængeligheden blev øget, kan ses som en indikation på, at internetbrugen reelt er betinget af teleinfrastrukturen og af prissætningen. Det betyder, at politiske op- eller nedprioriteringer af teleinfrastrukturen og prissætningen vil påvirke internetbrugen. Når Naalakkersuisut (den grønlandske regering) vil trække 250 mio. kr. i udbytte ud af det selvstyrejede Tele-Post² over de kommende tre år - foruden 137 mio. kroner i 2017 (Schultz-Nielsen 2017; Bestyrelsessekretariat 2018; Elkjær 2018) - vil det med stor sandsynlighed betyde højere priser og/eller langsommere internet, end man ellers kunne have fået. Det vil i relation til Puppis' teori om små mediesystemer betyde, at mediesystemet er mindre *sårbart* på grund af mindre påvirkning udefra; f.eks. i form af mindre streaming af udenlandske tv-serier. Eller sagt med andre ord: de grønlandske medier har bedre vilkår så længe befolkningen - eller i hvert fald dele af den - ikke har alternativer i form af streaming.

Mediepolitik

Et andet karakteristika ved små mediesystemer er ifølge Puppis, at de er tilbøjelige til at føre en interventionistisk mediepolitik, hvor staten aktivt går ind og regulerer medierne. Baggrunden herfor er, at i små stater betragtes mediernes funktion nemlig oftere som kulturel og demokratisk snarere end som en ren kommerciel funktion. Det bliver derfor statens rolle at sikre mediernes eksistens, da det ikke kan klares af markedet alene i små stater (Puppis 2009).

Det er også tilfældet for Grønland i dag, hvor mediesystemet er opbygget ud fra en publicistisk tankegang. Mediehuset Sermitsiaq.AG er en erhvervsdrivende fond, der ikke har til formål at tjene penge til ejerne, men at udgive landsdækkende tosprogede medier, hvori der "gives en alsidig orientering og formidles og skabes debat om samfundsmæssige forhold" (Erhvervsstyrelsen 2019).

KNR er en public service-station, der får størstedelen af sine midler fra landskassen. Tilskuddet fra Selvstyret var i 2017 på 68 mio. kr. Derudover kommer reklameindtægter på

² Tele-Post er et 100% selvstyrejet aktieselskab. Tele-Post har monopol (koncession) samt forsyningspligt på post, telefoni og stort set alle internetinfrastruktur og -tjenester (se f.eks. Telestyrelsen, 2014)

5,6 mio. kr. (KNR 2018a). Mediehuset Sermitsiaq.AG modtog i 2017 et driftstilskud fra Selvstyret på 1,5 millioner kroner og havde samme år et overskud på 5,5 mio. kr. og en samlet omsætning på 32 millioner kroner (Deloitte 2018). Derudover findes der støtte til lokalmedier.

For at kunne sige noget mere om hvilke mål, medierne skal understøtte, undersøges nu gennem tekstanalyse af centrale policy-dokumenter de mest centrale formål, der lægger til grund for mediepolitikken i Grønland.

De centrale dokumenter er identificeret som al den gældende lovgivning på medieområdet. Det er Inatsisartutlov om radio- og tv-virksomhed (2014), Inatsisartutlov om medieansvar (2007), Inatsisartutlov om mediestøtte (2016) samt bemærkningerne til disse love. Derudover inddrages nyeste public service-kontrakt for KNR, gældende KNR-strategi og gældende regeringskoalitionsaftale for det nuværende Naalakkersuisut (2018).

Først og fremmest lægges der vægt på, at medierne er *uafhængige*. Det er et krav, at et medie er uafhængigt af det offentlige og interesseorganisationer, herunder politiske partier, for at mediet kan modtage mediestøtte (§2 i *Inatsisartutlov om mediestøtte* 2016). Loven om KNR har indbygget en vis institutionel armslængde til politikkerne f.eks. i form af, at KNR ledes af en bestyrelse, hvor størstedelen af medlemmerne ikke er politisk udpegede, og ingen må besidde et politisk valgt embede. Yderligere skal 4-årige public servicekontrakter (§28 i *Inatsisartutlov om radio- og tv-virksomhed* 2014) sætte et værn mod politisk indblanding i programindholdet i det daglige.

For det andet lægges der i grønlandsk mediepolitik vægt på, at medierne skal understøtte et *mangfoldigt informations- og medieudbud*, der afspejler forskellige holdninger, interesser og kulturer i samfundet. KNR er gennem public service-forpligtelserne forpligtet til at levere "en bred samfundsmæssig dækning af Grønland og således afspejle den mangfoldighed af kultur og livsopfattelser" (§20 i *Inatsisartutlov om radio- og tv-virksomhed* 2014). Tilsvarende er formålet med mediestøtten at skabe mangfoldighed i medieudbuddet (Bemærkninger til Lov om Mediestøtte 2016).

I mediepolitikken findes et ideal om, at *kvalitetsjournalistik* bør sikre den offentlige debat således, at valgmuligheder, begrundelser og konsekvenser er velbelyste i samfundsdebatten. Dette ideal kan f.eks. ses i KNR's vision, at "give et nuanceret og kritisk billede af nyheder og aktualitet i og omkring Grønland" (KNR 2015). I KNR's strategi for 2014-2017 står der, at "Vi skal sammen med den øvrige presse være samfundets vogter ved at udføre kritisk journalistik, belyse og oplyse om alle samfundsforhold" (KNR 2014). Den erhvervsdrivende fond Sermitsiaq.AG har til formål at give "en alsidig orientering og formidle og skabes debat om samfundsmæssige forhold" (Erhvervsstyrelsen 2019).

Endelig bliver medierne set som *instrument til at styrke grønlandsk sprog og kultur*. KNR beskriver i sin strategi for 2014-2017 sin rolle som en kulturbærende institution med "betydeligt medansvar for fastholdelse af den unikke grønlandske kulturarv og det grønlandske sprog." (KNR 2014).

At medierne bør have en sprogbevarende funktion findes også udtrykt både i loven om mediestøtte (*Inatsisartutlov om mediestøtte* 2016) og loven, der regulerer KNR's virksomhed, pålægger KNR "gennem en aktiv sprogpolitik at medvirke til at bevare og udvikle det grønlandske sprog" (§24 i *Inatsisartutlov om radio- og tv-virksomhed* 2014).

Overordnet kan den grønlandske mediepolitik betegnes som publicistisk, idet medierne skal understøtte demokratiet. De fire vigtigste formål med den grønlandske mediepolitik er altså at understøtte medier, der er uafhængige, mangfoldige og som styrker det grønlandske sprog og kultur samt leverer kvalitetsjournalistik.

Medier i et selvstændigt Grønland

Artiklen har nu i overordnede træk beskrevet mediesystemet i Grønland i dag som et meget småt og derfor sårbart mediesystem, hvor Selvstyret spiller en stor rolle i at opretholde et medieudbud, der ikke ville kunne eksistere på markedsvilkår alene. Hvordan vil dette mediesystem blive påvirket, hvis Grønland erklæres selvstændigt?

Ovenfor blev det vist, at økonomi er en vigtig faktor for, hvordan fremtidens mediesystem kommer til at se ud. Der er imidlertid ikke enighed om, hvad den økonomiske effekt af selvstændighed vil være. Holdningen til dette spørgsmål i Grønland er - ifølge undersøgelsen fra *Greenland Perspective* - tæt korreleret med holdningen til, om selvstændighed er ønskeligt. Langt flere af dem, der ønsker selvstændighed, mener også, at Grønland vil have økonomisk gevinst af selvstændighed, mens det forholder sig modsat for dem, der ikke ønsker selvstændighed.

Artiklen bygger på den antagelse, at selvstændighed i et nuværende scenarium vil medføre, at indtægterne til Selvstyret vil blive reduceret, i hvert fald på kort sigt, hvis bloktilskuddet fra Danmark ophører. Det kan medføre mindre købekraft til at købe aviser og annoncer. Derudover kan man forestille sig, at annonceindtægterne fra den danske stat vil forsvinde, da f.eks. jobannoncer indrykkes af den danske stat, vil forsvinde i takt med, at statslige arbejdspladser i Grønland forsvinder. Det kan få stor betydning for de privatejede medier. Med dette in mente diskuteres nu, hvad selvstændighed vil kunne tænkes at betyde for mediernes evne til at opfylde de formål, som tidligere beskrevet, nemlig: mangfoldighed i udbud, kritisk journalistik, uafhængige medier og sprogbevarende medier.

Uafhængige medier

Selve begrebet 'uafhængige medier' tillægges forskellige betydninger i forskellige politiske systemer, mediesystemer og mediers selvforståelser. Kari Karppinen og Hallvard Moe (2016) påpeger, at uafhængighed både kan være fra det offentlige, fra annoncører, fra medieejere eller andre politiske og økonomiske interesser. Man kan derfor passende starte med at stille spørgsmålet: uafhængigt af hvad?

Selvstyret spiller en stor rolle i det grønlandske mediesystem i dag, og derfor er særligt forholdet mellem medierne og Selvstyret relevant for en analyse af uafhængige medier i et selvstændigt Grønland. Særligt i forhold til public service-medier tales der ofte om uafhængighed fra det offentlige, da public service-medier jo netop er ejet og finansieret af det offentlige (Karppinen and Moe 2016).

I Grønland vedrører diskussionen om mediernes økonomiske uafhængighed fra den offentlige sektor også de private medier, selvom private medier ofte skelner mellem uafhængige og frie medier på den ene side og offentligt ejede/regeringsmedier på den anden side (se f.eks. AG 2011; Schultz-Lorentzen 2011; Krarup 2017). Selvstyret ejer og finansierer KNR, mens det private mediehus Sermitsiaq.AG's medier primært finansieres via bladsalg og annonceindtægter. Alligevel kan dette skel virke paradoksalt, da den offentlige sektor med Selvstyret i spidsen er den vigtigste annoncør. Dermed er de private medier også økonomisk afhængige af den offentlige sektor. Dette paradoks kom f.eks. til udtryk, da bestyrelsesformand i Mediehuset Sermitsiaq.AG, Jørgen Ejboel, i 2011 udtalte, at "landets landsdækkende og uafhængige medier ikke i længden kan løfte sin samfundsopgave, hvis kommuner og Selvstyret ikke understøtter med blandt andet stillingsannoncer" (Schultz-Lorentzen 2011).

Det viser også, at økonomisk uafhængighed fra det offentlige er svært i det grønlandske mediesystem, hvor der er så få penge i mediemarkedet samtidigt med, at det offentlige spiller en stor rolle i det grønlandske samfund. Man kan dog ikke nødvendigvis slutte fra økonomisk afhængighed til redaktionel afhængighed.

Også spørgsmålet om journalisters og kilders uafhængighed er relevant i denne sammenhæng. Hussain viser, at der i det lille grønlandske samfund let opstår habilitetsproblemer, når f.eks. kilde og journalist kender hinanden privat eller kilden har flere hverv, der gør, at journalisten må sætte spørgsmålstejn ved kildens habilitet. Det begrænser antal kilder inden for et givent område kan yderligere sætte journalisterne i et afhængighedsforhold, hvor der kan opstå en interessekonflikt mellem at skrive en kritisk historie og at bevare et godt forhold til kilden (se uddybende hos Hussain, udkommer 2019).

Samlet tyder dette på, at man i Grønland ikke kan tale om uafhængige medier på samme måde, som man kan i større mediesystemer. Hvis selvstændighed medfører dårligere medieøkonomi, risikerer de private medier i endnu højere grad at blive økonomisk afhængige af Selvstyret. Institutionel uafhængighed, hvor mekanismer i loven sørger for at opretholde en vis armslængde til det politiske system, kan være en måde at imødekomme dette problem (Karppinen og Moe 2016). Dette søges allerede i dag gennem bl.a. krav om, at mediestøttemodtagere ikke må være ejede af det offentlige, af interesseorganisationer eller af partier. Institutionel armslængde mellem det politiske system og KNR's indhold øges ved f.eks. at indsætte en politisk uafhængig bestyrelse (dog delvist udpeget af Naalakkersuisut).

Både i forhold til de private medier og KNR vil man kunne øge distancen mellem det politiske system og mediesystemet ved fra politisk side at forpligte sig til ikke plud-

seligt at ændre mediernes rammebetingelser. Det kan f.eks. ske ved at gøre KNR's bevil-linger flerårige, så de ikke som i dag skal forhandles hvert år i Inatsisartut (det grønland-ske parlament). Dette er tidligere blevet kritiseret for at gøre KNR afhængige af det poli-tiske system (Mediearbejdsgruppen 2010).

Armslængdeprincippet kan blive styrket ved, at man fra politisk side afstår fra at blande sig i KNR's indhold. I dag debatteres KNR's indhold med jævne mellemrum i Inatsisartut, når politikerne vil pålægge KNR at sende liveradio fra Inatsisartut-samlin-gerne (se f.eks. Walter Turnowsky 2019b vedr. seneste debat). Det har dog ikke medført, at KNR i dag sender liveradio fra Inatsisartut.

De private mediers uafhængighed kan styrkes ved, at det politiske system afstår fra pludselige ændringer i medieregulering. I 2015 blev mediestøtte-loven ændret fra at være en generel driftsstøtte til at blive en specifik projektstøtte (*Selvstyrets bekendtgørelse om medietilskud* 2015). Omlægningen fandt sted efter politisk tumult om Mediehuset Ser-mitsiaq.AG's støtte, og blev kritiseret heftigt af mediebranchen for at være et brud med armslængdeprincippet, idet et udvalg nedsat af Naalakkersuisut skulle vurdere ansøgning-er om tilskud til afgrænsede medieprojekter (se f.eks. Dollerup-Scheibel 2015). AG kaldte omlægningen en politisk "hævnaft" for den kritiske journalistik om daværende formand for Naalakkersuisut, Aleqa Hammond (AG 2015). Året efter blev mediestøtten igen ændret således, at der nu uddeles driftsstøtte side om side med projektstøtte (Naalakkersuisut 2018). Projektstøtte efter denne ordning er dog ikke blevet uddelt.

En sådan skiftende politisk kurs kan skabe utryghed for medierne, da de kan frygte, at kritisk journalistik kan få politikkerne til pludselig at ændre vilkårene eller und-lade at tildele støtte, hvilket kan medføre risiko for selvcensur.

I en eventuel situation med trangere medieøkonomi som følge af selvstændighed samt tendenser på mediemarkederne, hvor f.eks. annoncekronerne går til Facebook, kan dette blive mere problematisk. Man kan forestille sig, at medierne bliver mere afhængige af offentlige midler og dermed bliver endnu mere følsomme over for politisk indblanding.

De private mediers afhængighed af kommercielle interesser er bestemt også en relevant problemstilling. I en situation med stort pres på mediernes økonomi, kunne man forestille sig, at der kunne opstå konflikt mellem kritisk journalistik og vigtige annonc-ers interesser. Denne problemstilling kan blive forstærket af den grønlandske kontekst, hvor der er få annoncører, hvilket gør tabet af én annoncør relativt mere mærkbart. Sam-tidigt er der få alternative medier til at skrive de kritiske historier i stedet. Tidligere har dårlig økonomi tvunget Nanoq Media til at droppe deres daglige nyhedsudsendelser og fået Sermitsiaq og AG til at fusionere til ét mediehus.

Mangfoldigt medieudbud

Idealet om et mangfoldigt medieudbud er velbeskrevet i forskningslitteraturen og ses i mediepolitikker over hele verden. Mangfoldighed kan både være i formater, emner, hold-ninger, geografisk dækning mv. (McQuail 1992). Puppis et al. (2009) peger på, at det er

vanskeligt at opnå et mangfoldigt medieudbud i et lille mediemarked uden regulerende mediepolitik. Ragnar Karlsson (2008) betegner det grønlandske medieudbud som imponerende stort, når man tager højde for befolkningstallet. Det alsidige udbud af formater er i sig selv en indikation på, at der findes mange forskelligartede kilder til information og oplysning om samfundsforhold i medierne. Det grønlandske medieindhold udbydes primært af de blot to landdækkende mediehus. Så selvom to mediehus udgiver mange forskellige formater og medieprodukter, kan man stille spørgsmålstejn ved, om de kan levere den ønskede diversitet i udbuddet af f.eks. nyhedsemner og vinklinger.

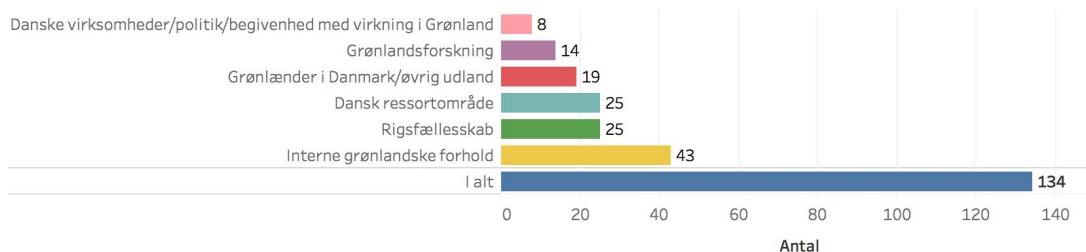
Som det er beskrevet ovenfor, så er ressourcerne sparsomme hos de grønlandske medier, og bliver økonomien på mediemarkedet dårligere, kan det sætte en begrænsning på antallet af medieudbydere eller medieudbuddet, hvilket kan mindske diversiteten. Det kan dog være, at den teknologiske udvikling kan åbne muligheder for forretningsmodeller, hvor økonomi ikke spiller så stor en rolle som hos de konventionelle medier. Det er nemlig blevet lettere og billigere at få medieindhold ud til en større befolkningsgruppe via f.eks. Facebook. I løbet af de seneste år er der etableret et par ikke-redaktionelle netmedier, der beskæftiger sig med Grønland. Som eksempel kan nævnes www.kamikposten.gl, der primært videreformidler uredigeret indhold såsom pressemeddelelser samt spørgsmål stillet af parlamentsmedlemmerne til Naalakkersuisut. I dag har ingen af disse netmedier ansat journalister eller modtager mediestøtte. Der kan derfor stilles spørgsmålstejn ved, om de kan bidrage til at levere kvalitetsjournalistik i fornøden grad; i hvert fald som det ser ud i dag.

Kvalitetsjournalistik

Angående konsekvenser af selvstændighed for sikringen af kvalitetsjournalistik, er særligt ét aspekt interessant at se nærmere på; nemlig danske mediers rolle i det grønlandske nyhedsudbud. Danske mediers historier om Grønland bliver citeret af grønlandske nyhedsmedier. Dermed udfylder den danske journalistik en demokratisk funktion i Grønland, som den muligvis ikke vil gøre, hvis Grønland opnår selvstændighed. For at undersøge størrelsen på dette bidrag for den grønlandske offentlighed er nyhedsindholdet i de grønlandske netmedier www.sermitsiaq.ag og www.knr.gl i perioden 1. juli 2017- 1. juli 2018 optalt. Gennem søgninger i Infomedia blev alle artikler fra www.sermitsiaq.ag og www.knr.gl, der refererer til landsdækkende danske medier, identificeret. Artikler, der ikke omhandlede grønlandske forhold, blev frasorteret. Derefter blev historierne i de danske medier, der refereredes til, identificeret (via Infomedia- og internetsøgninger). Da der her er tale om en mindre optælling, der kun omfatter de to redaktionelle netmedier i Grønland, kan dette betragtes som en eksplorativ undersøgelse. En undersøgelse af alle grønlandske medier ville givetvis give et andet resultat, da særligt TV og print anvender færre citathistorier (Ravn-Højgaard 2018a). Yderligere kan undersøgelsesdesignet ikke afdekke, hvorvidt grønlandske nyheder er inspireret af historier i danske medier uden at referere til dem.

Optællingen viste, at der i perioden var 177 nyheder fra www.knr.gl og www.sermitsiaq.ag, der refererede til danske medier og samtidigt handlede om Grønland. De refererede til 134 forskellige historier fra danske medier.

Danske mediehistorier om Grønland, der refereres på sermitsiaq.ag og knr.gl

Figur 1: De forskellige danske mediehistorier om Grønland, som bliver refereret i grønlandske netmedier.

Som eksempel kan nævnes Dagbladet Politikens dybdegående historie om lange ventetider i kriminalsager, hvor børn skal videoafhøres i Grønland (Corfixen 2017). Historien blev efterfølgende taget op af de fleste grønlandske medier, hvor den blev viderebearbejdet med nye kilder og vinkler. Et andet eksempel er en historie fra DR, som på baggrund af en aktindsigt i Selvstyret afdækkede problemer med miljøvurderinger af mineprojekter (Frandsen 2017). Denne historie kobledes AG sig på og viderebearbejdede den med selvstændig research (Lindqvist 2017).

Selvom det er ganske få af de 134 danske mediehistorier, der er resultat af så dybdegående research, så løfter danske medier nogle journalistiske historier med relevans for Grønland, som måske ellers ikke ville være blevet afdækket, hvis Grønland ikke var en del af Rigsfællesskabet. Dermed er den danske journalistik med til at udfylde en demokratisk funktion i Grønland.

Optællingen viste desuden, at 25 af de danske nyheder, som de grønlandske netmedier refererede, vedrører områder, der i dag varetages af rigsmyndighederne. I eksemplet med Dagbladet Politikens historie om videoafhøringer i politiet, blev historien til som led i en journalistisk satsning, hvor ventetiderne for videoafhøring i alle danske politikredse blev undersøgt - herunder også politikredsen i Grønland, som er en politikreds på linje med politikredsene i Danmark. De danske medier vil næppe producere denne type historier, hvis ressortområderne overgår til Grønland. Man kunne i stedet forestille sig, at de danske medier ikke i samme grad ville interessere sig for interne grønlandske forhold, men i stedet oftere nøjes med at referere grønlandske medier i historier om interne forhold, på samme måde som danske medier laver ganske få undersøgende historier om andre selvstændige stater, men i stedet refererer lokale medier.

Sprog- og kulturbevarende medier

Sproget i de grønlandske medier kritiseres jævnligt. Det kan være antallet af grammatiske fejl, eller at det danske sprog spiller for stor en rolle i forhold til grønlandsk. Medierne bliver kritiseret for, at når meget af især nyhedsindholdet produceres på dansk og derefter oversættes til grønlandsk, så udvander det kvaliteten af grønlandsk i medierne (Frederiksen 2010; Grove 2010; Hansen 2017). Den underlæggende præmis for denne kritik er, at medierne spiller en vigtig rolle for bevarelsen og udviklingen af det grønlandske sprog. Dette er i tråd med forskning, der har vist, at medierne kan have en vigtig sprogbevarende funktion i små sprogområder (Pietikäinen 2008; Zabaleta et al. 2010). I debatten om sprogkvaliteten i medierne forklarer mediecheferne det manglende sproglige niveau med mangel på ressourcer og et dårligt skolesystem, der ikke har styrket journalisternes sprog tilstrækkeligt (Duus 2012a, 2012b; Hansen 2017). Hvis selvstændighed medfører dårligere medieøkonomi, kan det blive endnu sværere at afsætte de nødvendige ressourcer til at sikre den sproglige kvalitet.

Netop sproget i medierne bliver diskuteret meget, fordi sprog er identitetsbærende og grønlandsk identitet er tæt knyttet til det grønlandske sprog (se også Naja Carina Steenholdts artikel i dette temanummer). Da sprog derfor kan blive et emne med stort fokus i selvstændighedsdebatten (se f.eks. Gad 2017) og medier ses som havende en vigtig rolle i at styrke sproget i Grønland (Turnowsky 2017), kunne det således tænkes, at man fra politisk side vil regulere området anderledes end i dag og opprioritere mediernes sprogbevarende funktion i forhold til andre roller, som medierne skal udfylde i det grønlandske samfund. Denne regulering kunne ske ved at øremærke ressourcer til styrkelse af grønlandsk mediesprog.

Udover en sprogstyrkende rolle, kan medierne også have en kulturbevarende rolle i kraft af deres udgangspunkt i lokale emner, perspektiver og traditioner (Pietikäinen 2008). I den sammenhæng kan grønlandske medier noget som ingen andre medier kan; nemlig levere et grønlandsk perspektiv på verden. Det giver de grønlandske medier en særlig værdi, som udenlandske medieudbydere med langt større budgetter ikke kan tilbyde: medieindhold med Grønland som udgangspunkt. Selv hvis internettilgængeligheden og engelsk-kompetencer øges kraftigt, så er det ikke tænkeligt, at forbruget af grønlandske medier helt vil ophøre. De er jo de eneste medier, der beskæftiger sig med Grønland på grønlandsk. Dermed kan medierne også være et vigtigt instrument til at styrke grønlandsk identitet. I selvstændighedsprocessen kan medierne derfor blive tillagt en vigtig rolle som samlende og identitetsbærende.

Konklusion

Diskussionen om medier i et selvstændigt Grønland har her handlet meget om medieøkonomi og det offentliges rolle i det grønlandske mediesystem, for det grønlandske mediesystem er sårbart, og der er meget lidt økonomi i et så lille mediemarked. En meget stor

del af mediernes indtægter kommer i dag fra det offentlige enten i form af mediestøtte, eller indirekte støtte i form af reklameindtægter. Selvstyret spiller derfor en vigtig rolle i at opretholde et medieudbud, der næppe ville kunne eksistere på markedsvilkår alene. Samtidigt gør dette også mediesystemet sårbart over for politisk pres. Derfor er det svært at forestille sig stærke medier i et selvstændigt Grønland uden en aktiv mediepolitik, der regulerer og subsidierer medierne.

Mediernes rolle er derfor i høj grad et politisk spørgsmål. Man kan forestille sig, at medierne får stor betydning i et selvstændigt Grønland, da de netop varetager nogle vigtige funktioner som at styrke det grønlandske sprog og levere journalistik om Grønland. I selvstændighedsprocessen kan det blive et politisk mål at skabe en særegen grønlandsk medie- og nyhedspraksis, som ikke er orienteret mod Danmark i samme grad som i dag, hvor grønlandske medier ofte citerer danske medier, hvor medielovgivningen ligner den danske og normerne om, hvad der er god journalistik, afspejler normerne i de danske medier (Hussain, udkommer 2019).

Denne artikel har taget udgangspunkt i, hvordan mediesystemet - som det ser ud i dag - kan tænkes at blive påvirket, hvis Grønland bliver selvstændigt, men selvfølgelig spiller mange andre faktorer ind på mediernes udvikling end blot selve Grønlands forfatningsmæssige status. For det første, spiller politiske beslutninger og udvikling på andre områder ind - f.eks. inden for teleinfrastruktur eller sprogpolitik. For det andet, påvirker globale tendenser det grønlandske medielandskab, selvom det sker lidt forsinket i forhold til resten af verden, blandt andet som følge af den begrænsede internettilgængelighed. Uanset om Grønland bliver selvstændigt, vil globaliseringen og den teknologiske udvikling komme til at påvirke det grønlandske mediesystem endnu mere, end det sker i dag. Medievanerne ændrer sig. Det er i dag især hos den yngre generation og i byerne, at vi ser, at forbruget af grønlandske medier falder, mens forbruget af netmedier og streamingtjenester stiger (Ravn-Højgaard 2018b). Samtidigt med at udviklingen giver nye muligheder for demokratisk deltagelse, og for at nye medier kan opstå, da det er let og billigt at publicere på internettet, kan det især for de private medier betyde fald i annonceindtægter, som i stigende grad tilfalder internationale aktører som Facebook og Google på bekostning af de grønlandske medier. Udviklingen kan på sigt kræve tilpasninger af formater, forretningsmodeller og produktionsmetoder hos de nuværende grønlandske medier, hvis de i fremtiden skal bevare deres relevans hos det grønlandske publikum. Det er dog hverken FM-båndet, som radioen udsendes på, eller papiret som avisen trykkes på, der har værdi for det grønlandske samfund, men derimod mediernes indhold. Her kan en fremsynet medieregulering være et element i at styrke de grønlandske mediers fortsatte relevans.

Uanset hvad, er det dog ikke sandsynligt, at befolkningen helt stopper med at anvende grønlandske medier. Grønlandske medier kan nemlig som de eneste i verden tilbyde indhold på grønlandsk og med et grønlandsk perspektiv. Derfor vil de grønlandske medier også være relevante for befolkningen i fremtiden trods hårdere konkurrence fra udenlandske medier med mange flere ressourcer end de grønlandske medier.

Litteratur

- AG (2011). Leder: Den fri presse. *Atuagagdliuit/Grønlandsposten* (uge 2, 19. January), s. 2.
- AG (2015). Leder: Mediestøtte - derfor siger vi nej. *Atuagagdliuit/Grønlandsposten* (uge 43), s. 2.
- Agneman, G. and Minor, K. (2018). Politik og klima – Den grønlandske befolknings syn på forandringer og fremtiden. Ilisimatusarfik. Tilgængelig på: <https://da.uni.gl/arrangementer/2018-afholdt/december-afholdt/politik-og-klima-den-groenlandske-befolknings-syn-paa-forandringer-og-fremtiden-greenlandic-perspectives-survey.aspx>. [Tilgået d. 10. januar 2019]
- Anderson, B. (1983). *Imagined Communities - Reflections on the Origin and Spread of Nationalism*. New York: Verso.
- Bemærkninger til Lov om Mediestøtte* (2016).
- Bestyrelsessekretariat (2018). *Selvstyrets Aktieselskaber*. Nuuk. Tilgængelig på: [https://naalakkersuisut.gl/~media/Nanoq/Files/Attached/Files/Bestyrelsessekretariatet/Redegoerelser/Årlig redegørelse for de selvstyreejede selskaber - DA 20181121.pdf](https://naalakkersuisut.gl/~media/Nanoq/Files/Attached/Files/Bestyrelsessekretariatet/Redegoerelser/Årlig%20redegørelse%20for%20de%20selvstyreejede%20selskaber%20-%20DA%2020181121.pdf). [Tilgået d. 10. januar 2019].
- van den Bulck, H. (2001). Public service television and national identity as a project of modernity: the example of Flemish television. *Media, Culture & Society*, årg. 23(1), ss. 53–69.
- Corfixen, K. (2017). 165 dage gik der, før 10-årig pige måtte fortælle politiet om overgreb. *Politiken.dk*. Tilgængelig på: <https://politiken.dk/indland/art6158374/165-dage-gik-der-før-10-årig-pige-måtte-fortælle-politiet-om-overgreb> [Tilgået d. 15. juli 2018].
- Deloitte (2018). Den Erhvervsdrivende Fond Sermitsiaq AG - Årsrapport 2017. (33). Tilgængelig på: <https://datacvr.virk.dk/data/visenhed?enhedstype=virksomhed&id=12539959&soeg=sermitsiaq&type=Alle>. [Tilgået d. 15. juli 2018].
- Dollerup-Scheibel, M. (2015). *Fagforbund: Store problemer med mediestøtten, Sermitsiaq.AG*. Tilgængelig på: <http://sermitsiaq.ag/fagforbund-store-problemer-mediestoetten> [Tilgået d. 1. juli 2018].
- Duus, S. D. (2012a). Journalister : Gør noget ved sproget i vores medier. *Sermitsiaq.AG*. Nuuk.
- Duus, S. D. (2012b). KNR efter sprogkritik: Vi kan blive bedre. *Sermitsiaq.AG*. Nuuk. Tilgængelig på: <https://sermitsiaq.ag/node/133343> [Tilgået d. 3. januar 2019].
- Elkjær, K. (2018). Telepost-overskud sender 137 millioner kroner til Selvstyret. *KNR.gl*. Tilgængelig på: <https://knr.gl/da/nyheder/telepost-overskud-sender-137-millioner-kroner-til-selvstyret> [Tilgået d. 3. januar 2019].
- Erhvervsstyrelsen (2019). *Den erhvervsdrivende fond Sermitsiaq.AG, CVR-registeret*. Tilgængelig på: <https://datacvr.virk.dk/data/> [Tilgået d. 3. januar 2019].
- Fleischer, K. (2008). *Den grønlandske presse – en undersøgelse af pressens betydning i forhold til den grønlandske nationsdannelsesproces 1979-2008*.

- Frandsen, M. (2017). *Fakta : Her er planen for uranminen i Grønland, Danmarks Radio*. Tilgængelig på: <https://www.dr.dk/nyheder/penge/fakta-her-er-planen-uranminen-i-groenland> [Tilgået d. 15. juli 2018].
- Frederiksen, K. (2010). Sproget på nettet. I: Mediearbejdsgruppen (ed.) *Stærke medier*. Nuuk.
- Gad, U. P. (2017). What kind of nation state will Greenland be? Securitization theory as a strategy for analyzing identity politics. *Politik*, årg. 20(3), ss. 104–120. doi: 10.7146/politik.v20i3.97156.
- Grove, A. (2010). Grønlandsk bliver tilsidesat i medierne. I: Mediearbejdsgruppen (ed.) *Stærke medier*. Nuuk.
- Hallin, D. C. and Mancini, P. (2004). Comparing Media Systems. Three Models of Media and Politics. *Cambridge University Press*, ss. 1–89. doi: 10.1080/13537120600745096.
- Hansen, N. (2017). *KNR om sprogbrug: Vi kan gøre det bedre, Sermitsiaq.ag*. Tilgængelig på: <http://sermitsiaq.ag/knr-sprogbrug-kan-goere-bedre> [Tilgået d. 28. august 2018].
- Hanusch, F. (2014). Dimensions of indigenous journalism culture: Exploring Maori news-making in Aotearoa New Zealand. *Journalism*, årg. 15(8), ss. 951–967. doi: 10.1177/1464884913495757.
- Hussain, N. (2017). Bourdieu in Greenland: Elaborating the Field Dependencies of Post-colonial Journalism. I: *Present Scenarios of Media Production and Engagement*. Bremen: edition lumière, ss. 123–135.
- Hussain, N. (2018). Mediellandskabet i Grønland. I: Ravn-Højgaard, S. et al. (eds) *Tusagassiuutit 2018 - en kortlægning af de grønlandske medier*. Nuuk: Ilisimatusarfik.
- Hussain, N. (udkommer, 2019). *Journalistik i små samfund: Et studie af journalistisk praksis på grønlandske nyhedsmedier*. Ph.d-afhandling, Roskilde Universitet.
- Inatsisartutlov om mediestøtte* (2016). Grønland. Tilgængelig på: <http://lovgivning.gl/lov?rid=%7B254FD782-9BED-4C0A-B460-FBFD727ED40%7D>. [Tilgået d. 3. januar 2019].
- Inatsisartutlov om radio- og tv-virksomhed* (2014). Grønland. Tilgængelig på: <http://lovgivning.gl/lov?rid=%7BA6AB3385-7387-4270-A5EE-8D60D5CAF37D%7D>. [Tilgået d. 3. januar 2019].
- Karlsson, R. (2008). Media and communication statistics. Faroe Islands and Greenland 2008. *Nordicom*.
- Karppinen, K. and Moe, H. (2016). What we talk about when talk about “media independence”. *Javnost*. Taylor & Francis, årg. 23(2), ss. 105–119. doi: 10.1080/13183222.2016.1162986.
- KNR (2014). Strategi og handleplan 2014-2017 - KNR-Puillasoq’. Tilgængelig på: <https://knr.gl/da/om-knr/publikationer>. [Tilgået d. 3. januar 2019].
- KNR (2015). Public Service Kontrakt 2015-2018. Nuuk. Tilgængelig på: <https://knr.gl/da/om-knr/publikationer>. [Tilgået d. 28. maj 2019].

- KNR (2018a). *Årsregnskab 2017*. Nuuk. Tilgængelig på: https://knr.gl/files/knr_ukiumoortumik_naatsorsuutit_2017_kl-da.pdf.
- KNR (2018b). *Seer- og lytterundersøgelse 2017*. Nuuk. Tilgængelig på: <https://knr.gl/da/om-knr/publikationer> [Tilgået d. 28. maj 2019].
- Krarup, P. (2017). *Frie medier er i alles interesse – også magthavernes*, Nordisk Journalist Center. Tilgængelig på: <https://njc.dk/article/frie-medier-alles-interesse-ogsaa-magthavernes/> [Tilgået d. 28. maj 2019].
- Lindqvist, A. (2017). Tryllede og truede sig til aktindsigtsafslag. *AG Atuagagdliutit Grønlandsposten* (3. Maj), ss. 6–9. Tilgængelig på: http://aviisi.sermitsiaq.ag/2017/05/01/ag_2017_18/ [Tilgået d. 28. maj 2019].
- Louw, E. (2005). *The Media and Political Process*, Media International Australia. doi: 10.1177/1329878x1013700130.
- Lyng, F. (1998). Director General in a Period of Transition'. I: Rosing, P. F. and Marianne Stenbæk (eds) *Radiormiut. Kalaallit Nunaata Radioa – Grønlands Radio – Radio Greenland 1958–1998*. Nuuk: KNR/Atuakkiiorfik, ss. 227–228.
- Mediearbejdsgruppen (2010). Stærke medier - Redegørelse fra mediearbejdsgruppen.
- Naalakkersuisut (2018). *Landskassens regnskab 2017*. Tilgængelig på: <https://naalakkersuisut.gl/da/Naalakkersuisut/Departementer/Finans/Landskassens-regnskab> [Tilgået d. 25. august 2018].
- Newman, N., Nielsen, R.K, Levy, D., Kalogeropoulos, A., og Fletcher, R. (2019) *Reuters Institute Digital News Report 2018*. Oxford: Reuters Institute, Oxford University. doi: 10.1017/CBO9781107415324.004.
- Nordlund, M. (2016). Facebook samler Grønland. *Greenland Today*, ss. 30–31. Tilgængelig på: https://issuu.com/greenlandtoday/docs/greenland_today_no_26. [Tilgået d. 28. maj 2019].
- Pietikäinen, S. (2008). Broadcasting Indigenous Voices. *European Journal of Communication*. SAGE Publications Ltd, årg. 23(2), ss. 173–191. doi: 10.1177/0267323108089221.
- Puppis, M. (2009). Media regulation in small states. *International Communication Gazette*, årg. 71(1–2), ss. 7–17. doi: 10.1177/1748048508097927.
- Puppis, M., D'Haenens, L., Steinmaurer, T. og Künzler, M. (2009). The European and global dimension: Taking small media systems research to the next level. *International Communication Gazette*, årg. 71(1–2), ss. 105–112. doi: 10.1177/1748048508097936.
- Ravn-Højgaard, S. (2018a). Indholdet i de grønlandske medier. I: Ravn-Højgaard, S. et al. (eds) *Tusagassiuutit 2018 - en kortlægning af de grønlandske medier*. Nuuk: Ilisimatusarfik.
- Ravn-Højgaard, S. (2018b). Medieforbruget i Grønland. I: Ravn-Højgaard, S. et al. (eds) *Tusagassiuutit 2018 - en kortlægning af de grønlandske medier*. Nuuk: Ilisimatusarfik.
- Schultz-Lorentzen, C. (2011). Mediebilledet kan krakelere. *AG Atuagagdliutit Grønlandsposten* (19. januar), ss. 4–5.

- Schultz-Nielsen, J. (2017). Selvstyret parat til at sælge ud af arvesølvet. *Sermitsiaq.AG*, (17. november). Tilgængelig på: <https://sermitsiaq.ag/node/200858> [Tilgået d. 3. januar 2019].
- Selvstyrets bekendtgørelse om medietilskud* (2015). Tilgængelig på: https://naalakkersuisut.gl/~media/Nanoq/Files/Kundgoerelser/DK/2015/Bekendtgørelser/bekg_19_DK.pdf [Tilgået d. 3. januar 2019].
- Sermitsiaq (2018). Leder: Facebook. *Sermitsiaq* (21. september 2018).
- Skovsgaard, M. and Dalen, A. Van (2017). *Journalister i Danmark*. Syddansk Universitet. Tilgængelig på: <http://danskemedier.dk/wp-content/uploads/country-report-denmark-dansk-final.pdf> [Tilgået d. 3. januar 2019].
- Tele-Post (2017). *Hurtigere internet til 80% af landet | TELEPOST*. Tilgængelig på: <https://telepost.gl/da/nyheder/hurtigere-internet-til-80-af-landet> [Tilgået d. 3. januar 2019].
- Tele-Post (2018). *Radiokædeforbindelsen til Upernavik er klar*. Tilgængelig på: <https://telepost.gl/da/nyheder/radiokaedeforbindelsen-til-upernavik-er-klar> [Tilgået d. 3. januar 2019].
- Tele-Post (2019). *Hvad betyder Mbit, Tusass*. Tilgængelig på: <https://tusass.gl/app/#/products/private-internet-100> [Tilgået d. 3. januar 2019].
- Telestyrelsen (2014) *Vejledning om liberalisering*. Tilgængelig på: [https://naalakkersuisut.gl/~media/Nanoq/Files/Hearings/2014/Vejledning til teleforordningens paragraf 2 om liberalisering/Documents/Vejledning til teleforordningens 2 om liberalisering DOK1614177 \(4\).pdf](https://naalakkersuisut.gl/~media/Nanoq/Files/Hearings/2014/Vejledning%20til%20teleforordningens%20paragraf%202%20om%20liberalisering/Documents/Vejledning%20til%20teleforordningens%20om%20liberalisering%20DOK1614177%20(4).pdf) [Tilgået d. 3. januar 2019].
- Thisted, K. (2018). En gift i blodet: Følelsesøkonomier i de dansk-grønlandske relationer. *K&K - Kultur og Klasse*, årg. 46(125), ss. 71–94. doi: 10.7146/kok.v46i125.105544.
- Turnowsky, W. (2017). *Medier skal blive bedre til grønlandsk*, *Sermitsiaq.AG*. Nuuk. Tilgængelig på: <https://sermitsiaq.ag/node/196777> [Tilgået d. 3. januar 2019].
- Turnowsky, W. (2019a). Palle Jeremiassen kræver kriseberedskab af Tele. *Sermitsiaq.AG*, ss. 1–2. Tilgængelig på: <https://sermitsiaq.ag/node/211448> [Tilgået d. 8. februar 2019].
- Turnowsky, W. (2019b). *Pele Broberg: Parlamentsdebatter skal - igen - sendes i radioen*. *Sermitsiaq.AG*. Tilgængelig på: <https://sermitsiaq.ag/pele-brobergparlamentsdebatter-igen-sendes-i-radioen> [Tilgået d. 1. februar 2019].
- Zabaleta, I., Xamardo, N., Gutierrez, A., Urrutia, S., Fernandez, I. og Ferré, C. (2010). Between language support and activism: A complementary journalistic function among European minority-language newspeople. *Journalism Studies*, årg. 11(2), ss. 190–208. doi: 10.1080/14616700903290668.

Artikel #2

Media Policy in Greenland

Ravn-Højgaard, Signe. "Media policy in Greenland"

Nordicom Review, vol.42, no.s2, 3921, pp.36-52.

<https://doi.org/10.2478/nor-2021-0016>

Media policy in Greenland

Signe Ravn-Højgaard

Department of Social Sciences, Economics and Journalism, University of Greenland & Department of Communication and Arts, Roskilde University, Denmark

Abstract

This article describes the historical development of media policy in Greenland, and the shifts in the underlying normative and causal ideas that legitimise media policy. I argue that media policy reflects changes in Greenland's political system. Specifically, under colonial rule, Greenlandic media was state run and media was seen as an instrument to educate the population. Gradually, with the introduction of home rule, a paradigm shift took place, whereby media was seen as a vital instrument to strengthen Greenlandic language and identity. At the same time, normative ideas of media independence appeared which called for institutionalisation of the arm's length principle. Due to the influence and institutional spill-over from Denmark, I argue, Greenlandic media policy fit rather well into the "Nordic media model" although media policy in Greenland is mostly formulated without long-term or broad political agreements.

Keywords: Greenland, media policy, policy paradigms, Nordic media welfare state, media history

Introduction

Nordic media systems are marked by active government regulation and are often placed in a category of their own in comparative studies (Brüggemann et al., 2014; Syvertsen et al., 2014); however, these studies include only the larger Nordic states. Only few studies have focused on the Greenlandic media system in general (in particular, Hussain, 2019) while Greenlandic media policy has been left largely unstudied. To fill this gap and to understand whether Greenlandic media policy can be categorised as Nordic, this article answers the following two-fold question: Which policy paradigms are embedded in the Greenlandic media policy and how do they change over time? To answer this question, I go back to when the first newspaper was published in Greenland in 1861. I then track Greenlandic media policy development and analyse how policy can be understood in light of the changes that have taken place in the political system of Greenland.

Greenlandic media policy is an interesting object of study in itself, as media policy regulates the interplay between political systems and media systems (Hallin & Mancini, 2004). Specifically, media policy moulds the public sphere in democratic societies (Napoli, 1999). Media policy can thus be a useful lens through which insights can

Ravn-Højgaard, S. (2021). Media policy in Greenland. *Nordicom Review*, 42(S2), 36–52. <https://doi.org/10.2478/nor-2021-0016>

be gained into how the relations between state, society, and media in Greenland have developed and changed over time. Greenlandic media policy is also an interesting case for theory testing, specifically, exploring whether the media welfare state ideal can be extended to include Greenland, a Nordic micro-society and self-governing territory.

I begin by outlining the central analytical concepts: policy paradigms, the analytical framework, and data used. Then media policy development is analysed followed by a discussion of which policy paradigms can be found in media policy. Lastly, I discuss how Greenlandic media policy fits into the Nordic Welfare state model developed by Syvertsen and colleagues (2014).

Media policy paradigms

Media policy can be regarded as a subfield within information policy that relates to “those technologies, processes and content by which the public itself is mediated” (Braman, 2004: 153). In this article, I employ Des Freedman’s (2008: 14) definition of media policy: “Media policy refers to the development of goals and norms leading to the creation of instruments that are designed to shape the structure and behaviour of media systems”. Media policies are embedded in and radiate underlying, abstract policy paradigms that define the problems to be solved by these policies (Schmidt, 2008). Policy paradigms, in turn,

[give] an overarching set of ideas that specify how the problems are to be perceived, which goals might be attained through the policies and what sorts of techniques can be used to reach those goals. [...] They structure the way in which policy-makers see the world and their role within. (Hall, 1992: 91–92)

Policy paradigms contain normative and causal ideas that play an important role in explaining media policy and its guiding principles. To be persuasive, a logic must contain both (Hall, 1993; Künzler, 2012; Schmidt, 2008). Normative ideas are perceptions of how the world should be (Schmidt 2008). These ideas serve to legitimise political action by appealing to the ideas and values of society to gain legitimacy. Causal ideas are conceptions about the mechanisms at play in the field and about which methods are needed to solve problems. Thereby, causal ideas justify political action by offering effective solutions to policy problems.

By examining the policy paradigms embedded in the Greenlandic media policy, I attempt to uncover the logics and normative assumptions about the media and democracy represented in media policy and describe how the role of media and the relationship between the state, society, and media have changed over time.

Data and analytical framework

Media policy differs from other policy areas (Puppis, 2014) as “media not only disseminate the decisions of policymakers, but are also active in shaping public policy and the ideas and decisions of policymakers” (Ali & Puppis, 2018: 285). Hence, in this article I utilise a constructivist institutionalist approach, sensitive to relations of power, focusing on how policy is legitimised (Ali & Puppis, 2018). In this constructivist institutionalist approach, “documentary research is seen as a tool for analysing the value-laden as-

sumptions behind policy-making” (Karppinen & Moe, 2012: 187), and the document analysis will therefore include a wide range of texts such as speeches, media coverage, and parliamentary debates (Karppinen & Moe, 2019). Data collection has been done primarily through archival research, with the following types of documents:¹

- Greenlandic newspaper articles from 1861–2019 and to a limited extent, radio and television news;
- resumés of parliamentary debates of the National Council (1911–1979) and the Greenlandic Parliament (1979–present);
- minutes of parliamentary debates in the Danish Parliament (pre–1980, when the media sector was the responsibility of the Danish state) as well as official reports from the colonial government in Greenland;
- laws and whitepapers from the abovementioned institutions;
- speeches by governors and ministers;
- and media reports and official inquiries on the media.

Periodisation

Although many historic media policy analyses have been structured around technological development of media (e.g., Bar & Sandvig, 2008; Just & Puppis, 2012; van Cuilenburg & McQuail, 2003), this article takes another approach. While acknowledging the technological changes that impact policy, I structure the analysis around the changes in the political system in Greenland. Due to the historic dominant position of the government and the correspondingly small market and private sector, the government (whether Danish administration or Home Rule Government) has always played a pivotal role in the Greenlandic media system (Ravn-Højgaard, 2019). For this reason, the analysis is divided into three periods based on specific changes in the political system: the colonial period (1861–1953), county period (1953–1979), and home rule period (1979–).

Although colonisation of Greenland started before 1861, this year is chosen as a starting point for this analysis as it the year the first newspaper was published. Until 1953, Greenland had colonial status and was governed first by the Danish administrators of Kongelig Grønlandsk Handel [Royal Greenlandic Trade], and later by local Danish administrators employed by the state agency Grønlands Styrelse [Greenland Agency]. Over time, Greenlandic influence on the administration grew; particularly so after the 1911 establishment of two advisory councils (Rud, 2017). These councils were headed by the local Danish governor, and locally appointed Greenlanders had an advisory role regarding policy-making.

With the revision of the Danish constitution in 1953, Greenland became a county within the Kingdom of Denmark. The legislative power was therefore held by the Danish Parliament to which two representatives from Greenland were now elected. The executive power in Greenland was held by the Danish Government and was represented in Greenland by the local governor, who was a Danish civil servant. The governor headed the advisory council of locally elected Greenlanders, called Landsrådet [the National Council].

In 1979, home rule was introduced in Greenland. Responsibility was gradually transferred from Denmark to the newly established Greenlandic Home Rule Government

(Self-Government from 2009). Media regulation was among the first sectors the Home Rule Government chose to take over (in 1980).

Media policy in the colonial period, 1861–1953

Access to media in Greenland was sparse before World War II (see Taagholt, 2012). The first Greenlandic newspaper, *Atuagagdliutit*, was started by the administrator of South Greenland, H. J. Rink, in 1861 to preserve Greenlandic tales and oral culture (Langgård, 1998). According to Rud (2010), the purpose of the newspaper was also to spread certain desired norms among Greenlanders. The Danish administrator approved all manuscripts before printing (Fleischer, 1980). Until the 1920s, the newspaper was only distributed once a year along the coast due to lack of infrastructure. The National Council regarded the newspaper as an important instrument for providing people “access to reading material” (National Council, 1930: item 14). The underlying normative idea was that newspapers were a means to enlighten and educate citizens, rather than a means to get access to news or engage in political debate. *Atuagagdliutit* was thus seen as a public good and was consequently distributed to households free of charge, funded entirely by the Danish state.

The political discussions on media policy were grounded in the normative argument that media’s enlightening or instructional effect should be strengthened. Rud (2017) argues that similar normative ideas were reflected in much colonial policy at the time. In media policy, this was seen when the National Council discussed whether a higher frequency of the paper would have a larger “educating effect” (National Council, 1930: item 14) and the normative idea of universal access legitimised full state funding and direct state involvement in the media. From 1927, civil servants of the Greenland Agency in Copenhagen started writing and telegraphing news summaries to Greenland, where they were translated and posted on the notice boards of trading stations and sent out to the settlements (Sørensen, 2007; Taagholt, 2012). *Atuagagdliutit* was micro-managed by the National Council; for example, the council decided the editorial line, the paper quality, and the number of pictures in the paper. This exemplifies how media policy was case-by-case based, with policy solutions addressing specific problems. According to van Cuilenburg and McQuail (2003), such micro-managing was a common characteristic of early media policy.

Media policy during the county period, 1953–1979

During World War II, all communication between Greenland and Denmark was cut off. In 1942, due to this lack of news and information from Denmark, the administrator of Greenland initiated the Danish-language newspaper, *Grønlandsposten*. In 1951, the National Council unanimously decided to merge *Grønlandsposten* and *Atuagagdliutit* into a dual-language newspaper, *A/G*. Reflecting the ideas prevalent in Danish policies on Greenland at the time (Heinrich, 2017), it was argued that “it would improve understanding between Greenlandic and Danish ways of thinking and the exchange of ideas among the peoples” (National Council 1951: item 18–19; see also A/G, 1952). Augo Lynge, a prominent member of the National Council, argued that the newspaper was vital for cultural and moral development of the Greenlandic population, and the

“lack of newspapers is one of the reasons why Greenland is underdeveloped” (National Council 1952: item 49). His statement reflects the normative idea whereby the media should educate people and the causal idea that providing access to media was the way to achieve this goal. *A/G* was still supported economically by the Danish authorities and micro-managed by the National Council (National Council 1952: item 49); independent media was not a goal of media policy at the time. The journalist Benthien (2018) recalls that as late as 1967, the governor of Greenland had to approve news stories before they were published.

Grønlands Radio (GR) was founded in 1958 in order to improve and institutionalise the radio transmission started by the editors of *Grønlandsposten* and *Atuagagdliutit* during World War II. GR was a state institution under the Ministry of Greenland in Copenhagen, fully state-funded and mirroring the public Danish broadcaster Danmarks Radio (DR). The majority of GR’s programmes were re-transmissions from DR, provided free of charge. No licence fee was paid by the users, and to date, one has never been introduced. The normative idea embedded in this policy was to enlighten the Greenlandic population, and the causal idea was that this could be achieved by providing access to information. In order to ensure access to the broadcasts, community houses were built all over Greenland, as radio receivers were not common (Taagholt, 2012). Likewise, the National Council found it important to translate the news from Denmark into Greenlandic so it could reach a larger audience. The council expected that “well-educated idealistic Greenlanders would do the translations voluntarily” (National Council, 1952: item 49).

When it came to television, DR held a legal monopoly on terrestrial television transmission in the entire Kingdom of Denmark, but DR did not air in Greenland. However, as the law did not restrict television transmission via cable, private entrepreneurs started broadcasting over closed cable networks (Radio Commission, 1970; TV Commission, 1975). By 1974, private cable-TV associations had been established and were transmitting television in 15 towns and settlements (TV Commission, 1975). In 1974, almost two-thirds of the households in Nuuk were members of the local association.

DR did not permit the television associations to use DR’s broadcasts. Instead, the associations relied on individuals in Denmark to illegally tape programmes at home and send the tapes to each association (e.g., Pécseli, 1980; Rygaard, 2004, 2016 for a history of the television associations). Although illegal, this practice became institutionalised. For example, the Nuuk television association’s weekly programme was printed in *A/G*. As the practice of broadcasting foreign production was illegal, it was not regulated, for instance, no requirements on subtitles or dubbing existed.

Eventually, policy-makers decided that illegal taping could not continue, and the Greenlandic TV Commission was formed by the Danish Parliament in 1971 to identify the most desirable way to introduce and organise television in Greenland. The commission published a whitepaper in 1975 suggesting that GR should be the central agency distributing tapes to the associations, where GR’s content would primarily be DR re-broadcasts – now legalised and paid for by GR (TV commission, 1975). Most of the debate about television in Greenland during this period evolved around the economic and technical aspects and the legalisation of the usage of DR, leaving out political debates about social and cultural aspects of introducing television.

However, before a television infrastructure was rolled out, two things happened. First, the technological development of the radio chain in western Greenland made a model

of terrestrial synchronous television possible in many areas. Synchronous television meant that the towns connected via the radio chain would receive the same broadcasts at the same time. Second, implementation coincided with the preparation of the Greenlandic home rule, where a new media policy paradigm appeared. This paradigm was in concordance with the general change in society, in which Greenlandic media was seen as an important tool for strengthening and vitalising Greenlandic language and culture (e.g., A/G, 1976). As a consequence, a model of synchronous television was implemented where GR broadcasted terrestrial signal to the television associations.

With the introduction of home rule, the normative role of media in society changed. Media was previously regarded as a venue for intercultural understanding among Greenlanders and Danes in Greenland, and as a means for Greenlanders to learn Danish. The new paradigm in media policy emerged with the normative ideas of media as a vital venue for preserving Greenlandic identity and minimising foreign influence. For example, as formulated by the Greenlandic TV Commission (1975: 37):

Transmission of Danish TV-programmes to Greenlandic screens without any kind of language editing would not be reconcilable with the general perception today, which focusses on preservation of the Greenlandic identity, strengthening of Greenlandic self-determination and reduction of Danish influence.

Media policy in the home rule period, 1979–

The new Home Rule Government took over responsibility for the media sector in 1980. *Grønlands Radio* was renamed *Kalaallit Nunaata Radioa* (KNR) and was owned and funded by the government. In 1982, KNR started broadcasting television. The local television associations had to pay a fee to KNR to receive the synchronous television signal (or shipped tapes), while KNR paid copyrights to DR. Over the years, this fee led to conflicts between the television associations and KNR and the government. When associations had difficulties paying the fee, KNR threatened to close the signal (A/G, 1984a; Møller, 1986). Hence, in 1987, the Parliament of Greenland made KNR's signal freely available for all, regardless of whether they were members of a television association. The causal argument for this was that it would free up resources in the local television associations to produce more local content now that the associations did not have to pay the fee (Media Commission, 1984; A/G, 1984b). The television associations, on the other hand, believed that it took away their business, as membership of a television association was no longer required to watch KNR. This meant that the television associations had to look for other sources of income, which resulted in them pressing for legalisation of bingo, satellite-TV, and commercials. The Parliament of Greenland legalised all three, initially for a three-year test period (Greenland Home Rule Government, 1989). Jonathan Motzfeldt, premier and responsible for media, argued that these income-generating activities would increase the production of Greenlandic content in Greenlandic (A/G, 1988b). The underlying normative idea was the more television produced in Greenlandic, the better.

Over the years, these commercial activities led to friction between private media and KNR and the Home Rule Government. The private media saw the policy as a zero-sum game where commercials and bingo in KNR, or centralisation of satellite-TV

distribution, would mean less revenue for private media (e.g., A/G, 1996; Brønden, 1996; Lyberth, 1991). Although discussed in the parliament, KNR was never allowed to air bingo and satellite-TV; however, advertisement on television is allowed.² With the technological development, competition in bingo grew and the television associations' revenue dropped. Since KNR started broadcasting in 1982, most local television associations have closed down. Today, satellite distribution is the main business for the few still-existing associations. Very little local content is produced, although it is encouraged; for example, the public service contract requires KNR to buy a certain amount of locally produced content (Government of Greenland, 2019).

Around the time of the introduction of home rule, media independence started to appear as a normative goal in media policy and was supported by a causal logic to institutionalise the arm's length principle which, according to Moe and Mjøs (2013: 78), "entails outsourcing of both the decisions and the contracting of a services, such as cultural activities" by the government. An example of this is when the home rule minister of cultural affairs' chairmanship of KNR's board raised concern among parliamentarians, who feared the government would have too much control over KNR (Greenland Home Rule Whitepaper, 1978; Parliament, 1979: item 18). It was thus decided that KNR should be governed by the Radio Agency, to which the different parties in the parliament appointed the members. Yet, it is questionable whether increased independence was achieved, as the home rule minister of cultural affairs was also the chairman of the Radio Agency (until 1982), and the Radio Agency and its programme committee played an active role in the day-to-day business of KNR, for example, by approving broadcasting plans. In 1990, the parliament replaced the Radio Agency with a board, arguing that having a board would increase efficiency (Parliament, 1990). The debate about institutionalising a distance between KNR and the political system has reappeared frequently since.

Although institutionalising distance between the media and the political system is a goal of Greenlandic media policy, it is not always apparent in practice. For example, the Home Rule Ministry of Cultural Affairs was responsible for employment in KNR until 1989, which meant that KNR was affected by government employment freezes (A/G, 1988c). KNR is bound by public collective salary agreements and the government housing system, which, according to KNR, means that KNR is affected by government housing shortages (KNR, 2012) and non-competitive salaries (Schultz-Nielsen, 2017), making it difficult to attract new employees. Despite public service contracts being long discussed as a way to increase independence of KNR (Parliament, 1990), they were only introduced in 2004 after performance contracts had been introduced in other sectors. Even so, KNR has been without a public service contract several times – the latest January–November 2019.

Requests for more financial independence have also been discussed as a way to strengthen the editorial independence of KNR. Nevertheless, the funds for KNR are allocated every year as part of the annual political finance bill negotiations. In line with Benson and colleagues' (2017) research on the autonomy of public broadcasters, this practice has been criticised for making KNR more susceptible to political interference (e.g., Media Commission, 2010), and examples exist of politicians threatening to cut funding to KNR because of their dissatisfaction with KNR's coverage of specific issues (e.g., Mølgaard, 2013).

The system of covering *A/G*'s deficits continued after the Home Rule Government took over responsibility for the media sector in 1980. No official laws or statutes regulated this practice. Premier Thue Christiansen called the subsidies compensation for "informing the public about the work of the Greenlandic Parliament" (Parliament, 1981: 319). *A/G*'s board was headed by a minister from the Home Rule Government, and *A/G* had, in periods, been placed under direct economic administration by the government because of financial difficulties (Sermitsiaq, 1981).

The privately owned Nuuk-based newspaper *Sermitsiaq* did not receive financial support from the government. The paper had close ties to the government in other ways though, for example, the government provided offices in the government buildings (Danker, 2018).

In order to enhance *A/G*'s independence, the Media Commission of 1984 recommended replacing the coverage of *A/G*'s deficit with indirect subsidies, namely postage and paper subsidies. Only postage subsidies were introduced, and direct subsidies to *A/G* were removed. Beginning in 1987, the board was no longer politically appointed, which was "the healthiest for a newspaper that should be critical of the public", according to the head of the board, Lars-Emil Johansen (*A/G*, 1988a), who continued in that position until 1991, while member of parliament and leader of the Siumut party. This is an example of how the arm's length principle became increasingly institutionalised in media regulation, but not necessarily in practice. There are various accounts of close personal relations between journalists and politicians, and of politicians directly or indirectly seeking to influence the editorial line or even threatening to cut funds if media were being too critical (*A/G*, 1990; Fleischer, 1986; Lauritzen, 1990).

In 1993, the parliament unanimously decided to establish an independent media foundation as a response to the economic difficulties of the press. This foundation was entrusted the government-owned print house (Sydtryk) and publishing house (Atuakiorfik). The purpose was to provide support for the written press by using the foundation's yields to offer subsidised printing rates, loans, or subsidies to *A/G* and *Sermitsiaq*. The establishment of the media foundation rested on the normative idea that independence of the press from the political system was vital. The causal idea and common understanding in the parliament was that in a country with a small population and huge infrastructural challenges, support of the press was necessary (Parliament, 1993). In spite of this, the media foundation was short-lived and did not benefit the papers much, as it never generated the intended funds for the newspapers (Brønden, 1997).

In 2008–2009, without prior debate in the parliament, postage subsidies were abolished (Egede, 2009; Greenland Home Rule Government, 2007; Media Commission, 2010) (see Table 1 for an overview). Minister of Infrastructure Jens B. Frederiksen, argued that since the remote villages receive the newspapers too late, Internet-based news was preferable (Kleist, 2009).

The government also decided to move the majority of their job advertisements from the Greenlandic newspapers and websites to Denmark (Johannessen, 2011). In 2010, this led to cutbacks and the fusion of *Sermitsiaq* and *A/G* into one media outlet, *Sermitsiaq.AG* (see Hussain, 2019; Media Commission, 2010). In response to the economic crisis that resulted from the reduction of advertisements and subsidies, the parliament decided to introduce interim support in 2010–2012 to *Sermitsiaq.AG* (Greenland Self-Government, 2010). This was done via the finance bill, without any other legislation.

Without parliamentary discussion, this support was continued, now termed “permanent media support” in the finance bill (Greenland Self-Government, 2013). Regardless, only two years later, in 2014, support was not allocated to *Sermitsiaq.AG*, leading to a highly politicised controversy. The newspapers and opposition accused the premier of removing the funding as a punishment for the newspapers’ critical articles about her (Løvschall-Wedel, 2014). In the following years, subsidies to print media changed several times until the first law regulating support to print was passed in 2016.

Greenlandic media policy has been characterised by sudden changes and lack of broad or long-term media agreements, which makes the support susceptible to sudden changes. The latest example of this susceptibility was in 2019, when the government proposed a revision to the Finance Bill including a 50 per cent cut in the media subsidies as part of general cutbacks (Greenland Self-Government, 2019). With no prior debate in the parliament about the cuts, it appeared two days before the Finance Bill was passed.³

Table 1 *Timeline of subsidies to national print media, 1861–2019*

1861–1980	A/G was supported by the Danish state; no rules or laws regulated this practice.
1980–1985	A/G supported by the Home Rule Government; no rules or laws regulated this.
1986–2010	Direct support was replaced by reduced postage rates for print media.
2010–2012	Interim support for the “transformation of the media”.
2013	The parliament calls the support in the finance bill permanent.
2014	Media support detained.
2015	First government statute on media support, providing project support to print and web media (Greenland Self-Government, 2015).
2016	New government statute providing project support to print and web media along with operational support to print media (Greenland Self-Government, 2016). Later, this scheme became codified in legislation (Parliament, 2016b).
2019	Last-minute change to the Finance Bill for 2020 halved media support.

Media convergence and media policy

Although Internet consumption is growing in Greenland, it is still lower than in the neighbouring Nordic countries. In contrast, the consumption of radio and television is higher (Ravn-Højgaard et al., 2018). This means that changes – such as increasing media convergence that can be observed globally and changes the conditions for media regulation (van Cuilenburg & Slaa, 1993) – are not as pronounced in Greenland (Ravn-Højgaard, 2019).

Whereas media policy in the neighbouring Nordic countries has become less national and media-specific due to media convergence (Gripsrud & Moe, 2010), this has not been the case in Greenland, where media policy is still developed through a sector-by-sector approach. For instance, the current media subsidies scheme (Parliament, 2016b) provides operational support to print media only.

Hansen (2004: 172) argued that telecommunication and Internet policy in reality is decided by the monopoly company, Tele Greenland, “as Tele Greenland’s capacity, competence, and knowledge by far surpasses that of the Home Rule Government [translated]”. Telecommunication policy is consequently not discussed as part of media policy, despite the fact that the pricing policies of the government-owned tele-company influence media consumption (see Ravn-Højgaard 2019). The law granting Tele Greenland monopoly on most telecommunication services and infrastructure provision in Greenland gives the government the power to set requirements on things such as functionality or the minimum level of service to be provided (Parliament, 2017). The government has not used this power, arguing that it should keep arm’s length from the stock-based corporation, resulting in very few political discussions on topics such as pricing or quality of the Internet.

Other policy areas are likewise not considered part of media policy, but influence the structural environment of the media due to the significance of the public sector in Greenland. For example, it could be argued that government advertisement policy is important for the media economy.

Paradigms in Greenlandic media policy

Based on the above analysis, I argue that the policy paradigms that have emerged in Greenlandic media policy have distinct ways of legitimising policy and reflect changes at the macro political level; namely, the transition from colonial rule to home rule.

During colonial rule (1861–1953), media was state run and there was no media policy as such. Rather, media regulation was case-by-case based, and ad hoc measures were enforced when needed. This often manifested in micro-management of the media. Measures were grounded in normative ideas whereby access to media should educate people. This was supported by a causal logic whereby this educational effect could be achieved by ensuring access to media, for example, by providing newspapers freely through state funding.

In the county period (1953–1979), the media was still regarded as an instrument for education and venue for mutual understanding among Greenlanders and Danes. Although the state played a prominent role in the media landscape, private media emerged in the 1970s with the television associations and the Nuuk-based newspaper *Sermitsiaq*. This introduced commercial logic to media policy as well as normative ideas such as freedom of press, supported by causal ideas whereby media independence could be achieved by institutionalising distance between the media and the political system. This argument legitimised increasing the autonomy of the government-owned newspaper *A/G*.

The practice of supporting print media economically also became increasingly institutionalised. In the colonial period, *A/G* was owned and financed by the state, while during the county period, the government covered *A/G*’s deficits. In the home rule period, this direct support was replaced by different forms of indirect support in order to increase distance between media and the political system. Later, print media was again supported directly with a fixed amount allocated in the finance bill. Only in 2015 did support for print media become codified by way of a statute that gave explicit criteria for support (Greenland Self-Government, 2015). In concordance with the development in Greenlandic society in general at the time leading up to home rule (1979–present), another paradigm emerged. In this new paradigm, media became regarded as a vital venue

for preserving Greenlandic identity and minimising Danish influence. For example, in 1975, politician and later Premier Lars-Emil Johansen believed that the media should be solely in Greenlandic, and thereby “focused on Greenlandic needs and understandings” (Johansen, 1975: 18). Paradoxically, the underlying causal idea then was that in order to build the capacity to provide Greenlandic content in the long run, filling up the majority of the airtime with unedited and un-dubbed re-broadcasts from DR was a necessity (Parliament, 1983). Since the establishment of KNR, the aim has been to achieve 80 per cent of the programming in Greenlandic and 20 per cent in Danish (TV Commission, 1975). The parliamentarians, however, did not believe that the goal was achievable in the first years of Greenlandic television.

Whereas radio eventually reached the goal of 80 per cent of programming in Greenlandic, this was not the case with television. In 1989, only 5 per cent of television programming was broadcast in Greenlandic (KNR, 1990). The goal was only met when digitalisation of distribution enabled the transmission of several television channels. As it became technically possible, the government decided to transmit several DR channels along with KNR in 2012. This changed the composition of KNR’s content, which now focused exclusively on Greenlandic content. This meant that DR re-broadcasts were excluded and total broadcasting hours reduced, which resulted in 89 per cent of KNR’s content being in Greenlandic in 2018 (KNR, 2019).

Strengthening Greenlandic language by regulating or supporting Greenlandic language use in the media has been frequently discussed in the parliament and by the public (Kleemann-Andersen, 2020). For instance, a government-initiated Greenlandic-language paper was proposed in 1993 (Parliament, 1993), although it never materialised. Requirements for the media to use Greenlandic only have also been proposed (e.g., Parliament, 2016a), and lately, Vivian Motzfeldt, president of the parliament, suggested language requirements for online media (Rasmussen, 2020). These propositions were – especially by the private media – labelled government interference hampering media independence. Consequently, the implemented media regulation has often tried to balance the sometimes-conflicting normative goals in media policy: media independence and media as a means of strengthening Greenlandic language and culture. Today, the public broadcasting service contracts specify how many hours of television in Greenlandic (and Danish) KNR should produce, and, to receive subsidies, print media should be at least in Greenlandic (Parliament, 2016b).

A Nordic media policy?

Syvertsen and colleagues (2014) argue that media policy in the Nordic countries share four characteristics: 1) media is seen as a public good, 2) freedom from editorial interference is a policy goal, 3) media policy is conceived as central to cultural policy, and 4) media policy is developed through cooperative and consensual processes, which makes policy stable and durable. I argue here that the Greenlandic media system can, to a large extent, be said to fit into what Syvertsen and colleagues have labelled the media welfare state, except when it comes to stable and durable media policy.

Historically, in Scandinavia, the “public good” idea has been the argument for monopolising scarce resources and providing universal access (Syvertsen et al., 2014). In Greenland – which has few actors and little competition in the media market – the

argument for monopolisation has only been to provide universal access in areas where access would be economically unfeasible.

The normative idea of distancing media from the political system has become more prominent over time in Greenlandic media policy. Hussain (2019: 118) found that “KNR historically has been seen as a channel for information, but a professionalisation and distance to the political system has taken place”. This can be seen in the increasing institutionalisation of the arm’s length principle in legislation. Thus, a normative idea of media independence has become more apparent in media policy in Greenland, although it is not always reflected in actual practices or regulation.

In line with what Syvertsen and colleagues (2014) stipulate, media policy in Greenland is a central part of cultural policy. It aims to secure diversity and quality media through subsidies and regulations in order “to modify the influence of market forces, thus countering the strong influx of standardised and global mass culture in the 20th century” (Syvertsen et al., 2014: 18). Recent Greenlandic media policy seeks to achieve sociopolitical goals characteristic of small media systems, such as language preservation (Puppis, 2009). Private media are not merely perceived as commercial companies, but also as a way to achieve sociopolitical policy goals, such as media diversity. Economic support for the private media should advance these goals.

Whereas the media welfare state, according to Syvertsen and colleagues (2014), has a preference for policy solutions that are durable and stable and involve consultation between all main stakeholders, this is rarely the case in Greenland. During the colonial period, media policy, like all other policy areas, was formulated largely by the technocratic colonial administration. Early media policy was based on ad hoc decisions, and there was no specific policy as such. With a change of regime, politicians and private media appeared and policy processes became increasingly more consensual. Even so, practices preceded policy. For instance, the private television associations had established distribution infrastructure before any regulation was in place. This meant that there was no language policy for television programming and that private associations came to own the distribution network for public service content. Although the Greenlandic media sector has become increasingly institutionalised and regulated during the home rule period, media policy is still formulated without long-term or broad political agreements. Constitutive political debates – or visions for media policy – have been few, and often focused on economy and technical aspects, and none of the political parties in parliament have formulated policies on media (as assessed in January 2020). Like many other countries (Just & Puppis, 2012), media policy is considered low politics in Greenland, which means that media regulation in Greenland is often put in place suddenly to address a pressing problem on a case-by-case basis, without broad or long-term political media agreements. As a consequence, the instruments for regulating media have often been changed suddenly. The small scale of the political system in Greenland is an important factor in explaining the ad hoc approach to policy-making, as the small size makes it difficult to obtain a critical mass of politicians and civil servants to have substantial competence in a specific policy area. This can increase the danger of particularistic policy-making (Randma-Liiv, 2020).

Except when it comes to durable and consensual policy, I argue that Greenlandic media policy fits rather well into the Nordic media welfare state model. This can be largely explained by the fact that media policy in Greenland shares many similarities

with Danish media policy, as many laws and directives are copies of Danish law, for example, the 2007 media liability act (Parliament, 2007). Further, the media sector was governed by the Danish government until 1980, and many civil servants, journalists, and professional norms have been imported from Denmark (Hussain, 2019).

Conclusion

In this article, I have argued that media policy paradigms in Greenland reflect the transformation of society and the political system, as the regime changed from a colony (1861–1953), to a county of Denmark (1953–1979), to a home rule region (1979–).

During the colonial period, media was owned and managed by the state. Normative ideas of media as a means to educate the population were embedded in media policy. These were supported by causal logics whereby the intended education could be achieved by ensuring access to media.

During the county period, this paradigm was gradually replaced by a new paradigm evolving around two normative ideas: media independence and media as a way to strengthen Greenlandic language and culture. The latter idea was supported by causal logics of language quotas and “necessary evils”; foreign-language television, satellite-TV, and advertisements were seen as necessities for funding Greenlandic content. Media independence was supported by the causal logic of the arm’s length principle, for instance, by establishing an independent board of KNR so the governance of the Greenlandic public broadcasting service would become more independent of the political system.

In sum, modern Greenlandic media policy has come to share a lot of characteristics with Syvertsen and colleagues’ (2014) media welfare state ideal. This can largely be explained by a substantial spill-over from Denmark. However, the small size of the Greenlandic media market makes it a less ideal fit to the ideal type. For example, practices have often emerged before regulation, as media policy in Greenland has been case-by-case based without the broad or long-term media agreements that are seen in other Nordic countries. Instead, media policy, considered low politics, is often addressed on an ad hoc basis to respond to a pressing problem. This makes policy volatile, as it can change quickly and create insecurity in the media market, not least since the government plays a large role in the Greenlandic media market.

Notes

1. All quotes originally in Greenlandic or Danish have been translated into English by the author.
2. In 2019, 4 per cent of KNRs revenue came from advertisement (KNR, 2020).
3. The municipalities have supported local media through different schemes. Historically, this has been done in return for influence in the media (Pesceli, 1980: 14). The government subsidised the local television and radio stations with DKK 1.9 million in 2018 (see Hussain in Ravn-Højgaard et al., 2018, for an overview).

References

- A/G. (1952, January). To blade bliver til eet [Two newspapers become one]. *A/G*, 1, 3.
- A/G. (1976, August 26). Grønlandsk TV kan få katastrofal betydning [Greenlandic television can have a huge impact]. *A/G*, 34, 16.
- A/G. (1984a, April 17). TV-signalet blev alligevel ikke afbrudt [After all the TV signal was not cut]. *A/G*, 16, 30.

- A/G. (1984b, December 5). AG, Sermitsiak, aviisillu allat tamaasa pisariaqartippavut [A/G, Sermitsiaq and all the other newspapers are important for us]. *A/G*, 49, 27–29.
- A/G. (1988a, February 24). AG-ip siulersuisui amerlisut [More members of the board of A/G]. *A/G*, 10, 2.
- A/G. (1988b, April 25). Pressen – leder [The press – editorial]. *A/G*, 34, 8.
- A/G. (1988c, August 31). Der spares på ytringsfriheden [Economising freedom of speech]. *A/G*, 70, appendix, 6–7.
- A/G. (1990, October 24). Politikernes privatliv [The private life of the politicians]. *A/G*, 123, 10–11.
- A/G. (1996, February 29). Akileraarutit aviisinik ajortitsipput [Tax payers' money damage the newspapers]. *A/G*, 17, 1.
- Ali, C., & Puppis, M. (2018). When the watchdog neither barks nor bites: Communication as a power resource in media policy and regulation. *Communication Theory*, 28(3), 270–291. <https://doi.org/10.1093/ct/qtx003>
- Bar, F., & Sandvig, C. (2008). US communication policy after convergence. *Media, Culture and Society*, 30(4), 531–550. <https://doi.org/10.1177/0163443708091181>
- Benson, R., Powers, M., & Neff, T. (2017). Public media autonomy and accountability: Best and worst policy practices in 12 leading democracies. *International Journal of Communication*, 11, 22.
- Benthien, J. (2018, May 18). Naveersinneq siulleq [The first scolding]. *Sermitsiaq*, 20, 34–35.
- Braman, S. (2004). Where has media policy gone? Defining the field in the twenty-first century. *Communication Law and Policy*, 9(2), 153–182. https://doi.org/10.1207/s15326926clp0902_1
- Brønden J. (1996, September 24). KNR kan blive nødt til at opgive bingospillet [KNR might have to give up bingo]. *A/G*, 77, 11–12.
- Brønden, J. (1997, June 19). Aningaasaateqarfik aningaasaateqanngitsaq [The fund without funds]. *A/G*, 46, 4.
- Brüggemann, M., Engesser, S., Büchel, F., Humprecht, E., & Castro, L. (2014). Hallin and Mancini revisited: Four empirical types of western media systems. *Journal of Communication*, 64(6), 1037–1065. <https://doi.org/10.1111/jcom.12127>
- Danker, P. (2018). Der var engang et lokalblad [Once upon a time there was a local paper]. *Tidsskriftet Grønland*, 4, 236–255.
- Egede, E. (2009, September 8). Naalakkersuisut aviisit matutinniarpaat [Government wants to close down the newspapers]. *A/G*, 64, 5.
- Fleischer, J. (1980). *Et grønlandsk blad – Atuagagdliutit 120 år* [A Greenlandic paper – Atuagagdliutit 120 years]. Nuuk: Det grønlandske forlag.
- Fleischer J. (1986, January 15). *Et uafhængigt AG – leder* [An independent AG – editorial]. *A/G*, 3, 9.
- Freedman, D. (2008). *The politics of media policy*. Cambridge: Polity.
- Government of Greenland. (2019). *Public service resultatkontrakt for perioden 1. januar 2019 til og med 31. december 2022 mellem KNR og Naalakkersuisut om omfang og indhold af KNRs public service forpligtelse* [Public service result contract for the period 1 January 2019 till 31 December 2022 between KNR and the Government of Greenland about scope and content of KNR's public service obligation]. Naalakkersuisut.
- Greenland Home Rule Government. (1989). *Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 10 af 29. marts 1989 om ændring af bekendtgørelse nr. 2 af 27. januar 1981 om radio- og fjernsynskoncessioner til private eller offentlige sendeanlæg i lokale områder i Grønland* [Home Rule statute 10 of 29 March 1989 amendment to statute 2 of 27 January 1981 on radio and television concessions to private or public transmission stations within local areas in Greenland].
- Greenland Home Rule Government. (2007). *Landstingsfinanslov 2007* [Finance Bill 2007]. Grønlands Hjemmestyre.
- Greenland Home Rule Whitepaper. (1978). *Betænkning afgivet af Kommissionen om Hjemmestyre i Grønland*, april 1978, Betænkning nr. 837, København [Report submitted by the Commission on Home Rule in Greenland, April 1978, Report no. 837, Copenhagen].
- Greenland Self-Government. (2010). *Finanslov for 2010* [Finance Bill 2010]. Grønlands Selvstyre.
- Greenland Self-Government. (2013). *Finanslov for 2013* [Finance Bill 2013]. Grønlands Selvstyre.
- Greenland Self-Government. (2015). *Selvstyrets bekendtgørelse nr. 19 af 8. oktober 2015 om medietilskud* [Self-Government statute number 19 of 8 October 2015 on media support].
- Greenland Self-Government. (2016). *Selvstyrets bekendtgørelse nr. 10 af 26. maj 2016 om driftstilskud til trykte landsdækkende medier* [Self-Government statute number 10 of 26 May 2016 on operational support to national print media].
- Greenland Self-Government. (2019). *Forslag til tillægsbevillingslov for 2019* [Proposal for a supplementary appropriations law 2019]. Grønlands Selvstyre.
- Gripsrud, J., & Moe, H. (2010). *The digital public sphere: Challenges for media policy*. Gothenburg: Nordicom, University of Gothenburg.
- Hall, P. A. (1992). The movement from Keynesianism to monetarism: Institutional analysis and British economic policy in the 1970s. In S. Steinmo, K. Thelen, & F. Longstreth (Eds.), *Structuring politics:*

- Historical institutionalism in comparative analysis* (pp. 90–113). Cambridge: Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/cbo9780511528125.005>
- Hall, P. A. (1993). Policy paradigms, social learning, and the state: The case of economic policymaking in Britain. *Comparative Politics*, 25(3), 275–296. <https://doi.org/10.2307/422246>
- Hallin, D. C., & Mancini, P. (2004). *Comparing media systems: Three models of media and politics*. Cambridge: Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/CBO9780511790867>
- Hansen, K. G. (2004). IT-sektoren i et magtperspektiv [The IT sector in a power perspective]. In G. Winther (Ed.), *Demokrati og magt i Grønland [Democracy and power in Greenland]* (pp. 162–194). Aarhus: Aarhus University Press.
- Heinrich, J. (2017). Krig og afkolonisering 1939–53 [War and decolonisation 1939–53]. In H. C. Gulløv (Ed.), *Grønland den arktiske koloni [Greenland the Arctic colony]* (pp. 282–319). Copenhagen: Gads Forlag.
- Hussain, N. (2019). *Journalistik i små samfund: Et studie af journalistisk praksis på grønlandske nyhedsmedier [Journalism in small societies: a study of journalistic practice in Greenlandic news media]* [Doctoral thesis, Roskilde University, Denmark].
- Johannessen S. U. (2011, February 8). Annoncer kunne have afværget avisfusion [Newspaper fusion could have been hindered by advertisement]. *Sermitsiaq*, 7, 6.
- Johansen, L. E. (1975, March 13). Dobbeltsprogethed et handicap for kommunikationen [Bilingualism is a disadvantage for communication]. *Atuagagdliutit*, 11, 18.
- Just, N., & Puppis, M. (2012). Communication policy research: Looking back, moving forward. In *Trends in communication policy research: New theories, methods and subjects* (pp. 11–29). Bristol: Intellect Books.
- Karppinen, K., & Moe, H. (2012). What we talk about when we talk about document analysis. In N. Just, & M. Puppis (Eds.), *Trends in communication policy research: New theories, methods and subjects* (pp. 360–379). Bristol: Intellect Books.
- Karppinen, K., & Moe, H. (2019). Texts as data I: Document analysis. In H. van den Bulck, M. Puppis, K. Donders, & L. van Audenhove (Eds.), *The Palgrave handbook of methods for media policy research* (pp. 249–262). Cham, Switzerland: Palgrave Macmillan. <https://doi.org/10.1007/978-3-030-16065-4>
- Kleemann-Andersen, C. (2020). *Plastikblomster og tungeløse grønlandere [Plastic flowers and Greenlanders without language]* [Master's thesis, Ilisimatusarfik, Greenland]. <https://uni.gl/media/5987234/slm-speciale-plastikblomster-og-tungeloese-groenlaendere.pdf>
- Kleist, P. (2009, September 29). Aviserne må rationalisere [The newspapers should rationalise their business]. *A/G*, 70, 6–7.
- KNR. (1990). *KNR's årsrapport for 1989 [KNR's annual report 1989]*. Nuuk: KNR.
- KNR. (2012). *KNR's årsrapport for 2011 [KNR's annual report 2011]*. Nuuk: Deloitte.
- KNR. (2019). *KNR Public service redegørelsen 2018 [KNR public broadcasting service inquiry 2018]*. Nuuk: KNR.
- KNR. (2020). *KNR's årsrapport for 2019 [KNR annual report 2019]*. Nuuk: Deloitte.
- Künzler, M. (2012). It's the idea, stupid! How ideas challenge broadcasting liberalization. In M. Puppis, & N. Just (Eds.), *Trends in communication policy research* (pp. 57–74). Bristol: Intellect Books.
- Langgård, K. (1998). An examination of Greenlandic awareness of ethnicity and national self-consciousness through texts produced by Greenlanders 1860s–1920s. *Etudes Inuit*, 22(1), 83–107.
- Lauritzen, P. (1990, October 12) Asasara Juntaaq! [Dear Jonathan!]. *A/G*, 118, 4–5.
- Lyberth, J. (1991, October 21). Ilumut kiinaannuusaarnassaqaq [Really embarrassing indeed]. *A/G*, 121, 5.
- Løvschall-Wedel, J. (2014, July 16). Aleqa trak avisstøtte på tvivlsomt grundlag [Aleqa removed newspaper support on questionable grounds]. *KNR*. Retrieved August 1, 2020, from <https://knr.gl/da/nyheder/aleqa-trak-avisst%C3%B8tte-p%C3%A5-tvivlsomt-grundlag>
- Media Commission. (1984). *Betænkning vedrørende radio- og tv-spredning i Grønland*. Nuuk.
- Media Commission. (2010). *Stærke medier – Redegørelse fra mediarbejdsgruppen nedsat af Naalakkersuisut [Strong Media – Whitepaper from the Media Commission appointed by the Government of Greenland]*. Nuuk.
- Moe, H., & Mjøs, O. J. (2013). The arm's length principle in Nordic public broadcasting regulation. In U. Carlsson (Ed.), *Public service media from a Nordic horizon: Politics, markets, programming, and users* (pp. 75–92). Gothenburg: Nordicom, University of Gothenburg.
- Mølgaard, N. (2013, June 5). *Nikku: Brug for mere mediekontrol [Nikku: More media control is necessary]*. *Sermitsiaq.AG*. <https://sermitsiaq.ag/nikku-brug-mere-mediekontrol>
- Møller, S. (1986, July 16). Ilulissani suli TV-qanngilaq [Ilulissat still has no TV signal]. *A/G*, 29, 5.
- Napoli, P. M. (1999). The unique nature of communications regulation: Evidence and implications for communications policy analysis. *Journal of Broadcasting and Electronic Media*, 43(4), 565–581. <https://doi.org/10.1080/08838159909364510>
- National Council. (1930). *Landsrådets Forhandlinger 1930 [Proceedings of the National Council of Greenland, 1930]*. In *Beretninger og kundgørelser fra kolonierne i Grønland for Aarene 1928–1932 [Reports and announcements from the colonies in Greenland for the years 1928–1932]*. Copenhagen: Grønlands Styrelse.

- National Council. (1951). *Grønlands Landsråds Forhandlinger 1951* [Proceedings of the National Council of Greenland, 1952]. In *Beretninger vedrørende Grønland*, 2, Copenhagen: Grønlands Styrelse.
- National Council (1952). *Grønlands Landsråds Forhandlinger 1952* [Proceedings of the National Council of Greenland, 1952]. In *Beretninger vedrørende Grønland*, 3 [Reports concerning Greenland, 3]. Copenhagen: Grønlands Styrelse.
- Parliament. (1979, spring). *Grønlands Landstings forhandlinger, forår 1979* [Proceedings of the Greenlandic Parliament, spring 1979]. Nuuk: Greenland Home Rule Government.
- Parliament. (1981, spring). *Grønlands Landstings forhandlinger, forår 1981* [Proceedings of the Greenlandic Parliament, spring 1981]. Nuuk: Greenland Home Rule Government.
- Parliament. (1983, fall). *Grønlands Landstings forhandlinger, efterår 1983* [Proceedings of the Greenlandic Parliament, fall 1983]. Nuuk: Greenland Home Rule Government.
- Parliament. (1990, spring). *Grønlands Landstings forhandlinger, forår 1990* [Proceedings of the Greenlandic Parliament, spring 1990]. Nuuk: Greenland Home Rule Government.
- Parliament. (1993, spring). *Grønlands Landstings forhandlinger, forår 1993* [Proceedings of the Greenlandic Parliament, spring 1993]. Nuuk: Greenland Home Rule Government. <https://ina.gl/glsamlinger/samlinger/FM-1993/Dagsordenens%20punkt%2031-1.htm>
- Parliament. (2007). *Landstingslov nr. 17 af 19. november 2007 om medieansvar* [Parliament act no. 17 of 19 November 2007 on media liability].
- Parliament. (2016a, fall). *Inatsisartutforhandlinger, efterår 2016* [Proceedings of the Greenlandic Parliament, fall 2016]. Nuuk: Greenland Home Rule Government. <https://ina.gl/samlinger/oversigt-over-samlinger/samling/punktliste/>
- Parliament. (2016b, November 28). *Inatsisartutlov nr. 20 af 28. november 2016 om mediestøtte* [Parliament law 20 of 28 November 2016 on media support]. Inatsisartut.
- Parliament. (2017, November 23). *Inatsisartutlov nr. 31 af 23. november 2017 om telekommunikation og tele-tjenester* [Parliament law 31 of 23 November 2017 on telecommunication and tele-services]. Inatsisartut.
- Pécseli, B. (1980). Massemedier i Grønland [Mass media in Greenland]. *Tidsskriftet Grønland*, 1, 6–15.
- Puppis, M. (2009). Media regulation in small states. *International Communication Gazette*, 71(1–2), 7–17. <https://doi.org/10.1177/1748048508097927>
- Puppis, M. (2014). The regulation of political communication. In C. Reinemann (Ed.), *Political Communication* (pp. 39–62). Boston: De Gruyter Mouton. https://doi.org/10.1515/9783110238174_39
- Radio Commission. (1970). *Betænkning af radiokommission nedsat den 15. juni 1967 af Ministeriet for Kulturelle Anliggender* [Whitepaper by the Radio Commission appointed on 15 June 1967 by the Ministry of Cultural Affairs]. Betænkning nr. 592 [Report number 592]. Copenhagen.
- Randma-Liiv, T. (2020). Small states: Public management and policy-making. In G. Baldacchino, & A. Wivel (Eds.), *Handbook on the politics of small states* (pp. 55–69). Cheltenham, UK: Edward Elgar Publishing.
- Rasmussen I. S. (2020, August 17). Grønlandsk skal være magtsproget [Greenland will be the language of power]. *A/G*, 25, 12–15.
- Ravn-Højgaard, S. (2019). Medier og selvstændighed i Grønland [Media and independence in Greenland]. *Politik*, 22(1), 67–83. <https://doi.org/https://doi.org/10.7146/politik.v22i1.114841>
- Ravn-Højgaard, S., Paulsen, N., Willig, I., Hussain, N., & Simonsen, M. (2018). *Tusagassiutit – En kortlægning af de grønlandske medier* [Mapping of Greenlandic media]. Nuuk: University of Greenland.
- Rud, S. (2010). *Subjektiveringsprocesser i metropol og koloni, København og Grønland i 1800- tallet* [Processes of subjectivisation in metropol and colony, Copenhagen and Greenland in the 19th century] [Doctoral thesis, University of Copenhagen, Denmark].
- Rud, S. (2017). Grønland til debat 1905–19 [Debating Greenland 1905–19]. In H. C. Gullov (Ed.), *Grønland den arktiske koloni* [Greenland the Arctic colony] (pp. 238–280). Copenhagen: Gads Forlag.
- Rygaard, J. (2004). En tv-historie [A history of television]. In B. Jacobsen (Ed.), *Grønlænder og global: grønlandsk sprog, litteratur og medier i 25-året for Hjemmestyrets indførelse* [Greenlander and global: Greenlandic language, literature, and media in the 25th anniversary of the introduction of the Home Rule Government]. Nuuk: University of Greenland.
- Rygaard, J. (2016). KNR – lille tv station blandt giganter: Udfordringer for TV og public service i Grønland [KNR – a small TV station among giants: Challenges for television and public service in Greenland]. In J. Fink, K. G. Hansen, & O. Marquardt (Eds.), *Grønland i Tal: Kilder og cases gennem 300 år* [Greenland in Figures: Sources and cases through 300 years]. Aarhus: Aarhus University Press.
- Schmidt, V. A. (2008). Discursive institutionalism: The explanatory power of ideas and discourse. *Annual Review of Political Science*, 11(1), 303–326. <https://doi.org/10.1146/annurev.polisci.11.060606.135342>
- Schultz-Nielsen, J. (2017, November 1). Opråb fra journalist: Journalistikken er i fare [Call from a journalist: Journalism is endangered]. *Sermitsiaq.AG*. <https://sermitsiaq.ag/node/201230>
- Sermitsiaq. (1981, January 16). Informationspligt [Duty of information]. *Sermitsiaq*, 3, p. 2.

- Syvrtsen, T., Enli, G. S., Mjøs, O. J., & Moe, H. (2014). *The media welfare state: Nordic media in the digital era*. Ann Arbor, Michigan: University of Michigan Press. <https://www.doi.org/10.3998/nmw.12367206.0001.001>
- Sørensen, A. K. (2007). *Denmark-Greenland in the twentieth century* (Vol. 341). Copenhagen: Commission for Scientific Research in Greenland. https://doi.org/10.26530/oapen_342354
- Taagholt, J. (2012). Medier [Media]. In J. Taagholt, & H. P. Steenfoss (Eds.), *Grønlands teknologihistorie [Greenland's technology history]* (pp. 431–438). Copenhagen: Gyldendal.
- TV Commission. (1975). *TV i Grønland, Betænkning afgivet af det grønlandske TV-udvalg [Television in Greenland, Whitepaper by the Greenlandic TV Commission]*. Betænkning nr. 739 [Report number 739]. Copenhagen.
- van Cuilenburg, J., & McQuail, D. (2003). Media policy paradigm shifts: Towards a new communications policy paradigm. *European Journal of Communication*, 18(2), 181–207. <https://doi.org/10.1177/0267323103018002002>
- van Cuilenburg, J., & Slaa, P. (1993). From media policy towards a national communication policy: Broadening the scope. *European Journal of Communication*, 8(2), 149–176. <https://doi.org/10.1177/0267323193008002002>

Artikel #3

Particularities of Media Systems in the West Nordic Countries

Ravn-Højgaard, Signe, Jóhannsdóttir, Valgerður, Karlsson, Ragnar, Olavson, Rógvi and Skorini, Heini í. "Particularities of media systems in the West Nordic countries" Nordicom

Review, vol.42, no.s2, 3921, pp.102-123.

<https://doi.org/10.2478/nor-2021-0020>

Particularities of media systems in the West Nordic countries

Signe Ravn-Højgaard,^I Valgerður Jóhannsdóttir,^{II} Ragnar Karlsson,^{II} Rógvi Olavson,^{III} & Heini í Skorini^{III}

^I Department of Social Sciences, Economics and Journalism, University of Greenland

^{II} Faculty of Political Science, University of Iceland

^{III} Department of History and Social Sciences, University of the Faroe Islands

Abstract

This study compares the media systems of the West Nordic countries, namely the Faroe Islands, Greenland, and Iceland. All three countries are democratic welfare states with considerable institutional transfer from the larger Nordic countries. It is argued that the West Nordic media systems fit into the “Nordic model” when it comes to the perception of media as cultural institutions as well as the central role of public service media. On the other hand, the micro-size of the media systems in the West Nordic countries makes them vulnerable, and makes editorial independence more difficult compared with their larger Nordic neighbours. In particular, media outlets within these micro-size media systems seem more susceptible to clientelism, and journalists seem more inclined towards self-censorship. This article highlights how interplay between small size and distinct local factors shape the media system in each of the West Nordic countries.

Keywords: the Faroe Islands, Greenland, Iceland, comparative research, size

Introduction

This article examines the characteristics of the media systems in the three West Nordic countries: Iceland and the self-governing territories of Greenland and the Faroe Islands (the Faroes from here on). In comparison to their larger Nordic neighbours, the three West Nordic countries are Lilliputian. Limited internal markets make the media in small states vulnerable to external pressures, affect media regulation, and limit the possibilities of protecting and promoting media diversity (e.g., Lowe & Nissen, 2011a; Meier & Trappel, 1992; Puppis, 2009; Trappel, 1991, 2014). The three West Nordic countries share many structural peculiarities affecting their media systems in similar ways, such as threats to autonomy from interwoven political and business elites, fluctuations in their economies, and questions about whether professional integrity and expertise can be upheld in their labour markets. Historically, all three countries have a long-standing relationship with Denmark as dependencies, and all are in close relationship with the

Ravn-Højgaard, S., Jóhannsdóttir, V., Karlsson, R., Olavson, R., & í Skorini, H. (2021). Particularities of media systems in the West Nordic countries. *Nordicom Review*, 42(S2), 102–123. <https://doi.org/10.2478/nor-2021-0020>

larger Nordic countries in political, cultural, and economic terms, reflected in their media systems and organisation of society. At the same time, the developmental route of their media systems varies due to small size, different infrastructure, and diverging social, economic, and political trajectories. In this article, we explore how these factors have moulded the media systems of the West Nordic countries. Our aim is to evaluate the extent to which the West Nordic countries share the features ascribed to the “Nordic model” as formulated in the theoretical literature, or if they can be said to constitute a group of their own.

The West Nordic countries have been almost invisible in comparative studies of media systems. Seldom notice has been paid to them from the outside, and when studied, the focus has almost entirely been on Iceland alone, mostly in bypass. Researchers have almost invariably assumed, without much elaboration, that the Icelandic media system shares most of the traits of the media systems in the larger Nordic countries (e.g., Lund, 2005, 2007; Nord, 2008; Syvertsen et al., 2014; Weibull, 2007), with Ohlsson (2015) as a notable exception. Local researchers have shown increased interest in questioning the features of the media systems in the three West Nordic countries. They have highlighted obvious structural and functional similarities with the media systems in the Nordic countries, though not without important reservations (e.g., Guðmundsson, 2018; Hussain, 2018; Jóhannsdóttir, 2019; Karlsson & Broddason, 2018; Ravn-Højgaard, 2019).

The media systems in the West Nordic countries will be discussed in the context of Hallin and Mancini’s (2004) comparative research of media systems in liberal democratic societies and Syvertsen and colleagues’ (2014) conception of the Nordic media welfare state. Both models disregard factors that could differentiate systems due to country and market size. Here, we discuss the effects of size in the three countries and the more specific social and political evolution over time – and how the interplay between these factors has shaped and moulded their media systems.

This study is the first that compares the characteristics of the media systems in the West Nordic countries. There are, however, numerous difficulties involved when comparing social phenomena and cultural and historical traits between different national settings, as they are culture and nation bound and constructed (Livingstone, 2003). To avoid the danger of “simplification”, the methodological approach applied can broadly be placed within the model of cross-national comparison labelled “nation as a unit of analysis” (Kohn, 1989: 20–21). This approach can be considered a mixture of the models “nation as an object of study” and “nation as a context of study”, as we attempt to address and view the media systems in light of theories and number of measurable dimensions and variations between them (Livingstone, 2003).

Our research is an exploratory one. The source material is composed of secondary data, that is, research, reports, statistics, media accounts, and various other published material. It is, however, important to note that research in journalism and media is much more limited in the West Nordic countries than the larger Nordic countries. Statistics concerning the structure and development of the media industry are limited. A couple of reservations regarding the comparative method are also necessary. We analyse and compare the three West Nordic countries in the context of the Nordic media model as formulated in the theoretical literature, in order to evaluate to what extent the three West Nordic media systems share the features ascribed to the Nordic model. However, it is beyond the scope of this article to compare Iceland, the Faroes, and Greenland with

each of the larger Nordic countries. Therefore, despite our use of the Nordic model as a theoretical tool, the comparison will be limited to the three West Nordic countries, though data on the four larger countries is on occasion included for analytical purposes. We also stress that we will not systematically compare all factors similarly in all three countries. On the basis of Hallin and Mancini's theoretical model, we emphasise what factors have shaped the media systems in the three countries, and in some instances, we highlight different factors in different countries, as some are unique to one country but irrelevant in others. We do not pretend to give all factors the same level of attention in all three countries. Instead, the purpose of the article is to highlight what factors have shaped the media in the three West Nordic countries and to provide an exploratory basis for further comparative studies.

Theoretical framework

Organisation of media and journalism is strongly influenced by the social systems, history, technology, specific political and cultural factors, and the interrelation between them. In Hallin and Mancini's (2004) typology of media systems, the larger Nordic media systems were all categorised as primary examples of the democratic corporatist model, with its "historical coexistence of commercial media, and media tied to organised and political groups, and by a relatively active but legally limited role of the state" (Hallin & Mancini, 2004: 11). For elaborations of Hallin and Mancini's media system theory and further developments and criticism of it, see the introductory article of this issue.

Brüggemann and colleagues (2014) and Syvertsen and colleagues (2014) have argued that the media systems of the larger Nordic countries constitute a distinct group, characterised by similar historical trajectories of their media. Being small countries striving to preserve unique national cultures, their responses to pressures from technological change, liberalisation, and globalisation have been similar, and their media systems share many of the same organisational structures. Media policy in the Nordic region share four characteristics (Syvertsen et al., 2014): media is seen as a public good, freedom from editorial interference is a goal, cultural policy extending to the media, and a preference for consensual and durable policy decisions. This is manifested in high media consumption among all social groups, diverse media supply and variety in output, quick uptake of digital media, strong public service ethos and professionalisation, and consultancy and cooperation between the state, stakeholders, and citizens alike concerning all major decisions about arrangements and development in the field of the media. This justifies the labelling of the media systems in the Nordic countries as the Nordic media welfare state (Syvertsen et al., 2014). The West Nordic media systems were not included in any of these studies. In this article, we discuss how the micro-size of the West Nordics affects their media systems, whether their smaller size is a differentiating factor to the larger Nordic media systems, and whether the West Nordic media systems should be included in the group of Nordic media welfare states.

No clear and indisputable definition to distinguish between states due to size has yet been achieved, despite a long and extensive research tradition concerning the problems of small size, especially related to questions of economics and international political status (Thorhallsson, 2018). Different definitions are often confusing and contradict each other. The criteria used to distinguish between states or territories due to size vary from

straightforward benchmarks of size of territory, population, or economy – as measured in the absolute or relational – to the more complex notion of self-perception of states, nations, and territories, or a mixture of both (Goetschel, 1998; Hängi, 1998; Puppis, 2009). Hence, “any effort to categorize countries as small and large is devilishly difficult” (Lowe et al., 2011b: 22). The concept of small state is always a relative term, and “the qualification of a state as small only makes sense in relation to larger states” (Goetschel, 1998: 14).

Accordingly, distinction between states as relating to their size can only be arbitrary (Lowe & Nissen, 2011; Meier & Trappel, 1992). Size should thus be considered a variable, rather than a constant, to be useful for analysis (Katzenstein, 1985). Size of population is the most used demarcation to distinguish between states in social and economic terms.

According to general international practice, the threshold of a population-based definition of small states is to set the upper limit at a population of 10–15 million for developed states, while the lower limit to separate small states from so-called micro-states is 1 million inhabitants (Hängi, 1998). Despite certain ambiguity, usage of the term microstate would appear valid, because even the United Nations recognises that such an entity exists (Veenendaal, 2015).

Regardless of these shortcomings regarding size as an analytical concept for a comparative study, market size and the amount of available resources are inevitably important factors shaping national media systems (Puppis, 2009; Trappel, 2014). Puppis (2009) distinguishes four structural peculiarities of small media systems: 1) shortage of resources in form of capital, know-how, creativity, and media professionals; 2) small audience and small advertising markets making media production economically unviable; 3) dependence, as developments like commercialisation strongly affect small systems, but they are less able than large countries to influence these developments; and 4) vulnerability, as small states tend to conform to foreign media, foreign media products are present in their media markets, and there is the threat of takeover from foreign media companies. Hence, small states are inclined to an interventionist approach to their media policy (Puppis, 2009; Trappel, 1991, 2014) and tend to pursue corporatist policies to compensate for dependence, scarcity of resources, and economic and cultural vulnerability (Humphreys, 2012). However, these scholars categorise all the Nordic media systems as “small” or exclude nations with less than 100,000 inhabitants (Puppis, 2009).

Doyle argues (2002) that the resources available for the output of the media are inevitably constrained by size and wealth of the economy and overall levels of disposable income. Because of economics of scale, small countries can support fewer nationally produced media than larger countries. A number of elements must be taken into account when analysing the supply, diversity of suppliers, output, and pluralism of media markets, that is, technology, public policy, competitive behaviour, and options for innovation of new products. Irrespective of the nature of funding of the media, the effects of size, wealth, and level of resources in markets are inescapable and have a bearing on the level of pluralism. Support for the media through advertising and direct payments by consumers are closely related to consumer expenditure and economic wealth of the market. Similarly, subsidies and other state intervention for the enhancement of media supply and diversity is a function of the overall wealth of the economy and competing schemes for welfare expenditure. Other indicators of

scale also have a bearing on media systems, such as geography and typography, level of urbanisation, and language.

In the following, we illustrate how the West Nordic countries are marked by their smallness and discuss the common – and different – social, economic, and political factors that impact their media systems.

The West Nordic micro-cosmos

The West Nordic countries share many traits with their Nordic neighbours, as their histories have been closely interwoven for centuries. The institutional framework, laws, and political systems are similar to those of the larger Nordic countries, and all three are committed to the Nordic welfare approach. As in the larger Nordic countries, the West Nordics have multiparty systems with numerous parties competing in national elections, and coalition governments are the norm. Their administrative systems are, however, weak, due to their small size and late development of rational legal authority (Ackrén, 2015; Kristinsson, 2012; Winther, 2004). Instead of consensus politics, which have characterised the Scandinavian countries throughout the post–World War II era (Hallin & Mancini, 2004), the political fora in the West Nordics is better described as adversarial, and majority rule is the norm in the parliaments (Ackrén, 2015; Hardarson, 2008; Wang, 1989).

The issue of independence from Denmark has been an important dimension forming the political landscape in all the three countries (e.g., Ackrén 2019, Ackrén & Lindström, 2013; Hardarson, 2008), although in different ways and at different times. The development of the mass media in the West Nordics is intimately connected to the evolution of the political systems and a catalyst for political change and growing independence resulting in either home rule (Iceland in 1904, the Faroes in 1948, Greenland in 1979) or full statehood (Iceland in 1944).

The West Nordic countries all have unique languages, which can be claimed to be the prime markers of national identity in all of them (Vikør, 2000). Nationalist movements have put their mark on the political culture in all the West Nordic countries. Independence and state-formation have shaped the main cleavages between the political parties in these countries, whereas the media have played an influential role of dissemination and clarifying contesting arguments (Loukacheva, 2007; Wang, 1989). This is particularly clear in the Faroes and Greenland, where state-formation has not materialised (Grímsson, 1978; Wang, 1999), but less so in Iceland of today, as state-building and independence have been settled for some time and replaced by other concerns and issues.

The total population of the West Nordic countries is less than half a million – only a fraction of the population of each of the large Nordic countries. In terms of GDP, the larger Nordic countries are 100–215 times larger than the Faroes and Greenland, and 10–20 times larger than Iceland. In terms of affluence, all the Nordic countries rank among the top 20 economies in the world, measured in terms of GDP per capita, as shown in Table 1. In Greenland, subsidies from Denmark make up a sizeable part of the public budget (approximately 55%). Greenland is also different from the two other West Nordic countries due to the large public sector with many government-owned corporations.

Table 1 *Populations and economies in the Nordic countries*

	Surface area (thousand per km ²)	Population (thousand)	GDP (million USD)	GDP per capita (USD)	GDP per capita (rank)
Faroes	1	49	2,689	55,818	18
Greenland	2,166	56	2,707	48,179	25
Iceland	103	354	25,878	73,190	12
Denmark	43	5,797	355,675	61,355	16
Finland	338	5,518	276,743	50,153	22
Norway	385	5,314	434,167	81,702	7
Sweden	450	10,183	556,086	54,609	19

Comments: Amounts refer to 2018, otherwise most recent available data (in current USD).

Source: The World Bank, n.d.

In sum, the comparison in Table 1 indicates that the West Nordic countries share some economic, geographical, and demographical features besides the history as dependencies of Denmark. Therefore, we will explore how these factors affect the media systems in the three countries and whether they can be perceived as Nordic media welfare states or as a group of their own.

Structure of the media markets

The tiny populations of the West Nordic countries might suggest a natural monopoly, as diseconomies of scale abound in their media markets, but foreign observers have been surprised by the varied media diet these markets supply, particularly in Iceland and the Faroes (Noam, 1991; Ørberg, 1984).

The media in the West Nordic countries have come under increased pressure from amplified flow of media content from international media service providers, accompanied by audience and revenue drain of the domestic media, as manifested in newspaper deaths, commercialisation, and poor economic performance of the media in general (Dalsgarð, 2002; Guðmundsson, 2018; Jóhannsdóttir & Ólafsson, 2018; Karlsson, 2004; Karlsson & Broddason, 2018; Ravn-Højgaard, 2019). The West Nordic countries have severely limited capability to react and maneuver against these changes. Often, there is no other option available other than making “the best out of dependency” and adopting new technology and responding to increased international media flow by “flexible adjustment”, as Trappel (1991) claims for media policy dilemmas of small states in general.

Similar to the larger Nordic countries (Syvertsen et al., 2014), media is conceived as a cultural institution vital for the protection of the national language and culture. National sentiments as far as the media are concerned are most apparent in questions about provision of nationally produced content on television. In all the countries, the government uses various measures to encourage domestically produced programming. For example, Iceland has a duty of translation and dubbing of foreign television programmes.

In the Faroes and Iceland, the markets have been afflicted by newspaper deaths, especially since the turn of the century. Dailies are no longer published in the Faroes, and presently, only two are published in Iceland, compared to six in the 1980s and 1990s.

Greenland has never had a daily, and there has been a de facto monopoly in the national press since 2010, when the two national papers became jointly owned. Table 2 depicts the press markets in the West Nordic countries from 1950–2018. It highlights the small size of the press in all countries and illuminates their differences owed to the very limited size of the markets and difficulties involved with distribution, as in Greenland, with fewer titles and much lower circulation per capita.

Table 2 *Newspapers in the West Nordic countries, 1950–2018 (daily and non-daily titles and circulation)*

	1950	1960	1970	1980	1990	2000	2010	2018
Number of titles								
Faroese								
dailies	0	0	0	0	1	2	1	–
non-dailies	6	6	6	7	8	3	3	3
Greenland								
national non-dailies	0	0	0	2	2	2	2	2
Iceland								
dailies	5	5	5	6	6	3	2	2
non-dailies	9	10	6	9	18	19	21	18
Circulation in thousands								
Faroese								
dailies	0	0	0	0	6	17	9	0
non-dailies	11	16	20	35	30	11	18	12
Greenland								
national non-dailies	0	0	0	9	10	9	4	4
Iceland								
dailies	46	57	68	88	96	91	130	119
non-dailies	..	..	..	..	56	57	231	136
Circulation per 100 inhabitants								
Faroese								
dailies	0	0	0	0	13	37	18	0
non-dailies	36	47	52	80	64	23	37	24
Greenland								
national non-dailies	0	0	0	18	18	15	8	7
Iceland								
dailies	32	32	33	38	38	32	41	33
non-dailies	..	..	..	..	..	20	73	38

Comments: Paid-for and free papers included. Dailies = newspapers issued 4 times or more per week. Non-dailies = newspapers issued 1–3 times per week (.. = data not available).

Source: Dalsgarð, 2002; Karlsson, 2008; Paulsen et al., 2018; Ravn-Højgaard, 2019; Statistics Faroe Islands, n.d.; Statistics Iceland, n.d.; Thomsen & Søllinge, 1991

Newspaper circulation has declined for decades but has accelerated with the increasing competition brought about by digital media. In Iceland, a somewhat uniquely strong position of free papers (Bakker, 2013) has not even been able to reverse this trend.

Broadcasting commenced in the West Nordic countries at different times and circumstances, as discussed below. In the three countries, the outlets of private news media are few, and the public service media (PSM) play an important role. Radio was introduced in Iceland by private initiative in 1926, but the state was soon granted broadcasting monopoly, and the public Ríkisútvarpið (RÚV-Radio) went on the air in 1930. This monopoly was abolished in 1986. Since then, a number of private radio channels have been established, mainly broadcasting pop music.

Radio emerged in Greenland with news transmissions via radio telephony in 1926. The broadcasts became regular in 1942 when the newspaper editors started broadcasting during World War II, when Greenland was cut off from Denmark. The broadcasts of what today is called Kalaallit Nunaata Radioa (KNR), the PSM-station, commenced in 1958. The first private radio stations in Greenland were founded in the late 1980s, and today, there are two commercial pop channels on air. A dozen stations, most operated by non-profit organisations, also transmit more or less regularly in the various towns and villages.

The Faroes was the last of the Nordic countries to introduce radio when the public Útvarp Føroya (ÚF) was established in 1957. Hitherto, the Faroese were accustomed to listening to foreign channels, mainly Norwegian and Danish PSM (Andreassen, 1992). Public Faroese television emerged in 1983, and in 2005, television and radio merged into Kringvarp Føroya (KvF). Private radio emerged in the Faroes in 1999. Currently, there are three private radio channels with limited resources, compared with the relatively strong position of the public service channel.

In all three West Nordic countries, introduction of PSM television was initiated in order to prevent external influences, as has been noted in many developing countries (Katz & Wedell, 1977). In Iceland, national television was introduced in 1966, largely in response to transmissions from the American naval base in Keflavík, whose broadcasts became widely receivable in the capital region in the early 1960s. While many welcomed the transmissions, others saw the broadcast “as nothing less than an infringement by a foreign power in the cultural affairs of a sovereign country” (Karlsson & Broddason, 2010: 223). This hastened the foundation of RÚV-TV, probably by several years. Private television began in Iceland in 1986 with the abolition of the broadcasting monopoly. Presently, there are seven private television stations, of which one is a general-interest channel and the others are special-interest channels: sports, religion, local, talk, and so on.

Television was introduced in the Faroes and Greenland by private initiatives in the 1970s, where illegally taped videos were shipped by individuals in Denmark and aired in private TV-associations that eventually started their own restricted programme production (for a history of television in Greenland, see Rygaard, 2016). Public television emerged in Greenland in 1982 and, as noted, in the Faroes in 1983 (Poulsen, 1980, 1995). In Greenland, there are a few private local television channels in operation offering some local news, though irregularly. They mainly distribute satellite-TV, financed mostly by member fees. In the Faroes, there is still only one Faroese television channel, operated by KvF.

Similar to the larger Nordic countries, the West Nordic countries' PSM have a strong position in the media market, equally as radio and television are concerned (see Table 3). In Greenland, KNR's radio market share of total listening time among the population was 82 per cent, which is by far the highest for public radio in the Nordic countries. In television, KNR had 54 per cent of television audience market share.

Table 3 *Public service broadcasting audience shares in the Nordic countries, 2019 (per cent)*

	Organisation	Radio	TV
Faroese	KvF	..	..
Greenland	KNR	82	54
Iceland	RÚV	50	67
Denmark	DR	77	36
Finland	YLE	49	44
Norway	NRK	65	39
Sweden	SR/SVT	70	35

Comment: .. = data not available.

Source: KNR, 2020; Nordicom, n.d.-a-b

In Iceland, RÚV-Radio had 50 per cent market share, which is the lowest share of PSM radio within the Nordic countries, along with YLE in Finland. The market position of RÚV in television is unequally high in Nordic comparison, as RÚV-TV retained 67 per cent market share in the autumn of 2019. Comparable information is not available for KvF, but according to a Faroese survey from 2017, almost 60 per cent of the respondents said they listened to public service radio on a daily basis; for the private radio stations, the number was approximately 15 per cent or less (Lóður, 2017).

The limited programming capacity in the West Nordic countries is mainly used for producing informative content, news, and sports, and to a lesser degree programmes for children, while fiction is almost exclusively imported. Even in Iceland, with three times the money devoted to public television (see Table 4), production for television, especially of more expensive programmes, drama, and series, is highly restricted. The average daily local domestically produced programmes on RÚV-TV is 6.5 hours (RÚV, 2019), while the daily new output on KvF is less than 2 hours (KvF, 2018) and on KNR, 3.1 hours (KNR, 2020).

Distribution, access, and use of information communication technology (ICT) and new digital media differs between the West Nordic countries. Whereas access to and use of ICTs is almost universal in the Faroes and Iceland (comparable to that in the larger Nordic countries), the uptake in Greenland has been slower, due to a less developed infrastructure (Ravn-Højgaard, 2019). The media in the West Nordic countries have strong online presence, offering various content, streaming and downloading of content, as well as active social media accounts. Additionally, in all the West Nordic countries, there is a plethora of websites, maintained by individuals and various other actors, mostly covering sports and entertainment. In all three countries, the most accessed and used online websites are owned by the larger media actors, signifying high concentration

and consolidation online, as in the traditional media markets (for the Faroes, see Lóður, 2017; for Iceland, see Gallup, 2020).

Newspaper consumption has declined with readers moving online. Obtaining a clear overview of the digital media markets in the West Nordic countries is difficult, due to lack of comparable data. Recent research on news consumption in Iceland (Jóhannsdóttir, this issue), illustrates that online sites are Icelanders' most popular source of news, and among those aged 45 and younger, social media comes second. In the Faroes, online news consumption is generally high, and the private news websites outmatch the public service website. So, while public service is much stronger in radio and television, it is weaker with regard to online news consumption (Lóður, 2017). In Greenland, 56 per cent of the population uses the Internet daily, and 71 per cent use television daily in 2019 (KNR, 2020).

Role of the state

The PSM organisations in the West Nordic countries have played a dominant role in the media market (Jóhannsdóttir & Ólafsson, 2018; Paulsen et al., 2018). That demonstrates a high degree of state involvement in their media systems, a characteristic of the democratic corporatist countries (Hallin & Mancini, 2004) and Nordic media welfare states (Syvertsen et al., 2014). As Trappel (2014) and Puppis (2009) argue, small states are prone to regulate and support the media to a large extent, as they are considered important cultural and democratic institutions, rather than merely businesses. Therefore, small states often play an active role in ensuring and stimulating media supply and diversity to counterweigh otherwise dire effects of severely restricted financial resources. Similar to the larger Nordic countries, PSM organisations are perceived as vital for the preservation of local language and culture in light of globalisation (Syvertsen et al., 2014), and they are recognised as cultural institutions that provide content that cannot otherwise be provided in these very small markets.

The West Nordic countries have modelled their legal framework regarding PSM on the Danish model, and in all three countries, a public service remit is negotiated every fourth year. Table 4 highlights the differences between the PSM organisations in the West Nordic countries and those in the larger countries, as well as the internal differences between the PSM organisations in the Nordic micro-societies.

Table 4 *Public service media organisations in the Nordic countries, 2017–2018 (revenue and full-time positions)*

	Revenue (thousand EUR)			Public financing (%)	Full-time positions
	Total	Public	Market		
Faroes (KvF)	10,053	8,359	1,694	83	95
Greenland (KNR)	9,844	9,096	748	92	92
Iceland (RÚV)	47,989	30,714	17,275	64	260
Denmark (DR)	548,639	496,346	52,293	90	2,699
Finland (YLE)	472,265	461,771	10,494	98	3,333
Norway (NRK)	583,101	549,094	34,007	94	3,419
Sweden (SR/SVT/UR)	768,285	734,960	33,325	96	4,617

	Revenue (EUR per capita)			Full annual PSM licence fee or tax (EUR)
	Total	Public	Market	
Faroes (KvF)	205	171	35	80–241
Greenland (KNR)	176	163	13	*
Iceland (RÚV)	138	88	50	139
Denmark (DR)	549	496	52	335
Finland (YLE)	472	462	10	50–143
Norway (NRK)	583	549	34	308
Sweden (SR/SVT/UR)	768	735	33	243

Comments: Revenue in current prices.

*direct government funding

Source: Annual accounts and financial statements of the PSM organisations, authors reworking

Hallin and Mancini (2004) argue that similar institutional arrangement in broadcasting governance can lead to very different results in majoritarian democracies than in consensual democracies. Consensual governments are predominant in the four larger Nordic countries, and their PSM governance is characterised by a strong separation between politics and broadcasting (Hallin & Mancini, 2004; Moe & Mjøs, 2013). However, as mentioned, the West Nordic countries are characterised by majoritarian rule, and according to Humphreys (1996: 11) “we might expect the publicly-owned media to be more vulnerable to capture by the dominant political tendency”. Table 5 shows the institutional arrangement of broadcasting governance in the West Nordic countries.

Table 5 *Appointment of public service media boards in the West Nordic countries*

	Organisation	Members	Appointment
Faroës	KvF	7	Four members appointed by the political parties represented in the parliament, two by the minister, and one by the staff of KvF.
Greenland	KNR	6	Head of board and one member appointed by the government, three others upon recommendations by the University and The Cultural Association, and one by the staff of KNR.
Iceland	RÚV	9	The governing board of RÚV is elected by parliament by proportional representation, and one is appointed by the staff of RÚV without voting right.

Source: Faroese Law-Site, 2006; Inatsisiliorneq Lovgivning, 2004; National Parliament of Iceland, 2013

Icelandic scholars have argued that RÚV has enjoyed less institutional autonomy than other Nordic PSM companies (Jóhannsdóttir & Ólafsson, 2018; Karlsson & Broddason, 2018) and that the system of PSM governance resembles more what Humphreys (1996) labels the “government model” than the professional model which Hallin and Mancini (2004) claim is prevalent in the Scandinavian countries. The relations between politics and broadcasting have not been systematically studied in the Faroes. In Greenland, the political influence on PSM has diminished since 1980s, as distance between the political system and the PSM has been increasingly institutionalised. However, as argued by Ravn-Højgaard in this issue, the PSM budget is negotiated every year as part of the finance bill, and as there is no long-term media policy, changes can happen quickly.

From the outset, the PSM organisations in Iceland and the Faroes were financed by licence-fees, and later by a special tax, whereas KNR has always been funded directly from the public budget. In all three countries, advertisements are allowed in the PSM (see Table 6). The share of revenue coming from advertising, however, varies, from 34 per cent in RÚV to 8 per cent in KNR to 0 per cent in KvF (see Table 4). In the Faroes, advertising is allowed; however, its revenue is not used to finance the PSM, but goes directly into the state budget in order to prevent unfair competition with private media.

Table 6 *State involvement in media in the Nordic countries (allowances and restrictions)*

	Faroese	Green- land	Iceland	Denmark	Finland	Norway	Sweden
Direct subsidies to private media	Yes	Yes	No	Yes	Yes	Yes	Yes
Indirect subsidies to private media ^a	Yes	No ^c	Yes	Yes	Yes	Yes	Yes
Limits to media ownership ^b	No	No	No	No	No	Yes	No
Advertisements allowed in public service radio & TV	Yes ^d	Yes	Yes	No	No	No	No
Advertisements allowed on the public service web	No	No	No	No	No	No	No

^a For example, lower VAT rate on subscriptions and sale to users.

^b That is, other than restrictions and limits set out in competition laws.

^c However, the public sector is the main advertiser in the private media.

^d Advertisements allowed but revenue goes to the state budget.

Source: Nord, 2008; with additions from the authors

Historically, neither the private media in Iceland nor the Faroes have received government funding. In Iceland's case, there has been near unanimous agreement across the political spectrum that private media should be solely in the hands of the market (Karlsson, 2004), and Icelandic media has been among the least regulated in Europe (Hardarson, 2008). However, increasing global competition and economic hardship of national media has led to policy changes. Media subsidies were introduced in the Faroes in 2017. A bill proposing public support for private media was tabled in the Icelandic parliament in late 2019, but had not been passed as of November 2020 (see Table 7).

The possible introduction of private subsidies in the Faroes and Iceland can be seen as a response to growing competition from foreign media and loss of advertising revenue to global tech giants, due to globalisation and digital technology (Mattoni & Ceccobelli, 2018; Nechushtai, 2018). In Greenland, the media has always been supported, initially as government media, and later as private media (Ravn-Højgaard, this issue). The dominating role of the Greenlandic public sector influences the advertisement market, as the government becomes the most important advertiser, and advertisement policy can therefore be perceived as part of the media policy.

Table 7 *Media subsidies to private media in the West Nordic countries*

	Subsidies (thousand EUR)
Faroese	
Subsidies introduced in 2017. Platform neutral.	270
Greenland	
Long tradition of state funding. Platform specific support to print media.	Radio & TV: 250 Press: 330 (as of 2020)
Iceland	
Bill introduced in Parliament in 2019 proposing subsidies to private news media. Platform neutral.	2,890 (as proposed)

Comments: All amounts are rounded to the nearest decimal (current EUR).

Source: Faroese Law-Site, 2017; Menntamálaráðuneytið, 2019; Ravn-Højgaard, this issue

In sum, all three countries have strong PSM institutions, but only Greenland has a tradition of supporting private media, while Iceland and the Faroes have diverged from the Nordic model. However, with the recent introduction of subsidies to private media, the two countries are moving closer towards the Nordic media welfare state ideal.

Political parallelism

In the Faroes and Iceland, the early press was intrinsically connected to growing nationalist sentiments and the formation of political parties (Dalsgarð, 2002; Friðriksson, 2000). The political parties and their aligned newspapers were defined in contrast to each other by their view on the relationship with Denmark (pro-union or anti-union). However, after Iceland became a sovereign state in 1918, class politics took over. The dominant newspapers in both countries were firmly entrenched in party politics, in terms of ownership as well as recruitment of key personnel, editors, managers, and even journalists (Dalsgarð, 2002; Karlsson & Broddason, 2018). Only recently, in the 1990s, has the formal link between papers and parties disappeared in the Faroes and Iceland. Since then, the newspapers have had to rely on their performance in the market (Dalsgarð, 2002; Karlsson, 2004) and financial backing from benefactors with vested interests in businesses and political agendas (Karlsson & Broddason, 2018). The reasons the demise of the party press happened much later in these two countries compared with the larger Nordic countries owes undoubtedly much to late development of the consumer market, and hence limited advertising revenue. Also, changes in the media, increased professionalism among journalists, and political changes more generally had an effect (Karlsson & Broddason, 2018).

In this regard, Greenland differs from Iceland and the Faroes, as the press did not evolve along the political dimensions of independence or class politics. Rather than party affiliation, close ties between the government and the media have shaped Greenland's media landscape (see Ravn-Højgaard, this issue; Stenbaek, 1992). The first national paper was initiated by Danish colonial administrators a century before the formation of political parties, which emerged prior to the introduction of home rule in 1979.

As the press in Iceland and the Faroes detached itself from the political parties, and the Greenlandic papers detached themselves from the government – new sources of income have been necessary. As elsewhere, this has led to an increasing commercialisation

of the media (Dalsgarð, 2002; Guðmundsson & Kristinsson, 2019; Jóhannsdóttir, 2020), and while political parallelism has declined in the form of party affiliation, other forms of commercial and political interests have entered the media scene. The news media have professed to journalistic ideals such as autonomy, political neutrality, and objectivity, at least according to their own self-perception, and have sought to appeal to a broader and more diverse public (regarding Iceland, see Guðmundsson, 2012; Guðmundsson & Kristinsson, 2019). However, while political parallelism – understood as formal links between parties and newspapers – has declined, it does not mean that political parallelism in a wider sense has vanished. Guðmundsson (2012: 528) argues that the historical proximity of political parallelism in Iceland, a relatively recent professionalisation of journalists, an unregulated media environment, and an “extreme ownership concentration of the media, where ownership powers and political parties become mixed with each other” have paved the way for the development of a “political commercial media system”. According to Ohlsson and Facht (2017: 93), the Icelandic media market is “characterised by a comparatively tight bond between the political sphere and the domestic enterprise sector” and that links with external stakeholders contribute “to the relationships in the media market being more problematic than they are in the other Nordic countries”. In this regard, it might be more relevant to talk of clientelism rather than political parallelism.

Clientelism is associated with instrumentalisation of the media, that is, the control of the media by external actors seeking political or economic influence (Hallin & Mancini 2004). Examples indicating instrumentalisation can be found in all three West Nordic countries. In Iceland, the owners of Árvakur – the publisher of the oldest newspaper in the country and the most read online news site – are investors with interests in the fishing industry who acquired the company in 2009, purportedly to intervene in the world of politics (Jóhannsdóttir & Ólafsson, 2018; Karlsson & Broddason, 2018). In the Faroes, the largest shipping company is the largest co-owner of one national news website. The small size of these countries inflates the danger of clientelism, as almost everyone knows someone who knows someone in the right places (Kristensen et al., 2020; Kristinsson, 2012).

Professionalism

Professionalism is associated with autonomy, a public service orientation, and distinct professional norms (Hallin & Mancini, 2004). All three West Nordic countries have codified professional norms and ethical rules for the journalism profession. Greenland and the Faroes have adopted the Danish press ethical codes, which are widely accepted as ideals for the profession. Professional norms are also widespread among journalists in Iceland. However, there are factors indicating that journalistic professionalism is weaker in the West Nordic countries, compared with the larger Nordic countries where “respect for journalistic autonomy” is more “deeply held” (Strömbäck et al., 2008: 19).

The smallness of the West Nordic societies influences journalistic professionalism in several ways. Journalists are not anonymous, and they inevitably meet their sources in the supermarket or at family gatherings. Journalists develop different strategies to cope with this in small societies. One strategy is to try to maintain a strict division between private relations and professional relations with sources, and another strategy

is self-censorship (Hussain, 2018; Þorláksson, 2015). Two-thirds of journalists in the Faroes report having been on the receiving end of unfriendly pressure because of their job, while one-fifth report having been directly threatened, physically or otherwise (Føroysk Miðlafólk, 2017). Such personal consequences may lead journalists to seek other professions (Rask, 2017). It can also lead to other sanctions, such as withdrawal of advertisers (Weihe, 2017). In small societies, advertisers are fewer, which makes the media vulnerable to such sanctions, and can undermine journalistic autonomy. The instrumentalisation of the media, apparent particularly in the Faroes and Iceland, as discussed above, has the same effect. Frequent libel suits against journalists can also be interpreted as an indicator of a weak profession. Faroese journalists have been sued in libel cases, which, according to a former editor-in-chief at KvF, generates self-censorship among journalists (Weihe, 2017). In Iceland, the number of libel cases filed against journalists has increased in the last decade. At the same time, the number of complaints to the Journalist Union Ethics Committee have decreased, and they receive relatively fewer complaints about editorial content than their counterparts in the larger Nordic countries (Axelsson & Gylfadóttir, 2015).

Moreover, small communities with strong social control may entail a weak deliberative culture. According to Paul Krarup (2017), editor-in-chief of the Greenlandic newspaper *Sermitsiaq*,

[no sources] dare to go up against politicians or officials who hold positions of authority [...]. Those who know anything about a case do not participate in the debate with factual information. Hence, large part of the debate will often build on wrong premises [translated].

In Iceland, a quarter of journalists have a journalist education, and just over two-thirds of journalists have either a bachelor's or a master's degree, according to a survey (Kolbeins, 2012). In the Faroes, just under half of journalists responding to a survey in 2017 had specialised in journalism, whereas 70 per cent had a university education (Føroysk Miðlafólk, 2017). In Greenland, as of August 2020, most journalists working in KNR have a bachelor's degree in journalism.

While Iceland and Greenland offer a degree in journalism, the Faroes does not – most of Faroese journalists are educated in Denmark. However, the Greenlandic media relies on journalists imported from Denmark, as the media are not able to hire enough local journalists. In February 2020, between one-third and one-half of the journalists and editors in the newsrooms at *Sermitsiaq.AG* and KNR were educated in Denmark and had no prior knowledge of Greenlandic. The same is not the case in the Faroes, where practically all journalists speak Faroese.

Staff turnover is high in the media in all the West Nordic countries. It can largely be ascribed to journalists moving to better-paid jobs, for example, in the public sector. In Greenland, the turnover is also influenced by the large proportion of especially Danish journalists moving back to Denmark. Historically, layoffs have been very few, and vacant positions are common. In Iceland and the Faroes, on the other hand, journalists' job security has decreased, and layoffs have been frequent.

Changes in the digital age have undermined the media business models everywhere and led to increasing competition, which has implications for job security and autonomy of journalists (see, e.g., Mattoni & Ceccobelli, 2018; Nechushtai, 2018; Witschge et al.,

2016). This applies to the West Nordic countries, but little is known about the possible impact this has had on the practice and values in journalism in these countries. Jóhannsdóttir (2020) observes that commercialisation has increased in Icelandic online news, and journalists have incorporated the practice of instant publishing, as noted elsewhere. Guðmundsson and Kristinsson (2019: 17) conclude that media companies have “assumed the power to define formal journalistic principles to fit their interests”. Guðmundsson’s (2015) findings indicate that the discourse on social media has greatly influenced the news and news values of journalists and their tendency for self-censorship. Comparable research is not available in the Faroes or Greenland.

Conclusion

Media research has so far overlooked very small countries, so-called micro-nations, like Greenland, Iceland, and the Faroe Islands. Although part of the Nordic region, they have rarely been included in comparative media system research. Neither the Faroes nor Greenland are included in Syvertsen and colleagues’ (2014) study of the Nordic media model. Iceland is included, but without adequate data.

We argue that the West Nordic countries share many traits with their larger Nordic neighbours: they are all democratic welfare states and their media systems are similar in many ways. As in the Nordic countries (Syvertsen et al., 2014), the media has played an important role in the development of these societies. All three countries have large PSM organisations perceived as central cultural institutions aiming to preserve language and national identity. However, as all national media systems are shaped by specific national and local circumstances (Flew & Waisbord, 2015), the West Nordic media systems diverge in several respects from each other, as well as from their larger Nordic neighbours.

We suggest that the Nordic model should be supplemented with a dimension taking size into account, which would include the West Nordic media systems. Most research on the implications of size on media systems (e.g., Trappel, 2014) would group all Nordic media systems as small. We argue that smallness should not be treated as a constant, but as an independent variable, as being micro-size has more amplified and sometimes different consequences on the media systems. Limited internal media markets are highly vulnerable to external pressures. Similar to the rest of the Nordic region, this is countered by an active media policy maintaining a supply that would not have been possible if left to market forces alone (Syvertsen et al., 2014). However, contrary to what would be expected – and contrary to the Nordic media welfare state model – the authorities in the Faroes and Iceland have played a reluctant role in the private media market, and the Icelandic media market has been one of the least regulated in Europe (Hardarson, 2008). Only recently have private media subsidies been considered and, if passed, will make the Icelandic media system more like its Nordic counterparts (Jóhannsdóttir, 2020). In Greenland, on the other hand, the public sector is relatively larger, and the government has had a dominating role in shaping the media system. For example, the print media were initiated by the government and gradually privatised and detached from the government. Deeply embedded in Greenlandic media policy is an understanding that media as a public good needs government support, as it cannot be sustained in a free market where diseconomies of scale apply, especially taking into account the enormous cost of infrastructure development (Ravn-Højgaard, this issue).

The West Nordic media systems are more vulnerable to external influences than the neighbouring Nordic media systems due to their smaller size. It is therefore likely that micro media systems will be more affected by increased globalisation than “larger small” media systems. They are less robust, much more vulnerable to closures of media outlets, and less able to resist pressure from politicians and business interests. Furthermore, smallness reinforces clientelism, social control, self-censorship, and reluctance to deal with controversial issues and apply critical investigative journalism. Put together, these circumstances may make it more difficult to uphold editorial independence, which may have significant implications for the quality of public debate and dissemination of publicly relevant information in these societies.

The media in the West Nordic countries developed under similar conditions, mostly because of their long historical relationship with Denmark. In the Faroes and Greenland in particular, this relationship can be observed today in the extensive institutional transfer from Denmark, such as professional norms and legal frameworks concerning the media and the media system. Iceland, on the other hand, broke the ties with Denmark in the beginning of the twentieth century. Icelandic scholars have argued that the weak state which emerged was easily susceptible to clientelism, which still impacts the media system (Jóhannsdóttir, 2019; Kristinsson, 2012).

In the Faroes and Iceland, the relationship with Denmark became an important political cleavage with the emergence of national movements by the end of the nineteenth century, and thus also reflected in the partisan press that were either pro- or anti-union with Denmark. In Greenland, national movements emerged a century later. By then, the media institutions were already established by the Danish authorities. This is an example of how similar factors emerging in different social and political contexts in the three West Nordic countries have shaped the media systems in different ways.

With this article, we have provided an overview of the media systems in the West Nordic countries in light of the academic literature on media systems and the Nordic model. However, many questions remain unanswered. What seems most pressing is the impact of the digital revolution on the media landscape in such small media markets. Hence, future research should investigate how digitisation will influence micro-media systems in the West Nordic countries and elsewhere.

References

- Ackrén, M. (2015). The political parties in Greenland and their development. In E. M. Belser, A. Fang-Bär, N. Massüger, & R. O. Pillai (Eds.), *States falling apart? Secessionist and autonomy movements in Europe* (pp. 317–335). Bern: Stämpfli Verlag.
- Ackrén, M. (2019). Självtändighetstanken i Grönland – fiktion eller verklighet? [The Idea of Independence in Greenland – Fiction or Reality?] *Politica*, 51(4), 469–484.
- Ackrén M., & Lindström B. (2013). Autonomy development, irredentism and secessionism in a Nordic context. In E. Hepburn, & G. Baldacchino (Eds.), *Independence movements in subnational island jurisdictions* (pp. 100–117). Abingdon: Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781315541228>
- Andreassen, E. (1992). Folkelig offentlighed: En undersøgelse af kulturelle former på Færøerne i 100 år [The public sphere: A study of cultural forms in the Faroes for 100 years]. Copenhagen: Museum Tusculanum.
- Axelsson, K., & Gylfadóttir E. Ý. (2015). Mikilvægi faglegrar blaða- og fréttamennsku og hugleiðingar um þaðaðhald sem henni er veitt [Importance of professional journalism]. *Lögrétta*, 11(1): 46–119.
- Bakker, P. (2013). The life cycle of a free newspaper business model in newspaper-rich markets. *Journalistica* (1), 33–51.
- Bürgemann, M., Engesser S., Büchel F., Humprecht E., & Castro L. (2014). Hallin and Mancini revisited: Four empirical types of western media systems. *Journal of Communication*, 64(6), 1037–1065. <https://doi.org/10.1111/jcom.12127>

- Dalsgarð, Á. Ó. (2002). *Føroysk blaðsøga 1852–2002* [Faroe newspaper history 1852–2002]. Vestmanna: Sprotin.
- Doyle, G. (2002). *Media ownership: The economics and politics of convergence and concentration in the UK and European media*. London: Sage. <http://dx.doi.org/10.4135/9781446219942>
- Flew, T., & Waisbord S. (2015). The ongoing significance of national media systems in the context of media globalization. *Media, Culture & Society*, 37(4), 620–636. <https://doi.org/10.1177/0163443714566903>
- Fríðriksson, G. (2000). *Nýjustu fréttir! Saga fjölmiðlunar á Íslandi frá upphafi til vorra daga* [Latest News! The History of the Media in Iceland to the Present]. Reykjavík: Íðunn.
- Føroysk Miðlafólk. (2017). *Miðlar og miðlafólk í Føroyum – ein støðulýsing anno 2017*. [Media and journalists in the Faroe Islands – a status report in 2017]. [Unpublished report]. Faroe Islands Journalists' Union.
- Gallup. (2020). *Topplisti innlend umferð – vika 33, 2020* [Top list – traffic on domestic websites – week 33, 2020]. <http://topplistar.gallup.is/>
- Goetschel, L. (1998). The foreign and security policy interests of small states in today's Europe. In L. Goetschel (Ed.), *Small states inside and outside the European Union: Interests and politics* (pp. 13–32). Dordrecht: Kluwer Academic Publishers.
- Grimsson, Ó. R. (1978). Peripheries and nationalism: The Faroes and Greenland. *Scandinavian Political Studies*, 1(4), 315–327.
- Guðmundsson, B. (2012). The journalist union and the Icelandic media condition: An overview. Reykjavík: Blaðamannafélag Íslands. <https://www.press.is/static/files/Utgefidefni/baeklingur2.pdf>
- Guðmundsson, B. (2015). Sjálfsritskoðun íslenskra blaðamanna [Self-censorship among Icelandic Journalists]. *Stjórnmal og stjórnsýsla*, 11(1), 55–70.
- Guðmundsson, B. (2018). Media in a microstate. In G. Baruchello, J. T. Kristjánsson, K. M. Jóhannsdóttir, & S. Ingimarsson (Eds.), *No one is an island: An Icelandic perspective* (pp. 25–39). Newcastle upon Tyne: Cambridge Scholars Publishing.
- Guðmundsson, B., & Kristinsson S. (2019). Journalistic professionalism in Iceland: A framework for analysis and an assessment. *Journalism*, 20(12), 1684–1703. <https://doi.org/10.1177/1464884917695416>
- Hallin, D. C., & Mancini P. (2004). Comparing media systems: Three models of media and politics. Cambridge: Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/CBO9780511790867>
- Hardarson, Ó. T. (2008). Media and politics in Iceland. In J. Strömbäck, M. Ørsten, & T. Aalberg (Eds.), *Communicating politics: Political communication in the Nordic countries* (pp. 63–82). Gothenburg: Nordicom, University of Gothenburg.
- Humphreys, P. J. (1996). *Mass media and media policy in western Europe*. Manchester: Manchester University Press.
- Humphreys, P. J. (2012). A political scientist's contribution to the comparative study of media systems in Europe: A response to Hallin and Mancini. In N. Just, & M. Puppis (Eds.), *Trends in communications policy research: New theories, methods and subjects* (pp. 157–176). Bristol: Intellect.
- Hussain, N. (2018). Journalistik i små samfund: Et Studie af journalistisk praksis på grønlandske nyhedsmedier [Journalism in small societies: A study of journalistic practice in Greenlandic news media] [Doctoral dissertation, Roskilde University, Denmark].
- Hängi, H. (1998). Small state as a third state: Switzerland and Asia-Europe interregionalism. In L. Goetschel (Ed.), *Small states inside and outside the European Union: Interests and politics* (pp. 79–96). Dordrecht: Kluwer Academic Publishers.
- Jóhannsdóttir, V. (2019). The state of news media in Iceland in the beginning of the 21st century. [Doctoral dissertation, Doctoral School of Communication and Arts, Roskilde University, Denmark].
- Jóhannsdóttir, V. (2020). Commercialization in the Icelandic Press: An analysis of hard and soft news in major print and online media in Iceland in times of change. *Journalism*, 21(11), 1762–1778. <https://doi.org/10.1177/1464884918768494>
- Jóhannsdóttir, V., & Ólafsson, J. G. (2018). The Icelandic media in times of crisis and change. *Icelandic Review of Politics and Administration*, 14(special issue), 189–201.
- Karlsson, R. (2004). Iceland: Mapping the newspaper market 1980–2003. In B. Schneider, & W. Schütz (Eds.), *Europäische Pressemärkte* [European Press Markets] [Special issue of Relation, n.s. 1] (pp. 223–263). Vienna: Austrian Academy of Sciences.
- Karlsson, R. (Ed.). (2008). *Media and communication statistics: Faroe Islands and Greenland 2008*. Gothenburg: Nordicom, University of Gothenburg.
- Karlsson, R., & Broddason Þ. (2010). Television in Iceland or Icelandic television? In Þ. Broddason, U. Kivikuru, B. Tufte et al. (Eds.), *Norden och världen: Perspektiv från forskningen om medier och kommunikation* [The Nordic countries and the world: Perspectives from research on media and communication] (pp. 221–237). Gothenburg: Nordicom, University of Gothenburg.
- Karlsson, R., & Broddason Þ. (2018). Íslenska fjölmiðlakerfið. Þróun og sérkenni [The Icelandic media system: Its development and characteristics]. In V. Árnason, & H. A. Henrysson (Eds.), *Íslenskt lýðræði*:

- Starfsvenjur, gildi og skilningur* [Icelandic democracy: Practices, norms, and understanding] (pp. 171–211). Reykjavík: Háskólaútgáfan and Siðfræðistofnun.
- Katz, E., & Wedell, G. (1977). *Broadcasting in the third world: Promises and performance*. Harvard, Massachusetts: Harvard University Press.
- Katzenstein, P. J. (1985). *Small states in world markets: Industrial policy in Europe*. Ithaca, New York: Cornell University Press.
- KNR. (2020). Seer-og lytterundersøgelse [Radio and television audience survey]. https://knr.gl/files/knr_seer_og_lytterundersogelse_rapport_2019_29012019.pdf
- Kohn, M. L. (1989). Introduction. In M. L. Kohn (Ed.), *Cross-national research in sociology* (pp. 17–31). Newbury Park, California: Sage.
- Kolbeins, G. H. (2012). Siðferði og starfshættir íslenskra blaða- og fréttamanna [Ethics and practice of Icelandic journalists]. In S. Eggertsson, & Á. G. Ásgeirsdóttir (Eds.), *Þjóðarspejillinn 2012: Rannsóknir í félagsvísindum XIII* [Research in the Social Sciences XIII] (p. 14). Reykjavík: Félagsvindakastofnun Háskóla Íslands. <http://hdl.handle.net/1946/13328>
- Krupar, P. (2017, February 23). *Frie medier er i alles interesse – også maghavernes* [Free media are in everyone's interest – including those in power]. Nordisk Journalistcenter. <https://njc.dk/article/frie-medier-alles-interesse-ogsaa-magthavernes/>
- Kristensen, M. B., Smed, L. S., & Hansen, T. T. (2020). *Integritetsstudie – Grønland, rapportudkast* [Integrity study – Greenland, draft report]. Nordic Consulting Group.
- Kristinnsson, G. H. (2012). Party patronage in Iceland: Rewards and control appointments. In P. Kopecký, P. Mair, & M. Spirova (Eds.), *Party patronage and party government in European democracies* (pp. 186–205). Oxford: Oxford University Press.
- KvF (2018). *Public service frágreiðing 2018* [Public service annual report 2018]. Tórshavn, Faroe Islands: Kringvarp Føroya. https://kvf.fo/sites/default/files/KVF_ARSFRAGREIDING_2018_Vev.pdf
- Inatsiliorneq Lovgivning. (2004f). Landstingsforordning nr. 6, 2004 om radio- og tv-virksomhed [Regulation on Radio and Television]. <http://lovgivning.gl/lov?rid={6150FA45-BB7A-4A4E-B7EE-AEF-593C19C83}>
- Livingstone, S. (2003). On the challenges of cross-national comparative media research. *European Journal of Communications*, 18(4), 477–500. <https://doi.org/10.1177/0267323103184003>
- Lóður. (2017). *Media consumption in the Faroe Islands* [Unpublished report].
- National Parliament of Iceland. (2013). *Lög um Ríkisútvarpið, fjölmiðil í almannapágu*, nr. 23, 2013 [Laws on Public Broadcasting Service]. <https://www.althingi.is/lagas/nuna/2013023.html>
- Faroe Law-Site. (2006). *Løgtingslóg nr. 61, 2006 um kringvarp, sum seinast broytt við løgtingslóg nr. 163 frá 24. desember 2015* [Broadcasting Laws]. <https://logir.fo/Logtingslog/61-fra-16-05-2006-um-kringvarp-sum-broytt-vid-logtingslog-nr-48-fra-26-mai>
- Faroe Law-Site. (2017). *Løgtingslóg nr. 35, 2017 um miðlastuðul* [Laws on media subsidies]. <https://www.logir.fo/Logtingslog/35-fra-31-03-2017-midlastudul>
- Loukacheva, N. (2007). *The Arctic promise: Legal and political autonomy of Greenland and Nunavut*. Toronto: University of Toronto Press.
- Lowe, G. F. & Nissen C. S. (Eds.). (2011a). *Small among giants: Television broadcasting in smaller countries*. Gothenburg: Nordicom, University of Gothenburg.
- Lowe, G. F., Berg C. E., & Nissen C. S. (2011b). Size matters for TV broadcasting policy. In G. F. Lowe, & C. S. Nissen (Eds.), *Small among giants: Television broadcasting in smaller countries* (pp. 21–42). Gothenburg: Nordicom, University of Gothenburg.
- Lund, A. B. (2005). *Mediemagt i Norden – et komparativt perspektiv* [Media power in the Nordic countries: A comparative perspective]. *Nordisk kulturpolitisk tidskrift*, 2(1), 203–227.
- Lund, A. B. (2007). Media markets in Scandinavia: Political economy aspects of convergence and divergence. *Nordicom Review*, (Jubilee Issue), 121–134.
- Mattoni, A., & Ceccobelli D. (2018). Comparing hybrid media systems in the digital age: A theoretical framework for analysis. *European Journal of Communication*, 33(5), 540–557. <https://doi.org/10.1177/0267323118784831>
- Meier, W. A., & Trappel, J. (1992). Small states in the shadow of giants. In K. Siune, & W. Treutzhler (Eds.), *Dynamics of media politics: Broadcast and electronic media in western Europe* (pp. 129–142). London: Sage.
- Menntamálaráðuneytið. (2019). *Fjölmiðlafrumvarp lagt fram á Alþingi* [Media bill submitted in the Parliament]. <https://www.stjornarradid.is/efst-a-baugi/frettir/stok-frett/2019/05/20/Fjolmidlafrumvarp-lagt-fram-a-Althingi/>
- Moe, H., & Mjøs, O. J. (2013). The arm's length principle in Nordic public broadcasting regulation. In U. Carlsson (Ed.), *Public service media from a Nordic horizon: Politics, Markets, programming and users* (pp. 75–92). Gothenburg: Nordicom, University of Gothenburg.

- Nechushtai, E. (2018). From liberal to polarized liberal? Contemporary U.S. news in Hallin and Mancini's typology of news systems. *The International Journal of Press/Politics*, 23(2), 183–201. <https://doi.org/10.1177/1940161218771902>
- Noam, E. (1991). *Television in Europe*. New York: Oxford University Press.
- Nord, L. (2008). Comparing Nordic media systems: North between west and east? *Central European Journal of Communication*, 1(1), 95–110.
- Nordicom. (n.d.-a). *Radio channel audience shares 2000, 2005–2019*. <https://www.nordicom.gu.se/sv/statistik-fakta/mediestatistik>
- Nordicom. (n.d.-b). *Public service TV audience shares 2000–2019*. <https://www.nordicom.gu.se/sv/statistik-fakta/mediestatistik>
- Nordicom. (2019). *Greenland: Highest media consumption in the Nordic region*. <https://www.nordicom.gu.se/en/latest/news/greenland-highest-media-consumption-nordic-region>
- Nordicom. (2020). *Newspaper circulation per thousand inhabitants 2000–2017*. <https://www.nordicom.gu.se/en/statistics-facts/media-statistics>
- Ohlsson, J. (2015). *The Nordic media market 2015*. Gothenburg: Nordicom, University of Gothenburg.
- Ohlsson, J., & Facht, U. (2017). Ad wars: Digital challenges for ad-financed news media in the Nordic countries. Gothenburg: Nordicom, University of Gothenburg.
- Paulsen, N., Ravn-Højgaard S., Simonsen, M., Hussain N., & Willig I. (2018). *Tusagassiutit 2018 – en kortlægning af de grønlandske medier [Media 2018: Mapping Greenlandic media]*. Nuuk: Ilisimatusarfik University of Greenland. <https://uni.gl/media/4352533/dktusagassiutit2018rapport.pdf>
- Poulsen, J. (1980). *TV – og den færøske kulturs fremtid [Television and future of the Faroese culture]*. Tórshavn, Faroe Islands/Aalborg, Denmark: Faroese Scientific Society/Aalborg University Press.
- Poulsen, J. (1995). Denmark: From community radio to regional television. In C. Garitaonandia, & M. de Moragas Spà (Eds.), *Decentralization in the global era: Television in the regions, nationalities and small countries of the European Union* (pp. 35–41). London: John Libbey.
- Puppis, M. (2009). Introduction: Media regulation in small states. *International Communication Gazette*, 71(1–2), 7–17. <https://doi.org/10.1177/1748048508097927>
- Rask, J. (2017). *Frygt fører til selvensur og dårlig journalistik [Fear leads to self-censorship and bad journalism]*. <https://njc.dk/frygt-foerer-selvencsur-daerlig-journalistik/>
- Ravn-Højgaard, S. (2019). Medier og selvstændighed i Grønland [Media and independence in Greenland]. *Politik*, 22(1), 67–83. <https://doi.org/10.7146/politik.v22i1.114841>
- Rygaard, J. (2016). KNR – lille tv station blandt giganter: Udfordringer for TV og public service i Grønland [KNR – A small TV station among giants: Challenges for TV and public service in Greenland]. In J. Fink, K. G. Hansen, & O. Marquardt (Eds.), *Grønland i tal: Kilder og cases gennem 300 år [Greenland in numbers: Sources and cases through 300 years]* (pp. 173–189). Aarhus, Denmark: Aarhus University Press.
- RÚV. (2019). *Ársskýrsla RÚV 2019 [RUV's annual report 2019]*. Reykjavík: Ríkisútvarpið. <https://www.ruv.is/arsskyrsla/>
- Statistics Faroe Islands. (n.d.). *Books and newspapers*. <https://beta.hagstova.fo/en/society/culture-and-religion/books-and-newspapers>
- Statistics Iceland. (n.d.). *Media – Statistics*. <https://statice.is/statistics/society/media/media/>
- Stenback, M. A. (1992). Mass media in Greenland: Politics of survival. In S. H. Riggins (Ed.), *Ethnic minority media: An international perspective* (pp. 44–62). Newbury Park, California: Sage.
- Strömbäck, J., Ørsten, M., & Aalberg, T. (2008). Political communication in the Nordic countries: An introduction. In J. Strömbäck, M. Ørsten, & T. Aalberg (Eds.), *Communicating politics: Political communication in the Nordic countries* (pp. 11–24). Gothenburg: Nordicom, University of Gothenburg.
- Syvertsen, T., Enli, G., Mjøs, O. J., & Moe, H. (2014). *The media welfare state: Nordic media in the digital era*. Ann Arbor, Michigan: University of Michigan Press. <https://www.doi.org/10.3998/nmw.12367206.0001.001>
- The World Bank . (n.d.). *World Bank open data*. <https://data.worldbank.org/>
- Thomsen, N., & Søllinge, J. D. (1991). *De danske aviser 1634–1991, vol. 3: 1918–1991*. Copenhagen: Dagsspressens Fond/Odense University Press.
- Thorhallsson, B. (2018). Studying small states: A review. *Small States and Territories*, 1(1), 17–34. <https://doi.org/10.1177/0010414014554687>
- Trappel, J. (1991). Born losers or flexible adjustment? The media policy dilemma of small states. *European Journal of Communications*, 6(3), 355–371. <https://doi.org/10.1177/0267323191006003006>
- Trappel, J. (2014). Small states and European media policy. In K. Donders, C. Pauwels, & J. Loisen (Eds.), *The Palgrave handbook of European media policy* (pp. 239–253). Basingstoke: Palgrave Macmillan. <https://doi.org/10.1057/9781137032195>
- Veenendaal, W. (2015). *Politics and democracy in microstates*. Abingdon: Routledge.

- Vikør, L. S. (2000). Northern Europe: Languages as prime markers of ethnic and national identity. In S. Barbour, & C. Carmichael (Eds.), *Language and nationalism in Europe* (pp. 105–129). Oxford: Oxford University Press.
- Wang, Z. (1989). *Stjórn málafræði* [Political science]. Hoyvík, Faroe Islands: Stíðin.
- Wang, Z. (1999). *Føroyar á vegamóti* [The Faroes at a crossroads]. Hoyvík, Faroe Islands: Stíðin.
- Weibull, L. (2007). The northern European/democratic corporatist media model countries: Introduction. In G. Terzis (Ed.), *European media governance: National and regional dimensions* (pp. 55–62). Bristol: Intellect.
- Weihe, L. (2017). Den sorte varevogn [The black van]. In P. Lundgren, M. B. Bjerregård, & O. R. Jensen (Eds.), *Den svåra yttrandefriheten: Nordiska röster* [The difficult freedom of expression: Nordic voices] (pp. 8–15). Copenhagen: Nordic Council. <https://doi.org/10.6027/anp2017-727>
- Winther, G. (Ed.). (2004). *Demokrati og magt i Grønland* [Democracy and power in Greenland]. Aarhus, Denmark: Aarhus University Press.
- Witschge, T., Anderson, C. W., Domingo, D., & Hermida A. (2016). Introduction. In T. Witschge, C. W. Anderson, D. Domingo, & A. Hermida (Eds.), *The Sage handbook of digital journalism* (pp. 1–4). London: Sage.
- Ørberg, E. (1984). Avisnarkomanien på Færøerne [Newspaper addiction in the Faroes]. *Pressens Årbog*, 23(1), 44–49.
- Þorláksson, B. (2015). Mannorðsmorðingjar? Félagslegar og persónulegar þælingar um stöðu fjölmiðlunar á Íslandi [Reputation murderers? Social and personal thoughts on the media situation in Iceland]. Reykjavík: Salka.

Artikel #4

Micro media systems

**Ravn-Højgaard, S. (2022). Micro media systems.
International Communication Gazette, 0(0).
<https://doi.org/10.1177/17480485221143257>**

Micro media systems

Signe Ravn-Højgaard

Department of Social Sciences, University of Greenland, Nuuk, Greenland; Department of Communication and Arts, Roskilde University, Roskilde, Denmark

the International
Communication Gazette
1–17

© The Author(s) 2022

Article reuse guidelines:

sagepub.com/journals-permissions

DOI: 10.1177/17480485221143257

journals.sagepub.com/home/gaz

Abstract

In this article, the concept of “micro media system” is introduced to describe the relations between media and politics in microstates and societies. Drawing on ideas from the literature on democracy in microstates (Benedict, 1967; Corbett and Veenendaal, 2018; Sarapuu and Randma-Liiv, 2020), it is argued that despite their many differences, the smallest media systems share four characteristics linked to their micro size: (1) government domination, (2) high social integration and overlapping role-relationships, (3) multi-functionalism among journalists and media outlets, and (4) dependence on few individuals. These characteristics of micro media systems can weaken the media’s position in society vis-à-vis other institutions. Whereas previous research on small media systems (e.g., Puppis, 2009) has considered size as a binary variable, in this article it is argued that the size of media systems is better perceived as a continuous variable. This implies that the characteristics of micro media systems become more pronounced the smaller the media system.

Keywords

Microstates, small states, media systems, size, political communication, news media, journalism

Introduction

Media systems are formed by the social, political, and economic structures in which the news media operate. Many researchers have sought to identify the most defining variables in order to compare and categorize media systems. Hallin and Mancini (2004), for example, argued that media systems in the Western world differ on four dimensions:

Corresponding author:

Signe Ravn-Højgaard, University of Greenland, Manutooq I, 3905 Nuussuaq, Greenland.
Email: sirh@uni.gl

their media markets, the professionalization of journalists, the role the state plays in the media sector, and the relations between the media and the political system, that is, political parallelism. They argue that a geographical pattern can be observed and thus propose a typology of three ideal types: the liberal or North Atlantic model; the democratic corporative or North/Central European model and the polarized pluralist or Mediterranean model. However, no media systems smaller than Ireland of approximately four million people were included in Hallin and Mancini's "Comparing Media Systems."

Scholars of some of the smallest media systems have since studied how these small media systems fit into Hallin and Mancini's typology. In studies of the media systems of the west, Nordic countries Faroe Islands, Greenland, and Iceland (Ravn-Højgaard et al., 2021)—countries which all have considerably smaller populations than the countries included in Hallin and Mancini's research—it is argued that although these media systems share a lot of characteristics with the larger Nordic countries due to shared history and institutional transfer, the west Nordic media systems are still different in some aspects. In their pioneering studies of media and politics in Iceland, Jóhannsdóttir (2019) and Ólafsson and Jóhannsdóttir (2021) have argued that Iceland does not fit into one of Hallin and Mancini's three models but is best described as a hybrid media system with traits from each of Hallin and Mancini's three models; as Iceland, for example, has a Nordic tradition of large public service media institutions and at the same time strong traits of, for example, clientelism. In Hallin and Mancini's (2004) typology, the former is a characteristic of the democratic-corporatist model and the latter of the Mediterranean model. The present article suggests a possible explanation for these findings of the lack of fit of the very smallest media systems in Hallin and Mancini's typology. Namely that the lack of fit can be ascribed to the variable size.

Several media scholars have considered country size an important factor shaping media systems and argue that small media systems share similar structural characteristics distinct from those of larger media systems (see e.g., Lowe and Nissen, 2011; Puppis, 2009; Trappel, 1991, 2014). However, these scholars all apply a lower cut-off limit in terms of the population size of the states they include in their studies thereby excluding the very smallest states. For example, in Puppis' "Media regulation in small states" (2009), states with less than 100,000 people (termed "microstates") are excluded in his definition of small states without explanation. Likewise, other scholars have excluded the very smallest states by arguing that these states "can be distinguished [from small states] by more specific characteristics" (Randma-Liiv, 2002). But what are those "more specific characteristics" that set the media systems in the very smallest states—that is, microstates—apart from the media systems of larger states? This question has been left unanswered in media system literature to this point.

As Ólafsson (2020) has argued that *democracy studies* may help answer this question. Whereas most existing literature on media systems in small states has primarily focused on the structural effects of small media markets, democracy studies have studied the effects of the distinct "social ecology of micro societies" characterized by closely knit communities with highly personalized relationships (Benedict, 1967; Farrugia, 1993). This article argues that this special ecology of small societies makes micro media systems distinct from larger media systems. Empirically, the argument is based on a

literature review of research on the smallest media systems around the world. Based on this review, the article argues that due to their extreme smallness, micro media systems share some *additional* features different from those rooted in resource constraints which have been the main focus of research in small media systems to date. These additional features are (1) dominating role of government within the media sector, (2) high social integration in society, (3) multi-functionalism among journalists and media outlets, and (4) the importance of single individuals. By introducing the concept “micro media systems,” this article calls for a broader approach to studying the smallest media systems than a merely structural focus on media markets. It also suggests that instead of conceiving the scale as a binary variable, treating the scale as a continuous variable is favorable.

The argument is made by first reviewing the literature on the size as a variable in media system research and then literature on political systems in microstates. An exploration of how the small social field of microstates shapes very small media systems will then follow. An argument for redefining the variable size as a number of role-relationships will then be made, followed by a discussion of the implications of this definition on existing research on the structural conditions of media markets in small states. Lastly, it is argued that when studying the sociological effects of scale, size should be defined as the number of overlapping role-relationships.

Literature on small media systems

The term “media system” encompasses all mass media within a given social and political system (Hardy, 2013: 185). According to Hallin and Mancini (2004), media systems vary depending on several variables rooted in the political system such as the role of the state and whether rule of law and rational-legal authority or clientelism dominate the allocation of resources in society. Several scholars who have studied how size affects media have argued that state size should be added to this list of system-differentiating variables (Hardy, 2013; Humphreys, 2011; Lowe and Nissen, 2011; Puppis, 2009; Trappel, 1991, 2014). However, all of these studies have a structural economic approach. Puppis (2009), Trappel (2014), and others have argued that media systems in small states are characterized by “structural peculiarities” relating to diseconomies of scale in the media markets. They argue that generally small media systems are characterized by a shortage of resources in terms of capital and know-how; a small audience and small advertising markets; dependence on larger states and an inflow of foreign media content which make the small media systems vulnerable. As production costs are almost the same regardless of market size, small media markets generate limited advertisement revenue and have audience markets too small to realize economies of scale. As a consequence, there is less variety in local media supply in small markets which in turn leads to foreign media products with no adaptation to local culture and perspectives being highly present in these markets (Puppis, 2009). News media in particular cannot be completely import substituted and the representation of ideas becomes more limited than in bigger media markets (Trappel, 2014). With limited capability, small media systems can do little but adjust to globalization as well as media regulation of bigger

states. This has implications for media regulation in small states, fostering a political inclination toward protecting local media diversity (Puppis, 2009).

In this literature on media systems in small states, these states have been defined as those with a population below a certain population threshold or within a certain band. For example, those with a population above 100,000 and below 18 million (Puppis, 2009) or above “few hundred thousand” and below 20 million (Lowe and Nissen, 2011; Trappel, 2014). The problem with this definition is twofold. Firstly, the specific lower cut-off point has not been justified. Secondly, this literature overlooks the sociological effects of smallness such as how smallness in itself fosters clientelism in the media sector. Although, clientelism and instrumentalization of media are central concepts in Hallin and Mancini’s Mediterranean model, the concepts have mainly been explained by the late introduction of democracy (Hallin and Mancini, 2004; Hallin and Papathanassopoulos, 2002) and have not been linked to state size.

In summary, the literature has stated that micro media systems are different from small media systems; however, why or how this is the case has not yet been investigated. The next section contains a review of the literature on democracies and public administrations in microstates from which important insights can be transferred to media studies and bring a more nuanced understanding of these systems in microstates.

Literature on political systems in microstates

Within the literature on democracy, population size is increasingly considered an important factor that explains the nature of political systems in microstates (Veenendaal, 2015), as small countries and territories are not simply smaller versions of large countries (Randma-Liiv and Sarapu, 2019).

On one hand, micro size has positive effects on democracy. For example, close-knit societies generate high levels of trust and mutual obligation, ensuring efficacy; similarly, a small population enables increased communication between politicians and the electorate which can make the political system more responsive to the electorate (Anckar and Anckar, 1995). On the other hand, smallness has negative effects on democracy because smallness impedes pluralism and blurs the distinction between public and private spheres. This increases the likelihood of corruption, clientelism, and other forms of particularistic politics, as the same people interact with each other in various capacities (Corbett and Veenendaal, 2018). Benedict (1967) argued that small societies are characterized by many overlapping and interdependent networks where each individual plays several roles. He termed this “overlapping role-relationships”. When a society is so small, people inevitably interact with each other repeatedly in different social situations and in different capacities. For example, the person in front of you in the supermarket line also happens to be a famous TV journalist and your former classmate all at once. Therefore, in small societies, professional roles often become diffuse as they cannot be seen as distinct from other roles the same person plays in society (Benedict, 1967: 27).

The high social integration of small societies facilitates cooperation and unity within the population because when people interact with the same people throughout their life, they tend to try not to fall out with these people as the costs can be high. People learn to

get along by seeking compromise and avoiding conflict and criticism. Consequently, the lack of anonymity can constrain the free exchange of ideas. In larger societies, anonymity is possible, and it is easier to openly disagree with people you most likely will not meet again (Benedict, 1967; Eriksen, 2020; Lowenthal, 1987; Sutton, 2007). Overlapping role-relationships of course also exist in larger societies; however, the larger the society, the fewer overlapping role-relationships. Similarly, the possibility of bringing in outsiders with no overlapping role-relationships exists in larger societies, whereas in small societies outsiders have to be imported (Benedict, 1967: 31).

The short social distances and interdependent networks in small societies foster particularism (Parsons, 1951). Particularism refers to practices such as clientelism, nepotism, and patronage whereby powerholders cater to specific citizens, clients or voters (Veenendaal, 2019). This can be contrasted to universalistic politics which refer to political actions that apply to all members of society and therefore do not discriminate between citizens. A factor that fosters particularism is the pervasiveness of government in microstates. In small states, the government is omnipresent and omnipotent (Benedict, 1967; Sutton, 2007) since the government is very large relative to other sectors as it seeks to provide the range of services and functions offered by governments in the larger states (Farrugia, 1993; Sutton, 2007). At the same time the countervailing forces to the government, such as NGOs, pressure groups, and political opposition are few and media and judiciary also tend to be weak (Sutton, 1987: 12).

Small state studies have not only looked at governments' role in small societies but have also examined how the internal workings of governments in microstates are different from those of larger states. Several studies of public administrations in small states (Farrugia, 1993; Randma-Liiv, 2002; Randma-Liiv and Sarapuu, 2019; Sarapuu and Randma-Liiv, 2020) have argued that due to their smallness, the bureaucracies of microstates lack specialists. Moreover, each individual in the administration is relatively more important to the functioning of the entire administration, as the administration simply consists of fewer individuals. Accordingly, the fewer people working in public administration, the less functional specialization.

To sum up, size is a factor that influences how small societies function: Small societies are characterized by high social integration, a comparatively larger and dominating government as well as a lack of specialization within government offices meaning that single individuals become important.

The important insight from this literature on democracy regarding how size influences how micro societies' function can help shed light on how the media systems of these societies work.

Characteristics of micro media systems

When studying media systems in very small states, it quickly becomes apparent that these media systems are very diverse. A relevant question discussed within research in small media systems research is then of course whether "size" can be said to produce a consistent pattern observable across small media systems or whether other factors are more important for how micro media systems work (Hallin, 2009). A large body of literature

has shown how many different factors, such as culture, wealth, sharing language with a big neighbor state (Puppis, 2009), geography (Freeman, 2020), and history and post-coloniality (Papoutsaki and Sundar Harris, 2008; Rodny-Gumede, 2020) and many other factors shape media systems. Therefore, before proceeding to a discussion of the variable size, it is important to first examine how some of these factors shape micro media systems.

Firstly, the geographies of microstates are very diverse; some are remote islands in the Pacific characterized by insulation and limited infrastructure while others are densely populated city-states in the heart of Europe. This creates different costs of media distribution (Pickard, 2011 showed how this is the case with broadcasting). Ravn-Højgaard et al. (2021) argued that the different geography and infrastructures are some of the main factors differentiating the media systems of the Faroe Islands, Iceland, and Greenland, as historical differences in infrastructure development have led to different media consumption patterns and different media markets. Compared to Iceland and the Faroe Islands, the infrastructure for media distribution has been much more costly to develop in Greenland because of scattered settlements, large distances, and mountainous topography.

Secondly, the majority of microstates and jurisdictions are either dependencies or former dependencies of larger states that have gained independence in the 20th century. The political institutions in former colonies are often preserved or carbon copied from their former colonizing states—not always with adaptation to the small and local context (Sutton, 2007; Veenendaal, 2018: 34). This colonial legacy has often put its mark on the media system (Rodny-Gumede, 2020). As these former dependents are diverse, the marks they left on the media systems of the dependants are very diverse. This means that the micro media systems are diverse with different histories and colonial ties which can be traced in media consumption, legislation, and normative assumptions about the media (see Corbett and Veenendaal, 2018: 69 for a discussion of how colonial legacy and smallness forms democracies in microstates). For example, British and American influence has set its marks on Caribbean media systems (Storr, 2020) and the influence of Danish rule has set its mark on the media systems of the Faroe Islands, Greenland, and Iceland through, for example, legislation and tradition for large public service media and support for private media (Ravn-Højgaard et al., 2021). This public support for the media sector makes it bigger than it would have been solely at market conditions.

Although micro media systems are diverse and many factors such as colonial legacy form micro media systems in different ways that reinforce or weaken the effects of smallness it is argued that small size still creates similar patterns across micro media systems. This pattern can be summarized into four characteristics:

Dominating government

All other things equal, the relative size of the government in microstates compared to other sectors is larger than it is in bigger states (Farrugia, 1993; Sutton, 2007). Furthermore, the government is “subject to fewer constraints from countervailing

sectors, pressure groups, or non-governmental institutional activity” (Sutton, 2007: 203). Sutton (2007), Benedict (1967), and Veenendaal (2015: 88) argued that this leads to a power imbalance whereby the government dominates other institutions.

Empirical studies show that the media in microstates are dominated by large governments. For example, in a study of the Dutch Caribbean overseas territories of Curaçao, Aruba, St Maarten, Bonaire, St Eustatius, and Saba which have population sizes ranging from 2,000 to 150,000 people, it was found that the media “tend to be feeble, inefficiently organized, and forced to suppress their criticism of the government, as a result of which their watchdog function is undermined, and their potential contribution to public and political debates is limited” (Veenendaal, 2016: 155). In his study of four microstates—St Kitts and Nevis, Seychelles, Palau, and San Marino—Veenendaal (2015: 209) also observes that the executive branch of government dominates other institutions in microstates to varying degrees. He argues that the lack of resources caused by smallness undermines the position of the media. Similarly, studies of a dozen microstates in the English-speaking Caribbean (Storr, 2016; Veenendaal, 2013) as well as Malta (Veenendaal, 2019) showed how dominating governments leave media little room to maneuver. In Greenland, the government likewise plays a dominant role in, for example, media advertising and as a news source (Hussain, 2019; Ravn-Højgaard, 2021). Singh (2020) has studied the challenges of the media in the four microstates of Melanesia: Fiji, Papua New Guinea, the Solomon Islands, and Vanuatu. In these Pacific microstates, the governments—as the strongest economic power—are the major advertizers. Singh (2020: 51) argued that governments use advertising contracts as leverage to influence news coverage due to the media’s weak economic base (see also Singh and Prakash, 2008). When the government is the main advertizer, media can easily be accused of pandering to the government which Morris (2015) shows in the case of Fiji’s national newspaper *the Fiji Sun*.

In general, the smaller a state is, the larger the relative size of its public administration (Farrugia, 1993; Sutton, 2007). Media institutions are accordingly more dependent on the government, for example, terms of advertizing contracts or sources for news stories, which can diminish the media’s room for maneuver in these societies.

High social integration

As mentioned above, when it comes to the relationship between media and politics, small and close-knit societies can foster particularism and clientelism in the media sector. In Hallin and Mancini’s (2004) typology, clientelism is a feature of the “Mediterranean model” where institutions such as political parties have historically played a particularly central role with, for example, a party politized public administration and judiciary as well as a high degree of political instrumentalization of the media. However, the states with media systems belonging to the “Mediterranean model” in Hallin and Mancini’s study all have a population of more than 10 million people.

Veenendaal (2019) argued that clientelism in larger societies is of a different nature than clientelism in small societies. In larger societies, clientelism is primarily rooted in “hierarchical party organizations, intricate broker networks, and formal institutional

channels” (Veenendaal, 2019: 1035). In small societies, the relations between patron and clients are often direct and reciprocal (Veenendaal, 2019: 1035) and are rooted in personal relations due to kinship and many highly personalized and overlapping role-relationships. This dense social fabric makes direct and reciprocal forms of clientelism very likely to appear in small societies. This form of “small society clientelism” is similar to what Hallin and Mancini (2004: 58) refer to as the earlier form of clientelism in which personal relations are central. This can be contrasted to the later forms of clientelism, characterizing “the Mediterranean model,” where institutions such as political parties and the church are central. In other words, smallness fosters *another* form of clientelism than the one described in Hallin and Mancini’s Mediterranean model.

Examples of this form of “small society clientelism” can be found in the literature on very small media systems. Regarding her study of journalism in small Caribbean societies, Juliette Storr writes:

In these small societies, everyone knows everyone else and degrees of separation are difficult to maintain. The concentric circles of influence are more tightly woven, as politicians can sometimes be family members, friends, neighbors, or former colleagues. These politically centralized social systems also make it difficult for journalists to maintain their independence when covering powerful elites; it is hard for them to criticize those they are related to, those with whom they have worked or maintained friendships. However, Caribbean journalists’ lack of independence has engendered much public criticism, as public doubts over their professionalism continue to surface (Storr, 2016).

This tendency is not only observed in the Caribbean. Singh (2020) argued that in the tightly-knit societies of Melanesia, affiliations such as kinship and traditional power structures restrict journalists’ ability to challenge people in power.

High social integration of micro societies entails dense relations between journalists and their sources. On one hand, the high social proximity in small societies can make it easier for journalists to identify relevant sources, as they often already know the relevant people (Mathisen, 2010: 64). On the other hand, it can also make it more difficult, as fewer relevant sources exist (Hussain, 2019: 140). Few sources and few news media outlets can lead to mutual dependence between sources and journalists. In her ethnographic study of a Greenlandic newsroom, Hussain (2019: 150–160) shows how personal relations between journalists and their sources make distance hard to maintain which hampers journalistic autonomy. She shows how journalists in Greenland utilize different strategies to handle these conflicts of loyalty between being a good journalist and being, for example, a good family member. One strategy she observed is when journalists attempt to uphold a strict role division whereby the journalist at different times put on different roles in interaction with the same people, sticking strictly to one role at a time. In the interview situation, the role is that of a critical journalist. After the interview or at a weekend social gathering, the journalist takes on the role of a family relative. Self-censorship is another strategy Hussain (2019) and Þorláksson (2015) identified among Greenlandic and Icelandic journalists, where the journalists for example ask

their sources less critical questions than they would have liked to in order to maintain a good relationship. Being part of a small society while reporting on it demands very high precision in reporting, as mistakes or inaccuracy can have large personal consequences for journalists (Hussain, 2019; Mathisen, 2010).

Because of overlapping role-relationships, it is often challenging to find independent experts in small societies. In a small society, some people are afraid to stand out or be associated with a specific issue in the media (Hussain, 2019). Storr argued that peoples' unwillingness to talk on record has to do with the lack of anonymity in small societies (2016: 96). Eriksen argued that this lack of anonymity hinders the free exchange of ideas and impedes diversity of opinions represented in the public sphere in small societies (2018). This could imply fewer participants in the public debate. Further studies will hopefully shed light on how this plays out.

It is not only the relationship between journalists and their sources that are dense. The plentiful and close-knit relationships can also be observed among the media audience. In his study of political communication in Iceland, Ólafsson (2020) argued that communication between politicians and the electorate is different in smaller societies than in larger societies. Ólafsson (2020) found that communication between politicians and the electorate in Iceland is often very direct and dense both online and offline and often works two ways: politicians and voters communicate one-to-one on the internet or in real life. In small political systems, the social proximity between elites and citizens makes communication more informal and direct compared to larger systems (Corbett and Veenendaal, 2018; Dahl and Tufte, 1973). When it comes to communication between the elite and the electorate, media, and mediated political communication therefore seems less important in micro societies as informal and direct communication is prevalent between politicians and voters (Veenendaal, 2018). The opposite is the case in larger societies where media is pivotal for political communication, as direct communication between politicians and the electorate is not possible—at least not on a larger scale (Baldacchino and Veenendaal, 2018). Corbett and Veenendaal argued that clientelism easily flourishes in micro societies where media and other institutions do not play prominent roles as intermediaries between the electorate and politicians (Corbett and Veenendaal, 2018; Veenendaal, 2019).

Social media that increasingly fosters many-to-many communication might change or reinforce these dynamics. It can be anticipated that social media usage might have other effects in very small societies compared to larger societies due to dense social fabric and direct communication playing a more important role for political communication and news provision in small societies. Social media can facilitate direct communication between politicians and the electorate or make citizen-to-citizen communication easier, thereby perhaps changing or reducing the role of news media as a provider of information and news. How social media usage affects very small media systems has not yet been studied systematically and could be interesting to study further.

Little differentiation in the media industry

When media systems are very small and resources in media production accordingly sparse, the number of people working in the media sector is inherently very few.

Firstly, with a small workforce and few employers, there are few alternative job opportunities if a journalist falls out with his/her employer. This can limit journalistic autonomy as consequences are large for being blacklisted by the only or one among very few news media in the country (Ólafsson and Jóhannsdóttir, 2021; Örnebring and Lauk, 2010). Additionally, a very small media sector sets limits to internal differentiation in the media industry. This is because the smaller the media system is, the fewer people available to take on the required functions resulting in the same people needing to take on more functions. Therefore, small systems entail multi-functionalism (Baldacchino and Veenendaal, 2018; Benedict, 1967; Farrugia, 1993; Sarapuu, 2010). Consequently, in micro media systems, each journalist or media outlet cannot specialize in a specific area or target only a niche audience. Instead, each journalist has to cover a range of topics and areas and each news media outlet has to cater to a broader audience. From covering fishery politics on Monday, the same journalist can be assigned to a story about the lightning of the capital's Christmas tree on Tuesday and then cover a state visit on Wednesday because the newsroom is so small that no journalists can focus solely on one or few specific topics. This makes it harder for journalists to build enough knowledge in a specific area. Multi-functionalism thus creates broader but also more superficial knowledge and impedes journalists' ability to act as critical watchdogs (Ólafsson, 2020). Ólafsson argued that this makes it "difficult for journalists to be critical gatekeepers if they know little about the areas in which they work" (2020: 153). In Iceland, there are hardly any specialized political journalists (Ólafsson, 2021: 72) or niche media (Jóhannsdóttir and Ólafsson, 2018) because of the small media market.

Dependence on few individuals

Related to this, another characteristic of micro media systems is the dependence on very few individuals. Potentially a single individual disappearing can affect the entire sector (Benedict, 1967; Eriksen, 2018). Benedict (1967) exemplified this by a strike in a factory in the United Kingdom which could not affect the overall British economy, whereas a strike in a single (or the only) factory in Mauritius could affect the entire Mauritian economy. Likewise in the media sector, a few vacancies in a British newsroom would not affect the overall British news provision and media output; however, a few vacancies or layoffs could influence the functioning of the media and have a large effect on the media output in micro media systems. In Greenland, for example, where only around 40 journalists work in the media industry (Ravn-Højgaard et al., 2018), five vacancies in the Greenlandic Public Service media forced the broadcaster to reduce the daily production of news on the web and in TV and radio (Jørgensen, 2022). The Greenlandic PSM is the only radio and TV news provider in the country. The fewer journalists in an outlet or a media system, the higher the share of experience and capacity lost when a single journalist leaves. Small scale in itself creates vulnerability.

Ólafsson (2020) argued that in most national-level political communication research, the unit of analysis is not the individual but larger institutions such as media outlets and political parties. This research accordingly has an underlying assumption that

communication—at least to some degree—can be studied without taking into account the actual individuals who take on these roles. However, Ólafsson argued that when examining political communication in small states, individuals playing these roles need to be taken into account as they are so few, and each of them is then accordingly more important. For example, the influential Tongan journalist and editor, Kalafi Moala’s critical writings had a large influence on the entire Tongan media output as well as the Tongan political system (Robie, 2013; Singh, 2012). Lindén (2021: 18) argued that in the Åland Islands, the media output and diversity is “dependent on the goodwill and personal preferences of Anders Wiklöf,” a local “benevolent business patron.”

Of course, this is not the same as saying that single individuals cannot have a huge influence on larger media systems but rather that in smaller media systems the influence of single individuals is relatively much stronger because there are so few individuals. The methodological implication is thus that research in micro media systems cannot ignore the individuals who make up this system.

In conclusion, micro media systems share four characteristics: (1) dominating government, (2) high social integration, (3) little differentiation in the media industry, and (4) importance of single individuals. It has been argued that these characteristics are caused by the small size of the media system. However, what is meant by “small size” has so not yet been defined, so the following section will examine and suggest a redefinition of the variable size.

Redefining size

In the literature, there are many definitions of “small states” and “microstates.” Smallness has been defined in terms of geographical area, population size or wealth, for example, measured in terms GDP, or smallness as a relational concept (for a discussion see e.g., Baldacchino and Wivel, 2020; Puppis, 2009; Veenendaal, 2015). In existing studies of media systems in small states, small states have been primarily defined in terms of population size because population size correlates with the size of the media market (Puppis, 2009).¹

In the literature on media systems in small states, a binary definition of size has been applied, categorizing states as either small or large. Small states have been defined as those with a population below a certain population threshold, for example, below 20 million (Puppis, 2009; Trappel, 2014). When distinguishing small states from large states or microstates from small states, however, there is no consensus on a threshold, as there are no natural cut-off points on the continuum of population and ultimately any cut-off point is random (Veenendaal, 2015: 41).

Instead of deciding upon an exact—and ultimately arbitrary—population cut-off to define micro media systems, I argue, like, Sarapuu and Randma-Liiv (2020) do in their studies of public administrations in small states, that it is more appropriate to examine the characteristics of micro media systems along a *continuum of size*. The advantage of this definition is that it captures that the special dynamics of micro systems are more distinct the smaller the population (Bray and Packer, 1993; Randma-Liiv and Sarapuu, 2019; Sarapuu, 2010 argued that this is the case with public administration).

A continuum approach to scale is sensitive to how the structural features characterizing media systems in small states—identified by Puppis (2009), Lowe and Nissen (2011), and others—become more pronounced the smaller the media system is. Due to the very small media markets of microstates, their media sectors are more challenged by lack of resources and diseconomies of scale compared to those of larger small states. This severely limits local media production and quality of media output, resulting in very low external pluralism in the media market. For example, Singh (2020) argued that structural constraints related to the smallness of the national economies restrict media output in Melanesian microstates of Fiji, Papua New Guinea, the Solomon Islands, and Vanuatu. Veenendaal (2015) argued that the quality of the media output is very low in San Marino, St Kitts, and Nevis, Palau and Seychelles. Regarding Palau (a Micronesian republic of 18,000 people) specifically, Veenendaal writes:

Due to an inherently small readership and the relatively high costs of printing, publishing a newspaper in Palau is not a lucrative business, which is why most journalists are volunteers, or see journalism merely as a hobby. As a consequence, like in other microstates many people and especially politicians complain about the quality of the news (Veenendaal, 2015: 189–191)

Likewise in Iceland, journalists and politicians find media coverage of politics superficial, according to Ólafsson (2021). He argued that resource constraints in the media sector in Iceland “seriously impair Icelandic journalists’ possibilities for in-depth reporting on politics” (Ólafsson, 2020: 152).

The smaller the media market is, the more pronounced the diseconomy of scale. In micro media systems, there are so few resources available in the media industry that it impedes the media sector’s capability to, for example, have sufficient journalists employed to be able to produce quality news.

Size as the number of overlapping role-relationships

When focusing on sociological effects of smallness on media systems—like this article does—it is argued that a continuum approach to population size is the best operationalization of size because the population is defined by the number of overlapping role-relationships (Benedict, 1967; Ólafsson, 2020).

The smaller the society is, the fewer individuals to take on the different roles in society, for example, as newspaper editor, neighbor and cousin, and thus there will be more overlap, for example, the newspaper editor could your neighbor and your cousin all at once. Population size can be considered a proxy for the number of overlapping role-relationships in society. Population size itself does not produce special characteristics but produces overlapping role-relationships. Other factors than population size also influence the number of overlapping role-relationships. Benedict (1967: 32) argued that the degree of openness—or isolation—of a society has an influence on the size of the social field and the number of overlapping role-relationships. Eriksen (2018) argued

that connectivity influences a society's scale. The less outsiders coming into the society, the higher number of overlapping role-relationships. Island studies have shown that remoteness or islands' natural isolation is a factor creating interconnectedness and overlapping role-relationships (Anckar and Anckar, 1995; Veenendaal, 2018). Therefore, the degree of isolation or openness of society influences the level of social integration. For example, the Danish influence and institutional spillover in the Greenlandic media system has led to a continuous stream of Danish journalists often working in the Greenlandic media for some years before returning to Denmark. These foreign journalists are rarely part of the dense social networks and are often only in the country temporarily and therefore often do the kind of reporting that local journalists would not do (Hussain, 2019). All other things equal, this inflow of foreign journalists diminishes the effects of smallness, as the foreign journalists have less overlapping role-relations within the small society.

When size is perceived as a continuous variable, there is no upper threshold where these traits stop being present in media systems. The traits can also be observed in large media systems but to a much lesser degree, as highly personalized relationships of course also exist in larger societies. They are not, however, as prevalent, and it is easier to bring in people with no overlapping role-relationships (Benedict, 1967: 31).

When defining size as the number of overlapping role-relationships it becomes apparent that the concept "micro media systems" is not only applicable to *microstates*. The same traits present in national micro media systems are found in subnational media systems such as local media systems of societies where the social field is also small. Again, the size of the social field is influenced by several variables such as size of society and geographical isolation, meaning that we are more likely to see the traits of micro media systems in local media of isolated islands than local journalism in metropolitan centers. Looking at local media research, findings confirm this. Mathisen (2010) showed that in local media in Norway, journalists and sources are mutually dependent, as they need to interact over and over both in the roles of sources and journalists but also in other capacities in the local society. Sjøvaag et al., (2019) showed that the size and isolation of local media systems impact on journalism's local community and accountability function in Norway.

Local societies could be isolated geographically by, for example mountains or water as well as by ethnic divides or language barriers—what Zabaleta et al. (2019) called "linguistic communities" in their studies of minority language media in Europe.

Future research should investigate similarities between media systems in *microstates* and local media systems when it comes to the effects of overlapping role-relationships. In this article, it is argued that there is no inherent difference between media systems in *microstates* and local media systems. Instead, they should be analyzed along a continuum of scale understood as the number of overlapping role-relationships.

Conclusion

In this article, it has been argued that a broader approach to studying the very smallest media systems rather than focusing on media markets is needed.

High social integration of small societies inhibit journalistic autonomy as relations between journalists and their sources are dense. In micro media systems, the media sector is so small that fluctuations at the level of the individual matters for the entire media sector because there are so few people employed in the entire sector a few vacancies can influence the entire media output. Specialization of outlets and journalists is very limited because of the small market with few outlets and few people in the media sector. This can inhibit the quality of the media output as journalists cannot specialize and gain expertise in a specific area but have to be multi-functional and cover many areas. Lastly, the government plays a dominating role in microstates making media institutions dependent on the government in, for example, terms of advertising contracts or for sources in news stories which can ultimately impede the media's watchdog function toward the government. It is argued that the concept "micro media system" is useful for shedding light on these characteristics of the smallest media systems.

Moreover, this article calls for reconceptualization of the variable size. Rather than conceiving size as a binary variable, as existing research in small media systems has done, it is beneficial to conceive size as a continuous variable in media systems' research as it allows for more nuanced understandings of the effects of smallness.

Apart from avoiding the problems of how to decide on an arbitrary cut-off point distinguishing between small and large media systems, treating the size as a continuous variable has benefits for comparative research: firstly, it allows for more nuanced insights into the smallest media systems and not least the differences between them than a binary definition allows. This is because an understanding of size of media systems along a continuum can make comparative research sensitive to how the effects of smallness become more pronounced the smaller the society is as the smaller the media markets is, the less resources available. In the same way, the smaller the society, the more overlapping role-relationships. Secondly, when studying the effects of overlapping role-relationships this approach unites research in local and national media systems, as it is argued there is no innate difference, and they should be compared and studied together along a continuum of size.

A future research agenda could therefore focus on the similarities between local and national media systems caused by overlapping role-relationships. Future research should also study how social media usage affects political communication in societies with high social integration, as it is anticipated that social media could facilitate direct communication between politicians and electorate or citizen-to-citizen and thus alter the role of the news media as a provider of information and news.

Declaration of conflicting interests

The author declared no potential conflicts of interest with respect to the research, authorship, and/or publication of this article.

Funding

The author received no financial support for the research, authorship, and/or publication of this article.

ORCID iD

Signe Ravn-Højgaard <https://orcid.org/0000-0003-4128-1956>

Note

1. A few scholars have also discussed how other factors such as media habits and level of wealth and thereby purchasing power influence media market size (Hallin, 2009; Lowe and Nissen, 2011).

References

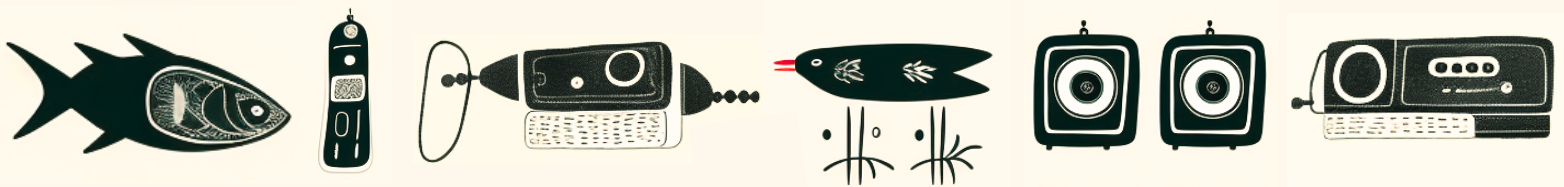
- Anckar D and Anckar C (1995) Size, insularity and democracy. *Scandinavian Political Studies* 18(4): 211–229. Wiley Online Library.
- Baldacchino G and Veenendaal W (2018) Society and community. In: *The Routledge International Handbook of Island Studies*. 1st edition. London: Routledge, pp. 339–352. <https://doi.org/10.4324/9781315556642-16>
- Baldacchino G and Wivel A (2020) Small states: Concepts and theories. In: Godfrey B and Wivel A (eds) *Handbook on the Politics of Small States*. Cheltenham, UK: Elgar, pp. 2–19. <https://doi.org/10.4337/9781788112932.00007>
- Benedict B (1967) Sociological characteristics of small territories and their implications for economic development. *Institute of Commonwealth Studies* 10: 23–36.
- Bray M and Packer S (1993) *Education in Small States. Concepts, Challenges and Strategies*. Oxford, New York: Pergamon Press.
- Corbett J and Veenendaal W (2018) *Democracy in Small States: Persisting against All Odds*. Oxford University Press.
- Dahl RA and Tufte ER (1973) *Size and Democracy*. Stanford: Stanford University Press.
- Eriksen TH (2018) Small is beautiful, but is it viable? Scale and Mauritian options for the next 50 years. *The Mauritian Paradox: Fifty years of Development, Diversity and Democracy* (2018): 123–133.
- Eriksen TH (2020) Implications of runaway globalisation in the Seychelles. *Small States & Territories* 21(1): 1–9.
- Farrugia C (1993) The special working environment of senior administrators in small states. *World Development* 21(2): 221–226.
- Freeman J (2020) Differentiating distance in local and hyperlocal news. *Journalism* 21(4): 524–540.
- Hallin DC (2009) Comment: State size as a variable in comparative analysis. *International Communication Gazette* 71(1–2): 101–103.
- Hallin DC and Mancini P (2004) *Comparing Media Systems*. Cambridge: Cambridge University Press. <https://doi.org/10.3917/res.134.0280>
- Hallin DC and Papathanassopoulos S (2002) Political clientelism and the media: Southern Europe and Latin America in comparative perspective. *Media, Culture & Society* 24(2): 175–195.
- Hardy J (2013) Comparing media systems. In: Esser F and Hanitzsch T (eds) *The Handbook of Comparative Communication Research*. London: Routledge, pp. 185–206. <https://doi.org/10.4324/9780203149102-20>
- Humphreys P (2011) A Political Scientist's Contribution to the Comparative Study of Media Systems in Europe: A Response to Hallin and Mancini. *Trends in Communications Policy Research* (1956): 141–158. <https://doi.org/10.1017/CBO9781107415324.004>.

- Hussain N (2019) *Journalistik i små samfund: Et studie af journalistisk praksis på grønlandske nyhedsmedier [Journalism in small societies: A studie of journalistic practices in Greenlandic newsrooms]*. Roskilde: Roskilde Universitet.
- Jóhannsdóttir V (2019) *The State of News Media in Iceland - in the Beginning of the 21st Century*. Roskilde: Roskilde University.
- Jóhannsdóttir V and Ólafsson JG (2018) The Icelandic news media in times of crisis and change. *Veftímaritið Stjórnsmál og stjórnsýsla* 14(1): 189–210.
- Jørgensen AS (2022) Dårlig løn tvinger Grønlands public service-kanal til at skære i nyheder [Low salary forces Greenland's public service broadcaster to cut news broadcasts]. Available at: <https://journalisten.dk/daarlig-loen-tvinger-groenlands-public-service-kanal-til-at-skaere-i-nyheder/> (accessed 1 July 2022).
- Lindén CG (2021) Åland - A peculiar media system. *Nordicom Review* 42(S2): 8–21.
- Lowe GF and Nissen CS (2011) *Small Among Giants: Television Broadcasting in Smaller Countries*. <https://doi.org/10.22230/cjc.2016v41n2a3033>.
- Lowenthal D (1987) Social features. In: Clarke C and Payne T (eds) *Politics, Security and Development in Small States*. London: Allen & Unwin, pp. 26–49.
- Mathisen BR (2010) *Lokaljournalistikk - Blind Patriotisme Eller Kritisk Korrektiv? [Local journalism – blind patriotism or critical corrective]*. Kristiansand: IJ-forlaget.
- Morris R (2015) Fiji media regulation: Emerging from ‘worst of times’ to ‘best of times’? *Pacific Journalism Review: Te Koako* 21(1): 34–49.
- Ólafsson JG (2020) Factoring size into the equation. *Nordic Journal of Media Studies* 2(1): 145–156.
- Ólafsson JG (2021) Superficial, shallow and reactive: How a small state news media covers politics. *Nordicom Review* 42(S2): 70–86.
- Ólafsson JG and Jóhannsdóttir V (2021) Media and politics in Iceland. In: Skogerbø E, Ihlen Ø and Kristensen NN (eds) *Power, Communication, and Politics in the Nordic Countries*. Gothenburg: Nordicom, University of Gothenburg, pp. 51–68. <https://doi.org/10.48335/9789188855299-3>.
- Örnebring H and Lauk E (2010) Does size matter? Journalistic values and working conditions in small countries. In: ECREA conference, Hamburg, Germany, 2010, pp. 12–15.
- Papoutsaki E and Sundar Harris U (2008) Unpacking ‘islandness’ in south pacific islands communication. *South pacific Iilands communication: Regional perspectives, local issues*: 1–14.
- Parsons T (1951) *The Social System*. London: Routledge and Keagan Paul Etd.
- Pickard V (2011) Broadcast economics, challenges of scale, and country size. In: Lowe GF and Nissen C (eds) *Small Among Giants: Television Broadcasting in Smaller Countries*. Gothenburg: Nordicom, pp. 43–56.
- Puppis M (2009) Media regulation in small states. *International Communication Gazette* 71(1–2): 7–17.
- Randma-Liiv T (2002) Small states and bureaucracy: Challenges for public administration. *Trames* 6(4): 374.
- Randma-Liiv T and Sarapuu K (2019) Public governance in small states: From paradoxes to research agenda. In: Massey A (ed) *A Research Agenda for Public Administration*. Cheltenham, United Kingdom: Edward Elgar Publishing Limited, pp. 162–179.
- Ravn-Højgaard S (2021) Media policy in Greenland. *Nordicom Review* 42(S2): 36–52.
- Ravn-Højgaard S, Paulsen N, Willig I, et al. (2018) *Tusagassiuutit 2018- En kortlægning af de grønlandske medier [Media 2018 – a mapping of Greenlandic media]*. Nuuk: Iisimatusarifk. Available at: <https://uni.gl/media/4352527/kaltusagassiuutit2018-rapport.pdf>.
- Ravn-Højgaard S, Jóhannsdóttir V, Karlsson R, et al. (2021) Particularities of Media Systems in the West Nordic Countries. *Nordicom Review* 42(2): 102–123.
- Robie D (2013) Changing paradigms in pacific journalism, 2013. In: *Don't Spoil My Beautiful Face: Media, Mayhem and Human Rights in the Pacific*. Little Island Press, pp. 321–344.

- Rodny-Gumede Y (2020) Expanding comparative media systems analysis from transitional to post-colonial societies. *International Communication Gazette* 82(7): 611–627.
- Sarapuu K (2010) Comparative analysis of state administrations: The size of state as an independent variable. *Halduskultuur* 11(1): 30–43.
- Sarapuu K and Randma-Liiv T (2020) Small states: Public management and policy-making. In: Baldacchino G and Wivel A (eds) *Handbook on the Politics of Small States*. Cheltenham, UK: Edward Elgar Publishing Limited, pp. 55–69.
- Singh S (2012) Investigative journalism: Challenges, perils, rewards in seven Pacific island countries. *Pacific Journalism Review* 18(1): 83–104.
- Singh SB (2020) The media and journalism challenges in Melanesia: Addressing the impacts of external and internal threats in Fiji, Papua New Guinea, the Solomon Islands and Vanuatu. *Pacific Journalism Review* 26(1): 48–62.
- Singh S and Prakash S (2008) Storms in the Pacific: The volatile mix of democracy, politics and the media in three island states. *South Pacific Islands Communication: Regional Perspectives, Local Issues* 12(2): 117–132. Available at: <http://nla.gov.au/nla.news-article60273944>.
- Sjøvaag H, Pedersen TA and Lægreid OM (2019) The local media system in Norway. *Nordicom Review* 40(2019): 63–89.
- Storr J (2016) *Journalism in a Small Place: Making Caribbean News Relevant, Comprehensive, and Independent*. Calgary: University of Calgary Press. <https://doi.org/10.1111/jcom.12308>
- Storr J (2020) State of play - local media, power and society in the Caribbean. In: *The Routledge Companion to Local Media and Journalism*. Abingdon, UK: Routledge, pp. 63–71.
- Sutton P (1987) Political aspects. In: Clarke C and Payne A (eds) *Politics, Security, and Development in Small States*. London: Allen & Unwin.
- Sutton P (2007) Democracy and good governance in small states. In: Kisanga E and Danchie SJ (eds) *Commonwealth Small States: Issues and Prospects*. London: Commonwealth Secretariat, pp. 201–217.
- Þorláksson B (2015) *Mannorðsmorðingjar? Félagslegar Og Persónulegar Þælingar Um Stöðu Fjölmiðlunar á Íslandi [Reputation Murderers? Social and Personal Thoughts on the Media Situation in Iceland]*. Reykjavík: Salka.
- Trappel J (1991) Born losers or flexible adjustment? The Media policy dilemma of small states. *European Journal of Communication* 6(3): 355–371.
- Trappel J (2014) Small states and European media policy. *The Palgrave Handbook of European Media Policy*: 239–253. <https://doi.org/10.1057/9781137032195>.
- Veenendaal WP (2013) Size and institutional legitimacy: The case of St Kitts and Nevis. *Commonwealth and Comparative Politics* 51: 343–361.
- Veenendaal WP (2015) *Politics and Democracy in Microstates*. New York: Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781315761909>
- Veenendaal WP (2016) Smallness and Status debates in overseas territories: Evidence from the Dutch Caribbean. *Geopolitics* 21(1): 148–170.
- Veenendaal WP (2018) Islands of democracy. *Area* 52(1): 30–37.
- Veenendaal WP (2019) How smallness fosters clientelism: A case study of Malta. *Political Studies* 67(4): 1034–1052.
- Zabaleta I, Gutierrez A, Ferré-Pavia C, et al. (2019) Facts and transformations in European minority language media systems amid digitalization and economic crisis. *International Communication Gazette* 81(3): 235–258.

6

Diskussion

6. Diskussion

I dette kapitel vil jeg først diskutere forskningsresultaterne fra de fire artikler *samlet* i relation til det overordnede forskningsspørgsmål i afhandlingen og i hvilken grad, resultaterne kan generaliseres. Derefter vil jeg diskutere implikationerne af resultaterne i lyset af den øgende digitalisering.

6.1 Diskussion af afhandlingens empiriske fund

Artikel #1, #2 og #3 svarer ved hjælp af hver sin empiriske tilgang på afhandlingens overordnede forskningsspørgsmål: Hvad karakteriserer det grønlandske mediesystem? I dette afsnit vil jeg starte med at sammendrage fundene fra de enkelte artikler for at svare på dette spørgsmål.

Det offentlige rolle i mediesystemet

Selvstyret, den offentlige grønlandske administration, spiller en stor rolle i mediesystemet i Grønland. Primært ved at opretholde et medieudbud, der næppe ville kunne opretholdes på markedsvilkår. Det sker, som i de øvrige nordiske lande, blandt andet gennem forskellige former for støtte til medierne: Først og fremmest finansiering af public service-stationen KNR, men også direkte støtte via forskellige ansøgningsbaserede puljer (dertil kommer endvidere, at mediehuset Sermitsiaq.AG har modtaget dansk mediestøtte, da dets udgivelser også lever op til de danske krav om bl.a. at være redigeret til et dansk publikum).

På det grønlandske mediemarked spiller indirekte støtte til medierne også en stor rolle og indbefatter, at mediehuset Sermitsiaq.ag er fritaget for betaling af selskabsskat, samt at annoncer fra det offentlige (inklusive de selvstyrejede virksomheder) udgør en

så betydelig andel af alle annoncer, at det vil have store konsekvenser, hvis disse annoncer forsvinder (Hansen, 2011). Det skyldes den offentlige sektors store størrelse.

Selvstyret spiller også en stor rolle i forhold til rekruttering og fastholdelse af medarbejdere i KNR, da organisationen ikke selv har ret til at tegne overenskomster eller tildele boliger. Boliger tilknyttet en stilling er en vigtig parameter i rekrutteringen i Grønland, da mange ansøgere ikke har bolig til rådighed. Derfor er KNR afhængig af at få tildelt et såkaldt 'bolignummer' af selvstyret, så KNR kan tilbyde en lejebolig ved nyansættelse. Da der er få selvstyreadministrerede medarbejderboliger i forhold til efterspørgslen, er det svært for KNR (og alle andre ansættende offentlige institutioner) at få tildelt et bolignummer. Dette og særligt den manglende kompetence til at forhandle overenskomster har ledt til en debat om manglende afstand mellem det politiske system og public servicestationen og en debat om, hvordan det leder til demokratiske problem at mangle journalister - dog uden, at det har ført til ændringer. KNR har været nødt til at skære i deres daglige nyhedsudbud, da organisationen ikke har været i stand til at tiltrække nok journalister (Jørgensen, 2022).

Når det offentlige spiller en så stor rolle i mediesystemet i Grønland, bliver mediepolitikken en central reguleringsmekanisme i mediesystemet. Mediepolitikken har afspejlet de overordnede rationaler dominerende i det politiske system til forskellige tider. Mediepolitikken i Grønland har udviklet sig i takt med, at det politiske system har ændret sig.

I nutidig grønlandsk mediepolitik bliver medierne set som en vigtig kultur- og sprogberende institution. Medieafhængighed og redaktionel frihed bliver også anset som vigtige mål i politikken. Til trods for at lovgivningskompetencen på medieområdet har ligget i Grønland i over 40 år, er reguleringen på området en spejling af den danske medieregulering, da man i Grønland har vedtaget kopier af danske love (f.eks. Medieansvarsloven fra 2008). Den konkrete grønlandske mediepolitik er ofte præget af ad hoc-regulering på bagkant, frem for flerårige forlig. Mediepolitikken er også præget af pludselige skift - såsom en pludselig beslutning om halvering af mediestøtten dagen inden vedtagelsen af finansloven (Grønlands Selvstyre, 2019).

Dansk afsmitning på den institutionelle indretning i Grønland kan anses, som hvad flere forskere har beskrevet som en tendens, hvor 'byggeklodser' i form af institutionelt design og normative ideer er blevet direkte importeret fra (den tidligere) kolonimagt uden nødvendigvis at være tilpasset lokale forhold (Corbett & Veenendaal, 2018a, s.

69 og frem; Stoler, 2003). Dette institutionelle spill-over fra Danmark gør, at mediepolitikken i Grønland (samt Færøerne og Island) har mange ligheder med danske mediepolitik. Det er hovedårsagen til, at det grønlandske mediesystem passer ind i nordisk medievelfærdsstat-idealtypen.

Der er dog også væsentlige punkter, hvor den grønlandske (samt færøske og islandske) mediepolitik ikke passer ind i modellen – nemlig når det kommer til ad hoc-politik og fraværet af brede og flerårige forlig. Denne forskel kan forklares med mediesystemets lille størrelse, hvilket vil blive uddybet nedenfor:

Effekterne af lille størrelse

Den anden teori, som er blevet testet i denne afhandling, er Puppis' (2009) teori om strukturelle karakteristika ved mediemarkeder i små stater. Selve teorien er beskrevet i kapitel 3 og i artikel #1. Puppis definerer 'små stater' som stater med over 100.000 indbyggere og under 18 millioner. Grønland falder dermed uden for, hvad Puppis beskriver som teoriens anvendelsesområde. Jeg finder imidlertid, at teorien er ganske velegnet til at beskrive de strukturelle karakteristika ved det grønlandske mediemarked:

Medieproduktionen er præget af 'economy of scale' – det koster stort set det samme at producere en radioavis til 50.000 mennesker som til 50 millioner. Det gør medieproduktion meget dyr Grønland i forhold til i større lande. Man kan tale om, at medieproduktion i Grønland er kendetegnet ved 'diseconomy of scale' eller smådriftsulemper. Mediemarkedet er altså småt – der er få aktører, og indholdsproduktionen er lille. Det gør også mediemarkedet skrøbeligt. Med ca. 35-40 journaliststillinger i landet har ganske få ubesatte stillinger en stor betydning for det samlede medieudbud i Grønland.

Det konkluderes altså (i tråd med Hussain, 2019), at Puppis' teori kan bruges til at beskrive det grønlandske mediemarked. Imidlertid ved at anvende teorien på det grønlandske mediemarked, der er meget mindre end dem Puppis inkluderer i sin teori, bliver det tydeligt, at der er væsentlige træk ved det grønlandske mediesystem, som teorien ikke beskriver:

Dels at små mediesystemer ikke *kun* er karakteriseret af Puppis' karakteristika ved små mediesystemer. Dels er teorien ikke sensitiv over for forskelle som forskelle i størrelse medfører. Fordi casestudiet dermed tydeliggør, at Puppis teori har nogle mangler, viser casen sig at være, hvad Flyvbjerg (2004) har kaldt 'sort svane', med henvisning til Poppers berømte eksempel om at blot én sort svane kan falsificere hele teorien om, at alle svaner er hvide.

Pointen om manglende sensitivitet overfor forskelle i størrelse handler om, at Puppis klassificerer mediesystemer på mellem 100.000 og 18 millioner indbyggere som små. Dermed betragter Puppis variabelen størrelse som en konstant og binær variabel: enten er lande små eller også er de store (og så er der dem, der er mikro, som han slet ikke beskæftiger sig med). Det gør, at teorien ikke er sensitiv for den mekanisme, at jo mindre et mediesystem er, jo mere udtalte bliver disse karakteristika. Ved at studere et endnu mindre mediesystem, end de, der er inkluderet i teorien bliver det klart, at størrelse ikke er en konstant variabel, der påvirker mediemarkeder på 100.000 og 18 millioner indbyggere i samme grad. I stedet for at anskue variabelen størrelse som en binær variabel, hvor mediesystemer enten er små eller store, foreslår jeg, at størrelse anskues som en kontinuert variabel. Det betyder, at Puppis' karakteristika ved mediemarkeder bliver mere udtalte jo mindre mediemarkedet er, og endvidere at man slipper for at vælge en skillelinje mellem små og store mediesystemer, som i sidste ende er vilkårlig, da der ikke er nogle naturlige skel i størrelse defineret ud fra befolkningsstørrelse.

Den anden pointe handler om, at jeg på baggrund af denne afhandlings empiri fra Grønland og et litteraturstudie af andre små mediesystemer viser, at meget små mediesystemer også har andre karakteristika end dem beskrevet af Puppis. Dette argument fremsættes i afhandlingens artikel #4, hvor det argumenteres for, at begrebet mikromediesystemer kan bruges til at indfange karakteristika ved meget små mediesystemer. Disse er: 1) statens har en stor rolle i mediesystemet, 2) samfundet har stor social integration med mange rolleoverlap 3) multi-funktionalisme blandt journalister og medier og 4) afhængighed af få individer.

I dette perspektiv kan ad hoc-politikken beskrevet ovenfor med pludselige ændringer ses som et udtryk for, at den lille størrelse på det politiske system gør det svært at opnå en kritisk masse af politikere og embedsmænd med væsentlig kompetence inden for et specifikt politikområde. Dette kan øge faren for partikularistisk politikudformning (Sarapuu & Randma-Liiv, 2020).

På baggrund af afhandlingens empiri fra Grønland (og en gennemgang af forskningsresultater fra andre meget små mediesystemer), har jeg udviklet et forslag til en teori om mikromediesystemer. Jeg har altså undersøgt effekter af variabelen størrelse. Et væsentligt spørgsmål er dog, om jeg kunne være gået i andre retninger med denne empiri. Dette er et relevant spørgsmål at stille sig med hensyn til casen Grønland, ikke mindst i lyset af de store debatter, der for tiden foregår på den politiske scene og i academia, om hvordan man skal kategorisere Grønland – hvilket er skitseret i henholdsvis indledningen og afsnit 4.2:

Andre mulige kategoriseringer af det grønlandske mediesystem

Undervejs i arbejdet med denne afhandling, har jeg modtaget invitationer til at bidrage til temanumre af forskningstidsskrifter, holde oplæg, gæsteundervise, bidrage til rapporter mv. Det har slået mig, hvor forskellige de overordnede temaer var for disse arrangementer og temanumre: sociale medier i det nordlige Nordamerika, medieøkonomi i Norden, Inuit studies, medier i selvstyreområder, Indigenous communication, ø-studier, arktiske metoder, small state studies osv.

Det virkede til, at de, der sendte invitationerne implicit sluttede fra, at fordi jeg forsker i medier og offentlighed i Grønland, forsker jeg dermed i medier i øsamfund, medier i Arktis, medier i Norden, oprindelige folks medier osv. (ligesom dem selv). Og de har jo ret på den måde, at Grønland er en ø. Grønland ligger i Arktis. Grønlands befolkningsflertal er inuit. Men betyder det også, at min undersøgelsesgenstand dermed kan være en case på medier og offentlighed i et lille samfund, på en ø, i Arktis, i Norden på én og samme tid? Og hvilke metodiske implikationer har det, hvis samme forskningsgenstand kan være case på så mange tilsyneladende forskellige fænomener?

Den litteratur om medier i Grønland, som jeg henviser til i litteraturgennemgangen i afsnit 2.2, har blandt andet kaldt medier i Grønland inuit-medier (M. Stenbaek, 1988), oprindelige folks/indigenous medier (Alia, 1999, 2009, 2010; Josefsen & Skogerbø, 2021), postkoloniale og småsamfunds medier (Hussain, 2019), arktiske medier (Abildgaard mfl., 2022), nordamerikanske medier (Gutsche, 2019) og nordiske medier (Lindberg, 2022).

Ovennævnte spørgsmål om hvad mit casestudie af det grønlandske mediesystem er en case på, relaterer sig altså til hvilken 'større gruppe af lignende fænomener' (Gerring, 2004), undersøgelsesgenstanden tilhører. Hvad der udgør 'den større gruppe af lignende fænomener', handler om kategorisering eller klassificering af hvad, der er 'lignende'. På denne måde indbefatter både generalisering ud fra en case og sammenligning af en case med andre cases, en kategorisering af casen.

Bowker og Star definerer klassifikation således:

"A classification is a spacial, temporal, or spatio-temporal segmentation of the world. A "classification system" is a set of boxes (metaphorical or literal) into which things can be put to then do some kind of work – bureaucratic or knowledge production." (Bowker & Star, 2000, s. 10).

Kategoriseringen sker i mange tilfælde ganske implicit, da kategorier ofte fremstår selvfølgelige og dermed usynlige (Bowker & Star, 2000). Således sker kategorisering af forskningsgenstanden også implicit i studierne af medier i Grønland, når den studeres fra f.eks. et vestligt eller oprindelig folks perspektiv uden overvejelser over, hvorfor netop disse kategoriseringer er relevante. Bowker og Star (2000) argumenterer for, at enhver kategorisering betoner visse karakteristika ved det, der kategoriseres, mens kategoriseringen samtidig skjuler andre karakteristika. Derfor findes der ingen 'objektive' kategorier. I Grønland bliver kategoriseringer uundgåeligt også et bidrag til den debat, der lige nu foregår (og er beskrevet i afhandlingens indledning), om hvordan man kan eller bør forstå og kategorisere det grønlandske samfund.

Billede 1 Lige som der findes mange forskellige kategoriseringer af Grønland i forskningslitteraturen, findes der også mange forskellige kortprojektioner af landet, der hver lægger vægt på forskellige egenskaber, alt efter hvad tegneren har fundet mest væsentligt: nogle måder at projekte Grønland på giver f.eks. landet den rette størrelse relativt til andre lande, mens andre projektioner giver landet den rette form.

Kategorier såvel som begreber repræsenterer derfor magtstrukturer og former den måde, hvorpå individer forstår og interagerer med verden. Michel Foucault viste i bogen "The Order of Things" (2005 [1966]), hvordan man i Vesten i skiftende historiske epoker har organiseret viden gennem forskellige klassifikationssystemer. Disse klassifikationssystemer definerer, hvordan objekter, begreber og ideer bliver grupperet og opfattet. Dermed former de den måde vi mennesker forstår virkeligheden. Kategorier, videns- og sandhedssystemer er konstruerede, vilkårlige og kontingente og indvævet i magtstrukturer, der normaliserer viden og får dem til at fremstå objektive og neutrale. Men pointen er netop, at ingen viden er 'neutral', der findes intet 'view from nowhere'. Viden er ikke objektiv; men udformes i magtrelationer og skaber magtrelationer. Det er derfor vigtigt at være opmærksom på denne sammenfletning af magt og viden samt anfægte og stille spørgsmålstegn ved anerkendte "sandheder".

Bachelards ord "Le point de vue crée l'objet" (Bachelard, 1938 : 14-19) kan oversættes til "synsvinklen skaber objektet." Sætningen indkapsler Bachelards idé om, at den måde, vi nærmer os, opfatter og tænker om et objekt eller begreb, former og udgør selve objektets natur. I denne sammenhæng antyder "Le point de vue crée l'objet", at de rammer, paradigmer og synsvinkler, forskeren anvender på et givet tidspunkt, påvirker den type fænomener, hun studerer, forstår og opdager. Alle genstandsfelter er konstruerede. Med andre ord er vores forståelse af et objekt betinget af det perspektiv, vi ser fra (Bachelard, 2004).

Beslægtet med Linda Tuhawai Smith-citatet (2012) i slutningen af forrige afsnit, definerer Lund en case således:

"A case is an edited chunk of empirical reality where certain features are marked out, emphasized, and privileged while others recede into the background. As such, a case is not "natural," but a mental, or analytical, construct aimed at organizing knowledge about reality in a manageable way." (Lund, 2014, s. 224)

Idéen, om at forskning ikke kan være objektiv, betyder, at forskere uundgåeligt skaber rammer (frames) gennem hvilke, vi betragter og forstår verden (Lund, 2014, s. 226). Rammerne skabes gennem den måde, vi taler om forskningsobjektet, gennem begreber, forskningsspørgsmål og teorivalg.

Hvilke karakteristika, der fremhæves i forskningen i medier i Grønland bunder ofte i forskellige kombinationer af: forskerens verdenssyn og positionering, forskningsstrategiske overvejelser, såsom funding- eller publikationsmuligheder, forskningsfokus og teorivalg. For eksempel er forskning, der karakteriserer medierne som inuitmedier lavet i Canada af forskere, der også studerer inuitmedier i Canada. Indigenous-kategoriseringen af medier i Grønland laves af forskere, der undersøger indigenous media i andre lande. Arktis-kategorien dukker op hos forskere, der undersøger kommunikationsinfrastruktur, hvor fysisk landskab og topografi tillægges betydning. Begrebet nordiske medier dukker op hos forskning finansieret af f.eks. Nordisk Ministerråd (herunder projekter, jeg selv har deltaget i, f.eks. Bornakke mfl., 2023; Ohlsson mfl., 2021).

På baggrund af denne afhandlings empiriske fund, er alternative kategoriseringer af mediesystemet også mulige: I artikel #1 og #2 vises det, hvordan der i den grønlandske mediepolitik ligger et ideal om, at medierne skal være identitets- og sprogstyrkende. Dette ideal er ud over at blive anset som et træk ved nordisk mediepolitik, som beskrevet i denne afhandling, også blevet anset som et særligt træk ved 'indigenous journalistik' (Hanusch, 2013, 2014; Pietikäinen, 2008b).

Min tidligere kollega, Naimah Hussain, argumenterede for, at "[det ikke giver] mening at tale om et selvstændigt grønlandsk mediesystem uden at tale om den danske indflydelse og relationen til det danske mediesystem" (Hussain, 2019, s. 95), da meget lovgivning er kopi af dansk lovgivning, journalistuddannelsen er danskinspireret og feltet er præget af tilrejsende danske journalister og redaktører. Jeg - derimod - fremdrager blandt andet den grønlandske offentlige sektors store rolle i mediesystemet. Jeg kategoriserer det som et selvstændigt mikromediesystem, hvor social høj integration skaber nogle særlige karakteristika, som man også vil se i andre små mediesystemer (uagtet tilstedeværelse af kolonihistorie).³

Forskellene i forskningsfokus giver sig altså til udtryk i blandt andet synet på differentieringen af det grønlandske mediesystem fra det danske mediesystem. Fokuseres der på de postkoloniale magthierarkier på redaktionerne, bliver dansk indflydelse tydelig i kraft af tilstedeværelsen af danske journalister og danskimporterede professionsnormer og kopiering af dansk lovgivning. Undersøges

³ Hussain har andre steder i sin afhandling et stort fokus på betydningen af det lille grønlandske samfund, ligesom jeg også undersøger dansk indflydelse på mediesystemet.

effekterne af mediesystemets lille størrelse, bliver disse årsager til, at mediesystemet ser ud som det gør, mindre væsentlige, og i stedet fokuseres der på mediesystemets autonomi: den store brug af grønlandsk medieindhold og den høje integration i samfundet og det grønlandske selvstyres fremtrædende rolle i mediesystemet. I denne sammenhæng udgør det grønland-ske selvstyre 'staten', da det er her, at lovgivningskompetencen over medierne ligger. Og det at Grønland ikke formelt er en stat har altså mindre betydning i dette perspektiv end et postkolonialt perspektiv.

Pointen er ikke, at den ene udlægning af empirien er mere korrekt end den anden, men derimod, at forskellige teoretiske tilgange trækker forskellige karakteristika ved det grønlandske mediesystem frem og undersøger, hvad disse betyder – og derfor laver forskellige fremstillinger af mediesystemet. I et postkolonialt perspektiv fokuserer Naimah Hussain således på, at tilstedeværelsen af danske journalister betyder stor dansk påvirkning og journalistik, der bliver produceret af folk ofte manglende lokalkendskab, historik og forståelse for grønlandske normer, mens jeg i artikel #4 fokuserer på, at tilstedeværelsen af danske journalister betyder mindre rolleoverlap – journalister fra Danmark er sjældent i familie med deres kilder i Grønland. På den måde kan samme empiriske fund tolkes ganske forskelligt afhængig af teoretiske fokus.

Med andre ord kategoriserer jeg i denne afhandling det grønlandske mediesystem som småt og beskriver, hvordan mediesystemet formes af det lille sociale system. På den baggrund generaliserer viden fra dette casestudie til andre små mediesystemer og udvikler begrebet mikromediesystem til at beskrive de særlige karakteristika ved meget små mediesystemer i samfund med høj social integration. Disse samfund kan som beskrevet i artikel #4 være både lokalsamfund, mikrostater eller f.eks. sproglige minoritetssamfund, så som det danske mindretal i Sydslesvig. Men det er langt fra den eneste gruppe af cases, man ville kunne generalisere til på baggrund af et studie af det grønlandske mediesystem. Medier i Grønland kan nemlig betragtes gennem mange forskellige prismes. Og afhængigt af hvilket prisme, man anvender, vil nogle træk ved de grønlandske nyhedsmedier og -journalistik træde tydeligere frem og andre træk træde i baggrunden. Dermed vil nogle udfordringer og mulige løsninger blive relevante, mens andre træder i baggrunden. Disse forskellige perspektiver trækker på hver sin forskningslitteratur og dertilhørende teorier. Og hvert perspektiv indeholder også – ofte implicitte - antagelser om, hvilken gruppe af cases medier i Grønland tilhører.

6.2 Digitalisering af det grønlandske mediesystem

Præmissen for denne afhandling er, at de journalistiske medier er centrale gatekeepers for offentligheden i Grønland. Denne præmis hviler blandt andet på, at mediebrugen af analoge medier er høj i Grønland. F.eks. beskrives det i artikel #1, at Grønland er det land i Norden med den største brug af flow-TV og flow-radio per indbygger og herunder den største brug af public service-TV. Dette til trods for, at KNR er den public service-station, der producerer mindst indhold. Det betyder dog ikke, at internettets betydning for offentligheden kan ignoreres. Alle afhandlingens empiriske artikler berører betydningen af den stigende internetbrug i Grønland, hvilket jeg vil diskutere samlet her. Først vil jeg diskutere statens – eller i Grønland - Selvstyrets rolle i et digitaliseret mediesystem. Derefter vil jeg diskutere, hvordan afhandlingens teoretiske bidrag kan bruges til at generere ny viden om små digitaliserede mediesystemer.

Statens rolle i digitaliserede mediesystem

Digitalisering har - som nævnt i teori afsnittet - fået Mattoni og Ceccobelli (2018) til at foreslå yderligere indikatorer til at supplere Hallin og Mancinis (2004) teoretiske model, blandt andet for således at gøre teorien sensitiv over for statens involvering i det digitaliserede mediesystem. Denne videreudvikling af Hallin og Mancinis model er i høj grad relevant for at forstå det grønlandske mediesystem: Statens rolle i det digitaliserede mediesystem handler for det første om, hvor aktiv staten er i reguleringen af digitalt medieindhold og -aktører. Som det er blevet vist særligt i artikel #3 fører den grønlandske regering, Naalakkersuisut, en meget passiv politik på dette område. F.eks. findes der ingen annoncestrategi, selvom offentlige annoncekroner udgør en stor indtægtspost for de private medier (hvoraf en stor del går til analoge medier). Parlamentet har netop ændret mediestøtteloven, således at de (begrænsede) støttemuligheder til digitale medier helt er fjernet. Intet af dette virker dog til at være et udtryk for en politik om aktivt *ikke* at støtte digitale medier, men er snarere et udtryk for manglende ressourcer til at prioritere mediepolitikken, som det også blev diskuteret i forrige afsnit.

Den anden indikator, foreslået af Mattoni og Ceccobelli, for statens involvering i et digitaliseret mediesystem handler om statslige investeringer i digital infrastruktur. Jo mere staten investerer i bredbåndsforbindelser og fiberkabler, jo større muligheder og incitament har folk til at anvende digitale medier, argumenterer de (Mattoni & Ceccobelli, 2018, s. 544). I afhandlingens empiriske artikler beskrives, hvordan internetpenetration i Grønland er lavere end for eksempel i de store nordiske lande (og forbruget af analoge medier tilsvarende højere). Som beskrevet, hænger det

sammen med de høje priser på internet i Grønland. Derfor medførte en prisnedsættelse, som følge af en forlængelse af søkablet fra Nuuk til Aasiaat, at internetbrugen steg med 927% i bygderne (Tele-Post, 2020), hvor det da for første gang blev muligt at købe internet hurtigt nok til f.eks. streaming.

Siden denne afhandlings empiri blev indsamlet, er internetbrugen fortsat vokset kraftigt. Teleskabet Tusass (som tidligere og i artiklerne hed Tele Greenland eller Tele-Post), skriver, at internetpenetrationen i Grønland nærmer sig den i mange europæiske lande (Tusass, 2022). Men som beskrevet i introduktionen er priserne stadig meget højere i Grønland end i f.eks. Danmark. Ifølge ITU et af de dyreste lande i verden at opkoble sig på nettet (International Telecommunication Union, 2023).

Da Tusass er et offentligt ejet aktieselskab med lovbestemt monopol på anlæg og drift af teleinfrastruktur og udbud af f.eks. mobiltelefoni i Grønland, er niveauet af offentlig involvering i kommunikationsinfrastrukturen høj. Der har dog været meget få politiske diskussioner på dette område i Grønland (Ravn-Højgaard & Abildgaard, 2023). Som det vises i artikel #1 og #2 har man politisk i høj grad afstået fra at lave prioriteringer på teleområdet - dog med den undtagelse, at man har besluttet at trække store årlige overskud ud af teleselskabet til finansieringen af Grønlands nye lufthavne. Dette har dog ikke ført til politiske diskussioner om prioriteringer på teleområdet, f.eks. om hvad prissætningen eller den sårbare infrastruktur betyder for folks kommunikationsmuligheder. Sådanne spørgsmål er også uden for denne afhandling at analysere men ville være interessant for fremtidig forskning at undersøge nærmere, f.eks. ud fra et capability perspektiv (Flensburg mfl., 2023; Lai, 2021; Sen, 2001).

Samlet set viser denne afhandling, at der er meget lidt politisk involvering på det digitale område med få politiske udmeldinger eller visioner, selvom Selvstyret har stor indflydelse på dette område: Selvstyret ejer teleselskabet, der har monopol på al teleinfrastruktur i landet.

Små offentligheder i en digitaliseret verden

I alle afhandlingens fire artikler har jeg beskrevet, hvordan mediemarkedet i Grønland er præget af smådriftsulemper eller 'diseconomy of scale'. Som nævnt er dette forhold tidligere beskrevet af blandt andet Puppis (2009), Trappel (1991) og andre. Smådriftsulemper betyder, at det er svært at opretholde et stort medieudbud i små markeder. Globalisering og digitalisering forstærker disse tendenser, når f.eks. redaktionelle medier taber voksende andele af annoncemarkedet til store platforme, som Facebook og Google, efterhånden som medievaneerne i stigende grad bliver

digitale. Disse strukturelle udfordringer og dertilhørende ændringer i forretningsmodeller er der skrevet meget om (se f.eks. Kristensen & Hartley, 2023; Nieborg & Poell, 2018; Picard, 2014). Derfor vil jeg her fokusere på det, der ikke er beskrevet i forskningslitteraturen allerede, nemlig hvordan tilstedeværelsen af sociale medier giver *anderledes* effekter i meget små samfund sammenlignet med i større samfund:

I artikel #4 argumenterer jeg for, at små tætte samfund er karakteriseret af høj social integration, idet folk kender hinanden på kryds og tværs, og at der derfor findes mange såkaldte overlappende rolle-relationer. Det vil sige, at medlemmer af samfundet omgås hinanden i flere forskellige roller. Samme personer omgås hinanden som kusiner og forældre/skolelærere for samme barn, som journalist og kilde osv. Denne høje sociale integration er et strukturelt vilkår ved mikromediesystemer – som gør dem anderledes end større mediesystemer. Da artiklens fokus var på journalistik og journalistiske medier, og der ikke var plads til diskussioner om, hvordan denne høje integration giver en anden type digitaliseret offentlighed end i større samfund, vil jeg derfor diskutere det her. Jeg vil altså ikke diskutere digitalisering af offentligheder generelt, men fokusere på, hvad der er anderledes ved digitalisering – og platformisering – af meget små samfund. Det følgende afsnit skal ses som et forsøg på, ved hjælp af empiriske eksempler, at optegne konturerne af et interessant forskningsområde at undersøge mere systematisk, end der er plads til her i dette diskussionsafsnit.

Grønlands 56.000 beboere er som nævnt tæt forbundne. Særligt på Facebook, som er det dominerende sociale medie i Grønland, og som bruges dagligt af 75% af befolkningen (KNR, 2020), er befolkningen selvfølgelig tæt forbundne. Når den høje integration, der findes ansigt-til-ansigt i det grønlandske samfund genfindes online, vil den samme høje integration reproducere online på sociale medier: Man forbinder sig på sociale medier med de folk, man kender fra den virkelige verden. Og når de folk, man kender også kender hinanden, ja så bliver det et tætmasket online netværk.

Jeg har ikke kunnet identificere forskning, der specifikt undersøger netværkstæthed på sociale medier i store samfund i forhold til små samfund, men med udgangspunkt i netværksteori har Backstrom og kolleger (2012) vist, at folk, der bor i samme land – i henholdsvis Sverige, Italien og USA – er tættere forbundne på sociale netværk sammenlignet med, hvor tæt forbundne alle Facebook-medlemmer er til hinanden. Med begrebsapparatet fra artikel #4 kan man se den højere netværkstæthed blandt svenske brugere, sammenlignet med netværkstætheden blandt alle brugere globalt,

som et udtryk for social integration. Med andre ord: sandsynligheden for at to svenske facebookbrugere er naboer eller har gået i skole sammen er langt højere, end hvis man tager to tilfældige brugere blandt alle på Facebook. Netværkstætheden stiger jo højere integration, der findes i et samfund (hvilket svarer til Backstroms og kollegers fund af, at netværkstætheden var størst i landet med den mindste befolkning; Sverige, så Italien og dernæst folkerigeste USA).

Spørgsmålet er, hvad der sker, når man går fra at undersøge 10 mio. svenskere til mikrosamfund med 50.000 mennesker på sociale medier. I artikel #4 argumenterede jeg for, at mikrosamfund bliver så små, at nogle særlige dynamikker relateret til meget høj integration træder i kraft, og at man således ikke kan nøjes med at se mikromedie-systemer som et spørgsmål om små mediemarkeder, som det ellers udelukkende har været gjort indtil nu. Man er nødt til også at se på effekterne af høj social integration. Det ser ud til, at et tilsvarende argument vil kunne laves, når det kommer til mikrooffentligheder online, hvor høj integration også ser ud til at have betydning: Når samfund bliver meget små og tætte, bliver den digitale offentlighed af en anderledes karakter end store digitale offentligheder.

Til at illustrere dette argument, har jeg fået lov at låne Kári Holm Johannesens 'social graphs' over Facebook-venskaber i London (billede 2) og på Færøerne (billede 3). En såkaldt 'social graph' repræsenterer sociale relationer mellem enheder (Ugander, Karrer, Backstrom, & Marlow, 2011); i dette tilfælde vennerne til fire personer i henholdsvis London og Færøerne. Alle punkterne langs cirklerne på graferne repræsenterer en henholdsvis storbyboer og en færings venner på Facebook. De farvede linjer på tværs af cirklerne repræsenterer disse venners indbyrdes venskaber. Jo flere streger, jo mere indbyrdes forbundne er hovedpersonens venner.

Billede 2 Kári Holm Johannesens grafiske fremstilling af, hvordan folk i storbyerne er forbundet med hinanden på Facebook. Gengivet med tilladelse fra Kári Holm Johannesen.

Billede 3 Kári Holm Johannesens grafiske fremstilling af, hvordan folk i småsamfund er forbundet med hinanden på Facebook. Eksempler fra Færøerne. Gengivet med tilladelse fra Kári Holm Johannesen.

Storbymenneskernes facebookvenskaber (på billede 2) ser ud til at bestå af forskellige distinkte grupper (f.eks. studiekammeraterne, håndboldvennerne og familien) med få overlap mellem grupperne. Venskabsgraferne for folk i Færøerne (på billede 3) bærer i højere grad præg af, at alle kender alle på kryds og tværs. Det ses ved det store antal forbindelseslinjer mellem vennerne.

Når det online netværk er så tætmasket, at forenklet sagt 'alle er venner med alle' på facebook, så betyder det, at når én person i netværket laver et opslag, så bliver det vist til en stor del af hele netværket. Der skal langt færre delinger af et opslag i et tæt netværk end et løst netværk, før en meget høj andel har set det. Mangee ser altså i høj grad de samme opslag. Det fører til, at det i Grønland ofte ses, at nyhedshistorier starter på sociale medier og 'alle' hører om dem, før redaktionelle medier bringer dem. Et nyligt eksempel på dette er en grønlandsk facebookbruger, der filmede, hvordan der skred sten ud over lufthavnsbyggeriet og ned på en hovedvej i Nuuk. Opslaget blev på under et døgn delt ca. 150 gange og vist 35.000 gange. Selvom jeg ikke personligt kender hende, der filmede og delte opslaget på facebook, så jeg filmen delt af ti forskellige af mine facebookvenner, før de redaktionelle medier skrev om hændelsen. Det er svært at forestille sig, at 'alle' i København hører om et farligt stenskrud på en hovedvej via den digitale mund-til-mund-metode. Årsagen til dette er, at samfundet er større, og der er lavere social integration. Derfor vil der her ofte ske det, når en enkeltpersons opslag går viralt, skriver redaktionelle medier om det, før langt hovedparten af befolkningen hører om nyheden – og det vil så være via de redaktionelle medier, at langt hovedparten af befolkningen får nyheden.

Det er selvfølgelig en grov forenkling at skrive at 'alle' ser samme indhold på Facebook. Faktorer som den enkeltes tidsforbrug på platformen, samt platformens algoritmer mv. spiller ind på, hvad vi får vist på sociale medier, lige såvel som, der ikke nødvendigvis er en én-til-én relation mellem hvem vi er venner med i og uden for sociale medier. Men ikke desto mindre er der en sammenhæng: Jo tættere netværket er i virkeligheden, jo tættere vil det være på sociale medier, i jo højere grad ser

netværkets medlemmer samme indhold, fordi man er venner med de samme, og fordi indhold skal deles få gange før hele netværket potentielt har set det.

Én-til-én-kommunikation

En survey- (og interview-)undersøgelse blandt befolkningen i Island (Ólafsson, 2023) har vist, at 45% af de islandske facebookbrugere havde mindst et af de 63 islandske parlamentsmedlemmer som facebookven. Disse venskaber, skriver Ólafsson, er ikke nødvendigvis et udtryk for, at folk er interesserede i at følge disse politikeres virke, men kan i stedet være udtryk for en offline-forbindelse (Ólafsson, 2023, s. 10). De islandske politikere, Jón Gunnar Ólafsson interviewede, giver udtryk for, at alt bliver blandet sammen på deres facebookprofiler (Ólafsson, 2023, s. 10). To-tredjedele af de islandske politikere har svært ved at finde ud af, hvordan de skal bruge Facebook og har haft svært ved at adskille deres personlige og professionelle identiteter på platformen. Selvom nogle af politikerne har lavet såkaldte professionelle Facebook-sider, som hvem som helst kan 'like' og følge med i politikernes professionelle virke, så er de personlige facebookprofiler de islandske politikeres primære kanal for alting – jokes med venner, politiske udspil og familie billeder. Det samme ses i Grønland, hvor Facebook også er det primære sociale medie, hvor politikerne både diskuterer politik, fremviser feriefotos og diskuterer meget private emner på deres private profiler. Man kan tale om en oplevelse af kontekstkollaps på Facebook (Boyd, 2014), hvor politikerne kan opleve, at de skal manøvrere i flere forskellige arenaer samtidigt (f.eks. familiesfæren og offentligheden), og det giver anledning til en masse dilemmaer, når de islandske politikere, ifølge Ólafsson, har en fornemmelse af, at alle kender alle i Island, og at alle i Island potentielt set ser med i hvad, de laver på deres profiler. Ifølge Boyd er kontekstkollaps ikke et karaktertræk specifikt ved små samfund, men en konsekvens af, at sociale medier samler mennesker fra forskellige sociale kontekster i ens liv, der normalt ikke mødes. I små samfund er kontekstkollaps ikke noget, der kun sker online, når medlemmer af forskellige sfærer følger med i ens færden online. Man kan sige, at hele livet i et lille samfund er kendetegnet ved kontekstkollaps som følge af den høje integration. I artikel #4 beskriver jeg, hvordan det påvirker mediesystemet og kommer til udtryk i loyalitetskonflikter, når journalister skal interviewe politikere, der samtidigt er eksempelvis familiemedlemmer.

Offentlighedens nye gatekeepers

Private profiler på Facebook kan maksimalt have 5.000 venner. Det har adskillige af de grønlandske politikere. 5.000 mennesker svarer til næsten 10% af den grønlandske befolkning. Selvom alle disse 5.000 venner ikke nødvendigvis bor i Grønland alle sammen, så illustrerer det meget godt, at det er langt lettere i en lille tæt integreret

befolkning at nå ud til en stor del af vælgerne uden brug af redaktionelle medier. Ligeledes formår både politikere, politiske partier og politiske bloggere at få stor opmærksomhed ved hjælp af Facebook alene, hvilket gør det langt lettere at nå ud til store dele af befolkningen i små sammenlignet med i store samfund. Både politikere og bloggere kan nå store dele af befolkningen med deres indhold, som oftest er simple optagelser af dem selv, der taler. Ofte får videoerne med udelukkende grønlandsk tale over 30.000 visninger. Det er igen ikke det samme som, at 30.000 forskellige borgere i Grønland har set videoerne fra ende til anden, men det giver en indikation på, at videoerne når ud til en stor del af befolkningen.

Billede 4 Et screenshot fra partiet Siumuts facebookside, da partiet sendte live fra optællingen af stemmerne til formandsvalget under partiets generalforsamling i juli 2023. Cirka 2600 så med live på Facebook, da jeg tog dette screenshot, mens optællingen fandt sted. Efterfølgende havde i alt cirka 18.000 set (noget af videoen), da jeg tjekkede i august 2023.

Billede 4 er et screenshot, jeg tog, da partiet Siumut sendte live på Facebook fra stemmeoptællingen under formandsvalget i juli 2023. Man kan se, at ca. 2.600 personer så med live, næsten 400 personer havde liket og 675 kommenteret, mens optællingen fandt sted. Da jeg genbesøgte videoen en måned senere, var tallene langt højere, med 18.000 visninger af (noget af videoen). Dette er et godt eksempel på, hvordan sociale medier – i Grønlands tilfælde Facebook – spiller en større rolle i offentligheden end i større (og mindre integrerede) samfund. Det skyldes flere faktorer, som nævnes i artikel #4: at de redaktionelle medier har begrænsede

ressourcer og dermed ikke kunne dække dette – i manges øjne meget spændende formandsopgør – i det omfang mange ønskede, hvorfor de så med live.

Denne tendens kan beskrives med, hvad Mattoni og Ceccobelli (2018) kalder græsrodsproduktion af medieindhold. De argumenterer for, at Hallin og Mancini's model skal tilføjes endnu en dimension: græsrodsproduktion af medieindhold, der dækker over, at digitaliseringen transformerer nyhedsproduktionen, således at den i højere grad finder sted uden redaktioner som centrum for nyhedsproduktion. I stedet foregår nyhedsproduktion mellem borgere og f.eks. via politikeres egne kanaler.

Dermed bliver redaktionelle mediers rolle som gatekeepers til offentligheden mindre vigtig, når man kan nå ud til mange flere via Facebook end gennem redaktionelle medier. Denne tendens ses i demokratier verden over, hvor politikere dropper de redaktionelle mediers kritiske spørgsmål og utiltalende vinklinger til fordel for egne kanaler, de selv har kontrol over. Det kan være kommunikation via Facebook, eller som vi har set det i USA med Donald Trumps Truth Social – på egne sociale medier. Pointen med dette afsnit er ikke at beskrive generelle tendenser, men at pege på de særlige dynamikker, der forstærker disse tendenser i små samfund:

I små samfund med høj integration kan deltage i den offentlige debat meget nemt og billigt nå ud til meget store procentandele af befolkningen. Høj integration i små samfund skaber en høj grad af såkaldt 'organisk spredning af indhold'. Det betyder at folk deler opslaget, og at det på den måde spredes – ligesom med eksemplet med stenskedet. De fleste politikeres indhold deles udelukkende organisk i Grønland (viser data fra Facebook). Det skyldes, at når samfundene er så små, at det er lettere at komme til orde uden om de redaktionelle medier – hvis andre i samfundet finder synspunkterne relevante vel at mærke.

Da ovenstående tekst primært består af empiriske *eksempler*, kunne det være interessant at undersøge meget små højt integrerede offentligheders digitalisering mere systematisk. Ovenstående gennemgang kunne indikere, at sociale medier i meget små samfund bevirker, at flere aktører har lettere ved at komme til orde i og med, at man ikke skal igennem redaktionelle medier for at komme bredt ud. Som jeg vil diskutere nu, giver online offentligheder samtidigt uligheder i, hvem der kan komme til orde. En af de ting, der påvirker dette er platformenes algoritmer:

Datakolonialisme

Sociale platforme, særligt Facebook, er blevet en vigtig infrastruktur for offentligheden i Grønland. Det betyder, at nationale medier i stigende grad bliver erstattet af globale tech-giganters platforme i rolle som vigtig infrastruktur for offentligheden.

En del forskning beskæftiger sig med, hvordan det påvirker offentligheden, at den er rykket ind på en infrastruktur, der er styret af kommercielle logikker uden transparens (se f.eks. Lorenz-Spreen, Oswald, Lewandowsky, & Hertwig, 2022; Seeliger & Sevignani, 2022; Smyrnaio & Baisnée, 2023). Det er f.eks. svært at få indblik i, hvordan de algoritmer, der bestemmer, hvilket indhold der vises, fungerer, eller hvordan det vil påvirke den grønlandske offentlighed, hvis Facebook pludselig ændrer algoritmerne? Hvad kan gøres, hvis algoritmen promoverer hadefuldt indhold eller misinformation? Med andre ord spiller globale techgiganter i Grønland – såvel som verden rundt – en større og større rolle som (nationale) offentlighedens infrastruktur. Selvom techgiganternes platforme giver nye demokratiserende muligheder for, at flere kan komme til orde og få adgang til information i den grønlandske offentlighed, som netop diskuteret, så giver det også nye problemer, f.eks. uønsket og uigennemskuelig indsamling af borgernes data, og hvad der er blevet kaldt datakolonialisme (Couldry & Mejias, 2019b, 2019a; Zuboff, 2019). Med datakolonialisme menes, at magtfulde aktører tilegner sig og udnytter data fra enkeltpersoner og samfund for at tjene penge, påvirke adfærd og forme verdenssyn, og derved reducere liv til kvantificerbare og salgbare enheder, og forsøger derved at strømline og simplificere menneskelige kulturer og oplevelser.

Reguleringen af den medierede offentlighed er altså gået fra at være et spørgsmål, om nationale aktører, der kunne reguleres nationalt til at blive et transnationalt spørgsmål med globale aktører, der vanskeligt lader sig regulere med national lovgivning alene: På europæisk plan forsøger EU med initiativer som Digital Markets Acts, AI Act og Digital Services Acts at regulere tech-giganterne i erkendelse af, at selv de største EU-lande ikke kan stille noget op over for de store globale virksomheder alene. Man kan spørge, om disse EU-initiativer er nok (Bornakke mfl., 2023), men under alle omstændigheder er Grønland ikke medlem af EU, hvorfor denne regulering ikke vil gælde her. Der er ikke taget nogen initiativer for at lave grønlandsk regulering af området.

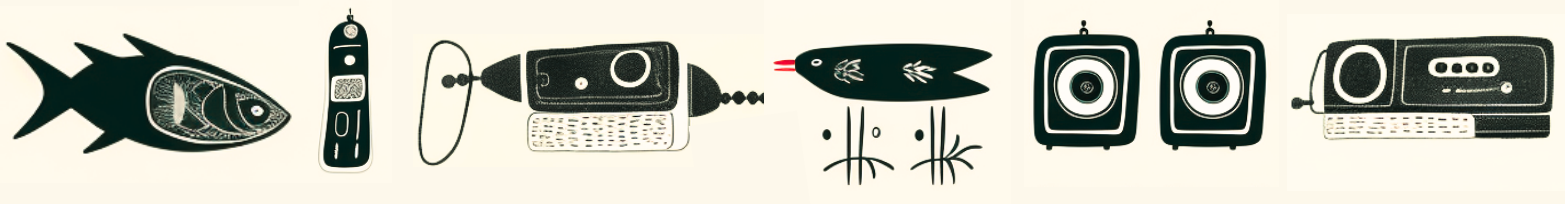
Et lille land som Grønland kan ikke stille meget op over for en virksomhed som Facebook, der har flere ansatte, end Grønland har indbyggere. Det grønlandske marked er for småt til, at det er sandsynligt, Facebook ville rette sig efter en national

grønlandsk regulering, hvis den eksisterede. Hvis national grønlandsk lovgivning gik på tværs af Facebooks interesser, ville Facebook sandsynligvis bare lukke platformen ned i Grønland, som vi har set eksempler på, blandt andet i Australien (Flynn, 2021).

Jo vigtigere en rolle techgiganterne kommer til spille som infrastruktur for offentligheden, jo sværere bliver det fra politisk hold at regulere offentligheden: Globale virksomheder, hurtig teknologiske udvikling og øget kompleksitet, gør det meget svært for nationale politikere at regulere offentligheden. Det har filosofen Hartmut Rosa (2013) kaldt et udtryk for politisk de-synkronisering, da politikere i relativt langsomme nationale beslutningsprocesser ikke kan følge med den hurtige teknologiske udvikling, der gør reguleringen mere og mere kompleks. Disse problemer bliver, som denne afhandling har argumenteret for, kun mere udtalte i meget små politiske systemer, hvor reguleringskapaciteten er lav.

7

Konklusion

7. Konklusion

Denne afhandling er et mediesociologisk studie af det grønlandske mediesystems strukturelle karakteristika. Disse karakteristika er i afhandlingen blevet belyst ved hjælp af forskellige metodiske tilgange. Samlet set udgør afhandlingen et casestudie af det grønlandske mediesystem, og det bidrager med empirisk viden om forholdet mellem det politiske system og mediesystemet i Grønland. På baggrund heraf foreslå ny teori om små mediesystemer og en ny definition af variabelen størrelse i mediesystem teori. Her vil jeg kort opsummere afhandlingens forskningsbidrag, for derefter at skitsere, hvad afhandlingens bidrag kan betyde for videre forskning.

Afhandlingens empiriske bidrag

Afhandlingens empiriske bidrag findes primært i artikel #1, artikel #2 og artikel #3, hvor det vises, at det grønlandske mediesystem er præget af 'smådriftsulemper' på grund af det meget lille mediemarked. Herudover spiller det offentlige en stor rolle i mediesystemet.

I artiklerne testes det, hvorvidt Puppis' (2009) teori om små mediesystemer og Syvertsen og kollegers (2014) nordisk medievelfærdsstatsideal kan bruges til at beskrive det grønlandske (og islandske og færøske) mediesystem. Syvertsen og kolleger inkluderede ikke data fra Grønland (eller Færøerne og kun i begrænset omfang Island), da de udviklede begrebet nordisk medievelfærdsstat. Og Grønland er befolkningsmæssigt for småt til at passe ind i Puppis' teori. I den forbindelse udgør mediesystemet i Grønland en ekstrem/most likely case (Flyvbjerg, 2004), da det – selvom Puppis ikke selv inkluderer så små lande i sin teori – er meget sandsynligt, at teoriens strukturelle karakteristika ved små mediesystemer vil findes her.

Selvom det overordnet konkluderes i denne afhandling, at både Puppis og Syvertsen og kollegers teorier kan bruges til at beskrive det grønlandske mediesystem, så viser de empiriske studier også, at der er noget ved den grønlandske case, som ikke kan

forklares med teorierne. Dermed viser casen sig også at være en såkaldt 'sort svane' (Flyvbjerg, 2004), der tydeliggør, at Puppis teori har nogle mangler, og at der er nogle særlige karakteristika eller mønstre ved det grønlandske, færøske og islandske mediesystem, der giver 'lack of fit' i den nordiske medievelfærdsstatsideal. Med begrebet 'micro media system' kommer afhandlingen derfor med et bud på en teori, der skal svare forklare disse fund:

Afhandlingens teoretiske bidrag

Afhandlingens teoretiske bidrag er først og fremmest præsenteret i afhandlingens artikel #4, hvor begrebet 'micro media system' foreslås for at forstå meget små mediesystemer. Der argumenteres for at små mediesystemer har fire yderligere karakteristika end de beskrevne i den eksisterende litteratur om små mediesystemer, som primært fokuserer på mediemarkederne. De fire karakteristika ved mikromediesystemer er: 1) staten har en stor rolle i mediesystemet, 2) stor social integration i samfundet med mange rolleoverlap 3) multi-funktionalisme blandt journalister og medier og 4) afhængighed af få individer.

Yderligere argumenteres det i denne afhandling for, at man med fordel kan erstatte den binære størrelsesvariabel (stor/lille) som bruges i eksisterende teori om små mediesystemer med en kontinuert variabel. Det vil medføre, at teorien bliver sensitiv over for, at træk ved små mediesystemer bliver mere udtalte jo mindre mediesystemet bliver. På den måde slipper man for at vælge en - i sidste ende vilkårlig - skillelinje mellem små og store mediesystemer. Trækkene bliver med andre ord mere udtalte, jo mindre samfundet bliver, da befolkningsstørrelse en proxy for graden af social integration i et samfund. På samme måde påvirker faktorer som samfundets isolation også graden af social integration. Det gør, at teorien vil kunne bruges til at forstå f.eks. medier hos en sproglig minoritet eller lokale mediesystemer. Her betyder det noget, hvor isoleret lokalsamfundet er. Sandsynligheden for, at en journalist har børn i samme klasse, som den kilde hun interviewer, er større på øen Ærø end i københavnnerbydelen Vesterbro, hvor journalisten ikke nødvendigvis bor i det lokalsamfund hun arbejder i.

Endelig bidrager afhandlingen til forskningslitteraturen om klientelisme i mediesystemer (f.eks. Hallin & Mancini, 2004; Hallin & Papathanassopoulos, 2002; Örnebring, 2012; Roudakova, 2008) ved at pege på, at det er samfundets lille størrelse *i sig selv*, er en faktor, der øger sandsynligheden for klientelisme. Det har ikke hidtil været diskuteret i medieforskningen. Ifølge Hallin og Mancini (2004, s. 58) er klientelisme fremme af partikulære interesser gennem hierarkiske organisationer som partier eller religiøse organisationer, og klientelisme leder til instrumentalisering af

medierne. I meget små stater har klientelisme ofte har rod i den høje sociale integration i samfundet med de mange personlige relationer og familiebånd på kryds og tværs. Det betyder, at klientelisme i små mediesystemer ofte er én-til-én, direkte og gensidig.

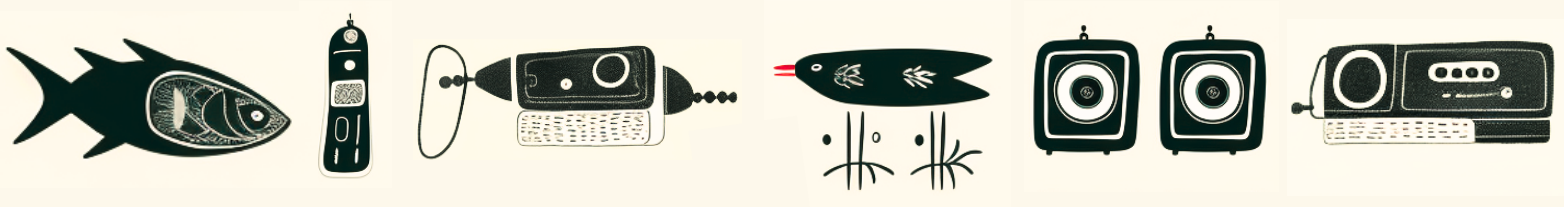
Den digitaliserede offentlighed i Grønland og andre små samfund

Denne afhandling begyndte med en beskrivelse af, hvordan offentligheden i Grønland i disse år huser mange fundamentale diskussioner om, hvilket samfund det grønlandske har været, er og skal blive. Afhandlingen har vist, at infrastrukturen som denne debat foregår på, er under forandring: Offentlighedens infrastruktur har udviklet sig enormt fra anden verdenskrig til i dag. Fra udelukkende bestod af månedlige aviser, hvis indhold blev godkendt af landsfogeden (senere landshøvdingen) og sendt ud i en samlet bog til udstederne og byggerne på kysten én gang årligt, består offentligheden i dag foruden redaktionelle grønlandske medier i stigende grad af globale techplatforme, som Facebook. Her kan politikere komme ud med deres budskaber til en stor andel af befolkningen. Her kan almindelige mennesker dele nyheder med store dele af befolkningen. Med en langt større hastighed end de redaktionelle medier kan borgere komme til orde på den måde, de selv ønsker, uden at skulle leve op til de redaktionelle mediers krav om saglighed, om at lade begge sider af en sag komme til orde, om at udsagn skal være underbygget af fakta og brug af pænt sprog mv.

I afhandlingen er det blevet diskuteret, hvordan den høje integration i det grønlandske samfund i sig selv kan forstærke de positive demokratiske effekter af internettet, da folk har en langt større mulighed for at komme til orde og nå ud til en stor del af befolkningen netop fordi samfundet er småt. Dermed øges afhængigheden af digitale platforme ejet af globale virksomheder. Det betyder, at magtbalancer forskydes fra nationale medier til globale techgiganter, at reguleringen af offentligheden ikke længere kan ske i afgrænsede nationale enheder. Det gør det næsten umuligt for små samfund som det grønlandske sikre, at offentlighedens infrastruktur også i fremtiden understøtter og sikrer at debatten om store emner kan foregå på grønlandske præmisser frem for kommercielle techgiganter præmisser. Nye udfordringer presser sig nemlig på, såsom udnyttelse af borgernes data i form af data-kolonialisme og udviklingen kunstig intelligens, der snart vil kunne skabe indhold, der gør det umuligt for borgerne at skelne mellem hvad, der er sandt og hvad, der er falsk.

8

Litteraturliste

8. Litteraturliste

- Aalberg, T., Blekesaune, A., & Elvestad, E. (2013). Media choice and informed democracy: Toward increasing news consumption gaps in Europe? *The International Journal of Press/Politics*, 18(3), 281–303.
- Abildgaard, M. S. (2022). The question of Icebergs: a cryo-history of Arctic submarine cables. *Polar Record*, 58(4). <https://doi.org/10.1017/S0032247422000262>
- Abildgaard, M. S., & Pram Gad, U. (2024). Imperial infrastructures and postcolonial ports of imagination : The political logics of connections in the Arctic, 1–36.
- Abildgaard, M. S., Ren, C., Leyva-Mayorga, I., Stefanovic, C., Soret, B., & Popovski, P. (2022). Arctic Connectivity: A Frugal Approach to Infrastructural Development. *ARCTIC*, 75(1), 72–85. <https://doi.org/10.14430/arctic74869>
- Ackrén, M., & Lindström, B. (2012). Autonomy development, irredentism and secessionism in a Nordic context. *Commonwealth and Comparative Politics*, 50(4), 494–511. <https://doi.org/10.1080/14662043.2012.729732>
- Ahmed, S. (2000). Who Knows? Knowing Strangers and Strangeness. *Australian Feminist Studies*, 15(31), 49–68. <https://doi.org/10.1080/713611918>
- Alia, V. (1999). *Un/covering the North: News, media and Aboriginal people*. UBC Press.
- Alia, V. (2009). Outlaws and citizens: indigenous people and the New Media Nation. *International Journal of Media & Cultural Politics*, 5(1), 39–54. https://doi.org/10.1386/macp.5.1-2.39_1
- Alia, V. (2010). *The new media nation: Indigenous peoples and global communication* (Vol. 2). Berghahn Books.
- Allcott, H., Gentzkow, M., & Yu, C. (2019). Trends in the diffusion of misinformation on social media. *Research & Politics*, 6(2), 2053168019848554. <https://doi.org/10.1177/2053168019848554>
- Anckar, D., & Anckar, C. (1995). Size, insularity and democracy. *Scandinavian Political Studies*, 18(4), 211–229.
- Anderson, B. (1983). *Imagined Communities - Reflections on the Origin and Spread*

of Nationalism. New York: Verso.

Arendt, H. (2023). *Menneskets vilkår*. København: Gyldendal.

Arnfred, S. (2016). Sociale forhold og socialpolitik i Grønland. *Socialpolitik*, 155–184.

Aro, J. (2016). The Cyberspace War: Propaganda and Trolling as Warfare Tools. *European View*, 15(1), 121–132. <https://doi.org/10.1007/s12290-016-0395-5>

Bachelard, G. (2004). *La formation de l'esprit scientifique: contribution à une psychanalyse de la connaissance*. Vrin.

Backstrom, L., Boldi, P., Rosa, M., Ugander, J., & Vigna, S. (2012). Four degrees of separation. *Proceedings of the 4th Annual ACM Web Science Conference, WebSci'12*, 33–42. <https://doi.org/10.1145/2380718.2380723>

Baldacchino, G., & Wivel, A. (2020). Small states: concepts and theories. In Godfrey Baldacchino & A. Wivel (Eds.), *Handbook on the Politics of Small States* (pp. 2–19). <https://doi.org/10.4337/9781788112932.00007>

Baldacchino, Godfrey, & Veenendaal, W. (2018). Society and community. In *The Routledge International Handbook of Island Studies* (pp. 339–352). <https://doi.org/10.4324/9781315556642-16>

Bar, F., & Sandvig, C. (2008). US communication policy after convergence. *Media, Culture and Society*, 30(4), 531–550. <https://doi.org/10.1177/0163443708091181>

Benedict, B. (1967). Sociological Characteristics of Small Territories and their Implications for Economic Development. *Institute of Commonwealth Studies*, 10, 23–36.

Benson, R., Blach-Ørsten, M., Powers, M., Willig, I., & Zambrano, S. V. (2012). Media Systems Online and Off: Comparing the Form of News in the United States, Denmark, and France. *Journal of Communication*, 62(1), 21–38. <https://doi.org/10.1111/j.1460-2466.2011.01625.x>

Bjørst, L. R. (2008). *En anden verden: Fordomme og Stereotyper om Grønland og Arktis*.

Bjørst, L. R. (2016). Saving or destroying the local community? Conflicting spatial storylines in the Greenlandic debate on uranium. *The Extractive Industries and Society*, 3(1), 34–40. <https://doi.org/https://doi.org/10.1016/j.exis.2015.11.006>

Blumler, J. G., & Gurevitch, M. (1995). *The crisis of public communication*. Psychology Press.

Bornakke, T., Bechmann, A., Kalsnes, B., Heath, C., Gylfadóttir, E., Ravn-Højgaard, s, ...

- Horowitz, M. (2023). *A Nordic approach to democratic debate in the age of Big Tech: Recommendations from the Nordic Think Tank for Tech and Democracy*. Copenhagen. Retrieved from <https://pub.norden.org/nord2023-004/>
- Bowker, G. C., & Star, S. L. (2000). *Sorting things out: Classification and its consequences*. MIT press.
- Boyd, D. (2010). Social Network Sites as Networked Publics. *A Networked Self*, 39–58.
- Boyd, D. (2014). *It's complicated: The social lives of networked teens*. Yale University Press.
- Brüggemann, M., Engesser, S., Büchel, F., Humprecht, E., & Castro, L. (2014). Hallin and Mancini Revisited: Four Empirical Types of Western Media Systems. *Journal of Communication*, 64(6), 1037–1065. <https://doi.org/10.1111/jcom.12127>
- Bruns, A. (2005). *Gatewatching: Collaborative online news production* (Vol. 26). Peter Lang.
- Castells, M. (2008). The new public sphere: Global civil Society, communication networks, and global governance. *Annals of the American Academy of Political and Social Science*, 616(1), 78–93. <https://doi.org/10.1177/0002716207311877>
- Chadwick, A. (2013). *The hybrid media system: Politics and power*. Oxford University Press.
- Chahine, A. (2022). *In search of decolonial ways Multimodal and collaborative knowledge-making in Kalaallit Nunaat (Greenland)*.
- Corbett, J., & Veenendaal, W. (2018a). *Democracy in small states: Persisting against all odds*. Oxford University Press.
- Corbett, J., & Veenendaal, W. P. (2018b). Democratization and Small Size. In *Democracy in small states: Persisting against all odds* (Vol. 57, pp. 137–139). <https://doi.org/10.1080/14662043.2019.1556840>
- Couldry, N., & Mejias, U. A. (2019a). Data colonialism: Rethinking big data's relation to the contemporary subject. *Television & New Media*, 20(4), 336–349.
- Couldry, N., & Mejias, U. A. (2019b). Data Colonialism: Rethinking Big Data's Relation to the Contemporary Subject. *Television and New Media*, 20(4), 336–349. <https://doi.org/10.1177/1527476418796632>
- Dahl, P. E., & Tejsner, P. (2020). Review and mapping of Indigenous knowledge concepts in the Arctic. *Routledge Handbook of Indigenous Peoples in the Arctic*, (Stevenson 1996), 233–248. <https://doi.org/10.4324/9780429270451-16>

- Danker, P. (2018). Der var engang et lokalblad. *Tidsskriftet Grønland*, 4, 236–255.
- Danmarks Statistik. (2015). *It-anvendelse i befolkningen 2015*. København. Retrieved from <https://www.dst.dk/Site/Dst/Udgivelser/GetPubFile.aspx?id=20737&sid=itbef2015>
- Duc, M. (2022). When over-researchedness is invisibilised in bibliographic databases. *Over Researched Places*, 111–132. <https://doi.org/10.4324/9781003099291-9>
- Durkheim, E. (1893). The division of labour in society. *New York*.
- Eisenegger, M., & Schäfer, M. S. (2023). Editorial: Reconceptualizing public sphere(s) in the digital age? On the role and future of public sphere theory, 1–9.
- Engelstad, F., Larsen, H., Rogstad, J., & Steen-Johnsen, K. (2017). *Institutional change in the public sphere: Views on the Nordic model*. Walter de Gruyter GmbH & Co KG.
- Enjolras, B., & Steen-Johnsen, K. (2017). 5 The Digital Transformation of the Political Public Sphere : a Sociological Perspective.
- Enli, G., & Syvertsen, T. (2020). The media welfare state: Why such a concept, what is it used for, does it have a future? *Nordic Journal of Media Studies*, 2(1), 37–45. <https://doi.org/10.2478/njms-2020-0004>
- Enli, G., Syvertsen, T., & Mjøs, O. J. (2018). The welfare state and the media system: The Role of Media and Communications in the Evolution and Transformation of Scandinavian Welfare States. *Scandinavian Journal of History*, 43(5), 601–623. <https://doi.org/10.1080/03468755.2018.1474023>
- Epinion. (2016). Seer- og lytterundersøgelse 2015. Retrieved from https://knr.gl/files/knr_seer_og_lytterundersogelse_2015_rapport_090216.pdf:
- Eriksen, T. H. (2018). Small is beautiful, but is it viable? Scale and Mauritian options for the next 50 years. *The Mauritian Paradox: Fifty Years of Development, Diversity and Democracy*, (2018), 123–133.
- Farkas, J., & Schou, J. (2018). Fake News as a Floating Signifier: Hegemony, Antagonism and the Politics of Falsehood. *Javnost*, 25(3), 298–314. <https://doi.org/10.1080/13183222.2018.1463047>
- Farrugia, C. (1993). The special working environment of senior administrators in small states. *World Development*, 21(2), 221–226. [https://doi.org/10.1016/0305-750X\(93\)90017-4](https://doi.org/10.1016/0305-750X(93)90017-4)

- Ferree, M. M., Gamson, W. A., Gerhards, J., & Rucht, D. (2002). Four models of the public sphere in modern democracies. *Theory and Society*, 31(3), 289–324. <https://doi.org/10.1023/A:1016284431021>
- Fleischer, A. (2023). Samarbejdet mellem Danmarks Radio og Kalaallit Nunaata Radioa ved opstarten af samtidigheds-tv. In O. Høiris, O. Marquardt, & C. Andreasen (Eds.), *Magt og autoritet i Grønland*. Odense: Syddansk Universitetsforlag.
- Fleischer, J. (1980). *Et grønlandsk blad Atuagagdliutit 120 år*. Det grønlandske forlag.
- Flensburg, S., & Lai, S. S. (2019). Mapping digital communication systems : Infrastructures, markets and policies as regulatory forces. *Media, Culture & Society*, 1–34.
- Flensburg, S., & Lai, S. S. (2020). Networks of power analysing the evolution of the Danish internet infrastructure. *Internet Histories*, 0(0), 1–22. <https://doi.org/10.1080/24701475.2020.1759010>
- Flensburg, S., Lai, S. S., & Ravn-Højgaard, S. (2023). Infrastructural deprivation. Towards a typology of internet breakdowns and their social implications. Bergen.
- Flensburg, S., & Lomborg, S. (2021). Datafication research: Mapping the field for a future agenda. *New Media and Society*. <https://doi.org/10.1177/14614448211046616>
- Flew, T., & Waisbord, S. (2015). The ongoing significance of national media systems in the context of media globalization. *Media, Culture and Society*, 37(4), 620–636. <https://doi.org/10.1177/0163443714566903>
- Flynn, K. (2021). Facebook bans news in Australia as fight with government escalates. Retrieved from <https://edition.cnn.com/2021/02/17/media/facebook-australia-news-ban/index.html>
- Flyvbjerg, B. (2004). Five misunderstandings about case-study research. *Practice*, 420–434. <https://doi.org/10.1177/1077800405284363>
- Foucault, M. (2005). *The order of things*. Routledge.
- Fraser, N. (1992). Rethinking the public sphere: A contribution to the critique of actually existing democracy. In C. Calhoun (Ed.), *Habermas and the public sphere* (pp. 109–142). Cambridge: MIT press.
- Fraser, N. (2007). Special Section: Transnational Public Sphere: Transnationalizing the Public Sphere: On the Legitimacy and Efficacy of Public Opinion in a Post-Westphalian World. *Theory*, 24(4), 7–30.

<https://doi.org/10.1177/0263276407080090>

Freeman, J. (2020). Differentiating distance in local and hyperlocal news. *Journalism*, 21(4), 524–540. <https://doi.org/10.1177/1464884919886440>

Gad, U. P. (2009). Post-colonial identity in Greenland? *Journal of Language and Politics*, 8(1), 136–158. <https://doi.org/10.1075/jlp.8.1.08gad>

Gad, U. P. (2018). What kind of nation state will Greenland be? Securitization theory as a strategy for analyzing identity politics. *Politik*, 20(3), 104–120. <https://doi.org/10.7146/politik.v20i3.97156>

Gaini, F. (2013). *Lessons of islands*.

Gerring, J. (2004). What Is a Case Study and What Is It Good for? *American Political Science Review*, 98(2), 341–354. Retrieved from <http://people.ucalgary.ca/~nmstuewe/CaseStudy/pdf/whatisacasestudy.pdf>

Graugaard, N. D. (2020a). *Aalborg Universitet Tracing Seal-Unsettling Narratives of Kalaallit Seal Relations*.

Graugaard, N. D. (2020b). Arctic Auto-ethnography : Unsettling colonial research relations *, 1–16.

Gripsrud, J., & Moe, H. (2010). *The digital public sphere: Challenges for media policy*. Nordicom. Gothenurg.

Grønlands Forskningsråd. (2023). Indkaldelse af forslag til forskningsleder til Historisk udredning af forholdet mellem Grønland og Danmark. Retrieved September 25, 2023, from <https://nis.gl/da/indkaldelse-af-forslag-til-forskningsleder-til-historisk-udredning-af-forholdet-mellem-groenland-og-danmark-opslag/>

Grønlands Selvstyre. Forslag til tillægsbevillingslov for 2019 (2019).

Grønlands Statistik. (2023). Grønland i tal. Retrieved September 25, 2023, from [https://stat.gl/publ/da/GF/2023/pdf/Grønland i tal 2023.pdf](https://stat.gl/publ/da/GF/2023/pdf/Grønland%20i%20tal%202023.pdf)

Guðmundsson, B., & Kristinsson, S. (2019). Journalistic professionalism in Iceland: A framework for analysis and an assessment. *Journalism*, 20(12), 1684–1703. <https://doi.org/10.1177/1464884917695416>

Gutsche, R. E. (2019). North American Journalism. *The International Encyclopedia of Journalism Studies*, (2017), 1–12. <https://doi.org/10.1002/9781118841570.iejs0174>

Habermas, J. (1964). The public sphere: An encyclopedia article. *New Critical Writings in Political Sociology: Volume Two: Conventional and Contentious Politics*, 3(3),

481–487. <https://doi.org/10.2307/487737>

Habermas, J. (2012). *Borgerlig offentlighed*. København: Information.

Hallin, D. C. (2009). Comment: State Size as a Variable in Comparative Analysis. *International Communication Gazette*, 71(1–2), 101–103.
<https://doi.org/10.1177/1748048508097934>

Hallin, D. C., & Mancini, P. (2004). *Comparing Media Systems*. Cambridge University Press (Vol. 134). Cambridge University Press.
<https://doi.org/10.3917/res.134.0280>

Hallin, D. C., & Mancini, P. (2012). A response to critics. *Studies in Christian Ethics*, 32(1), 129–134. <https://doi.org/10.1177/0953946818806790>

Hallin, D. C., & Papathanassopoulos, S. (2002). Political clientelism and the media: Southern Europe and Latin America in comparative perspective. *Media, Culture & Society*, 24(2), 175–195. <https://doi.org/10.1177/016344370202400202>

Hansen, J. V., & Green, K. (2015). *Tv-forbruget er stabilt på overfladen*. København. Retrieved from <https://www.dr.dk/om-dr/fakta-om-dr/medieforskning/medieudviklingen/2015/tv-forbruget-er-stabilt-paa-overfladen>

Hansen, M. H. (2011). AG's chefredaktør har sagt op. Retrieved August 25, 2018, from <https://knr.gl/da/nyheder/ags-chefredaktør-har-sagt-op>

Hanusch, F. (2013). Charting a theoretical framework for examining Indigenous journalism culture. *Media International Australia*, (149), 82–91.

Hanusch, F. (2014). Dimensions of indigenous journalism culture: Exploring Māori news-making in Aotearoa New Zealand. *Journalism*, 15(8), 951–967.
<https://doi.org/10.1177/1464884913495757>

Hardy, J. (2013). Comparing media systems. *The Handbook of Comparative Communication Research*, (1992), 185–206.
<https://doi.org/10.4324/9780203149102-20>

Hayfield, E. A., & Schug, M. (2019). 'It's Like They Have a Cognitive Map of Relations': Feeling Strange in a Small Island Community. *Journal of Intercultural Studies*, 40(4), 383–398. <https://doi.org/10.1080/07256868.2019.1628719>

Heft, A., Mayerhöffer, E., Reinhardt, S., & Knüpfer, C. (2020). Beyond Breitbart: Comparing right-wing digital news infrastructures in six Western democracies. *Policy & Internet*, 12(1), 20–45.

- Helmond, A. (2015). The Platformization of the Web: Making Web Data Platform Ready. *Social Media and Society*, 1(2).
<https://doi.org/10.1177/2056305115603080>
- Højsgaard, L. (2020). Genopdager sit hjemland som forsker. Retrieved from <https://www.akademikerbladet.dk/aktuelt/2020/oktober/genopdager-sit-hjemland-som-forsker>
- Holm, M. M. F. (2022). Ekspert advarer: Grønland kan ende som et tyranni. Retrieved from <https://knr.gl/da/nyheder/ekspert-advarer-grønland-kan-ende-som-et-tyranni>
- Holmes, A. G. D. (2020). Researcher Positionality - A Consideration of Its Influence and Place in Qualitative Research - A New Researcher Guide. *Shanlax International Journal of Education*, 8(4), 1–10.
<https://doi.org/10.34293/education.v8i4.3232>
- Holt, K., Ustad Figenschou, T., & Frischlich, L. (2019). Key Dimensions of Alternative News Media. *Digital Journalism*, 7(7), 860–869.
<https://doi.org/10.1080/21670811.2019.1625715>
- Humphreys, P. (2011). A Political Scientist's Contribution to the Comparative Study of Media Systems in Europe: A Response to Hallin and Mancini. *Trends in Communications Policy Research*, (1956), 141–158.
<https://doi.org/10.1017/CBO9781107415324.004>
- Humprecht, E., Esser, F., & Van Aelst, P. (2020). Resilience to online disinformation: A framework for cross-national comparative research. *The International Journal of Press/Politics*, 25(3), 493–516.
- Humprecht, E., Herrero, L. C., Blassnig, S., Brüggemann, M., & Engesser, S. (2022). Media systems in the digital age: An empirical comparison of 30 countries. *Journal of Communication*, 72(3), 449. <https://doi.org/10.1093/joc/jqac010>
- Hussain, N. (2017a). Bourdieu in Greenland: Elaborating the Field Dependencies of Post-colonial Journalism. In *Present Scenarios of Media Production and Engagement* (pp. 123–135). Bremen: edition lumière.
- Hussain, N. (2017b). Skismaet om størrelse - hvad skal vi med en grønlandsk journalistuddannelse? In M. Simonsen, N. Hussain, & N. Paulsen (Eds.), *Journalistuddannelsen i Grønland 1982-2017*. Nuuk: Ilisimatusarfik/Atuagkat.
- Hussain, N. (2019). *Journalistik i små samfund: Et studie af journalistisk praksis på grønlandske nyhedsmedier*. Roskilde Universitet.
- Hussain, N., Paulsen, N., & Simonsen, M. (Eds.). (2017). *Journalistuddannelsen i*

- Grønland 1982-2017*. Nuuk: Ilisimatusarfik: Ilisimatusarfik.
- Ilisimatusarfik. (2022). Udkast til Ilisimatusarfiks forskningsetiske retningslinjer.
- International Telecommunication Union. (2023). ICT Statistics. Retrieved from <https://www.itu.int/itu-d/sites/statistics/>
- Inuit Circumpolar Council. (2021). Ethical and Equitable Engagement Synthesis Report: A collection of Inuit rules, guidelines, protocols, and values for the engagement of Inuit Communities and Indigenous Knowledge from Across Inuit Nunaat, 40.
- Jacobs, R. N. (1999). Race, Media and Civil Society. *International Sociology*, 14(3), 355–372. <https://doi.org/10.1177/0268580999014003008>
- Jacobsen, M. (2019). *Arctic identity interactions*. <https://doi.org/10.13140/RG.2.2.12362.31684>
- Jafar, A. J. N. (2018). What is positionality and should it be expressed in quantitative studies? *Emergency Medicine Journal: EMJ*, 35(5), 323–324. <https://doi.org/10.1136/emered-2017-207158>
- Janussen, J. (2003). Demokratiets vilkår i Grønland. In G. Winther (Ed.), *Demokrati og magt i Grønland* (pp. 39–54). Århus: Århus Universitetsforlag.
- Jóhannsdóttir, V. (2019). *The State of News Media in Iceland - in the beginning of the 21st century*. Roskilde University.
- Jóhannsdóttir, V., & Ólafsson, J. G. (2018). The Icelandic news media in times of crisis and change. *Veftímaritið Stjórnmal Og Stjórnslá*, 14(1), 189–210. <https://doi.org/10.13177/irpa.a.2018.14.1.9>
- Jørgensen, A. S. (2022). Dårlig løn tvinger Grønlands public service-kanal til at skære i nyheder (Low salary forces Greenland's public service broadcaster to cut news broadcasts). Retrieved July 1, 2022, from <https://journalisten.dk/daarlig-loen-tvinger-groenlands-public-service-kanal-til-at-skaere-i-nyheder/>
- Josefsen, E., & Skogerbø, E. (2021). Indigenous political communication in the Nordic countries. In L. W. Nord, E. Skogerbø, Ø. Ihlen, & N. N. Kristensen (Eds.), *Power, communication, and politics in the Nordic countries*. (pp. 97–217). Nordicom.
- Jungherr, A., & Schroeder, R. (2022). *Digital Transformations of the Public Arena* (Vol. 9). Cambridge, United Kingdom.
- Kargaard-Jensen, H. (1977). Medier, kultur, anti-imperialistisk lyrik. *Tidsskrift for Marxistisk Bevidsthedssociologi, Grønland-*, 139–160.

- Karlsson, R. (2008). *Media and Communication Statistics Faroe Islands and Greenland*.
- Karlsson, R., Bjarnason, H. T., & Gudmundsdottir, M. L. (2017). Performance of Public and Private Television in Iceland 1993–1999. *Nordicom Review*, 21(1), 101–142. <https://doi.org/10.1515/nor-2017-0365>
- Karppinen, K., & Moe, H. (2012). What we talk about when we talk about document analysis. In N. Just & M. Puppis (Eds.), *Trends in Communication policy Research: New Theories, Methods and Subjects* (pp. 180–193). Bristol: Intellect Books Ltd.
- Katzenstein, P. J. (1985). *Small states in world markets*. Cornell University Press.
- Kleivan, I. (1976). Fjernsyn og sprog i Grønland. *Særtryk Af Tidsskriftet Grønland*, (7), 215–226.
- Kleivan, I. (1977). Place names in Greenland : cultural imperialism and cultural identity. In C. Sandbacka (Ed.), *Transactions of the Finnish Anthropological Society, no. 2 .Cultural imperialism and cultural identity : proceedings of the 8th Conference of Nordic Ethnographers/Anthropologists*. Helsinki: Suomen antropologinen seura.
- Kluge, A., & Negt, O. (2016). *Public sphere and experience: Analysis of the bourgeois and proletarian public sphere*. Verso Books.
- KNR. (2020). *Seer- og lytterundersøgelse 2020*. Retrieved from https://knr.gl/files/knr_seer_og_lytterundersogelse_2020.pdf
- KNR. (2023). *Public Service Redegørelse 2022*. Nuuk. Retrieved from [https://knr.gl/files/2023-06/KNR Public Service Redegørelse 2022.pdf](https://knr.gl/files/2023-06/KNR%20Public%20Service%20Redegørelse%202022.pdf)
- Kögler, H. H. (2005). Constructing a cosmopolitan public sphere: Hermeneutic capabilities and universal values. *European Journal of Social Theory*, 8(3), 297–320. <https://doi.org/10.1177/1368431005054796>
- Kohn, M. L. (1989). *Cross-national research in sociology. American Sociological Association*. Newbury Park, California: Sage.
- Krarup, P. (2017). Frie medier er i alles interesse – også magthavernes. Retrieved from <https://njc.dk/article/frie-medier-alles-interesse-ogsaa-magthavernes/>
- Kreutzmann, N. (2023). Grønlandske samtaler i Norden: Indigenous Knowledge. Retrieved from <https://napa.gl/da/groenlandske-samtaler-i-norden-indigenous-knowledge/>

- Kristensen, L. M., & Hartley, J. M. (2023). The Infrastructure of News: Negotiating Infrastructural Capture and Autonomy in Data-Driven News Distribution. *Media and Communication*, 11(2), 307–318. <https://doi.org/10.17645/mac.v11i2.6388>
- Kristensen, T. (2019). Sprog i fokus : Kalaallisut (grønlandsk). *Språk i Norden 2019*, 110–116.
- Lai, S. S. (2021). *Human capabilities in a datafied society: Empirical approaches to studying the interplay between digital communication and internet infrastructures*. Københavns Universitet.
- Langgård, K. (2003). Magt, demokrati - og sprog. In *Demokrati og magt i Grønland* (pp. 2145–2235).
- Lindberg, T. (2022). *Nordiska nyhetsmedier i global konkurrens. Nyhetsjournalistiken villkor i den digitala plattformsekonomin*. <https://doi.org/10.48335/9789188855657>
- Lindén, C.-G. (2021). Åland - A peculiar media system. *Nordicom Review*, 42(S2), 8–21. <https://doi.org/10.2478/nor-2021-0014>
- Livingstone, S. (2003). On the challenges of cross-national comparative media research. *European Journal of Communication*, 18(4), 477–500.
- Lorenz-Spreen, P., Oswald, L., Lewandowsky, S., & Hertwig, R. (2022). A systematic review of worldwide causal and correlational evidence on digital media and democracy. *Nature Human Behaviour*. <https://doi.org/10.1038/s41562-022-01460-1>
- Lowe, G. F., & Nissen, C. S. (2011). *Small Among Giants: Television Broadcasting in Smaller Countries. Nordicom* (Vol. 41). <https://doi.org/10.22230/cjc.2016v41n2a3033>
- Lund, C. (2014). Of What is This a Case?: Analytical Movements in Qualitative Social Science Research. *Human Organization*, 73(3), 224–234. <https://doi.org/10.17730/humo.73.3.e35q482014x03314>
- Lunt, P., & Livingstone, S. (2013). Media studies ' fascination with the concept of the public sphere : critical reflections and emerging debates. <https://doi.org/10.1177/0163443712464562>
- Mathisen, B. R. (2010). *Lokaljournalistikk - Blind patriotisme eller kritisk korrektiv?* Kristiansand: IJ-forlaget.
- Mattoni, A., & Ceccobelli, D. (2018). Comparing hybrid media systems in the digital age: A theoretical framework for analysis. *European Journal of Communication*,

33(5), 540–557. <https://doi.org/10.1177/0267323118784831>

Meier, W. A., & Trappel, J. (1992). Small States in the Shadow of Giants. In K. Siune & W. Truetschler (Eds.), *Dynamics of Media Politics: Broadcast and Electronic Media in Western Europe* (pp. 129–142). London, Newbury Park, CA and New Delhi: SAGE.

Mejias, U. A., & Couldry, N. (2019). Datafication. *Internet Policy Review*, 8(4), 1–10. <https://doi.org/10.14763/2019.4.1428>

Mignolo, W. D., & Walsh, C. E. (2018). *On Decoloniality: Concepts, Analytics, Praxis*. Duke University Press. <https://doi.org/10.2307/j.ctv11g9616>

Minor, K., Jensen, M. L., Hamilton, L., Bendixen, M., Lassen, D. D., & Rosing, M. T. (2023). Experience exceeds awareness of anthropogenic climate change in Greenland. *Nature Climate Change*, 13(7), 661–670. <https://doi.org/10.1038/s41558-023-01701-9>

Moe, H., & Mjøs, O. J. (2013). The Arm's Length Principle in Nordic Public Broadcasting Regulation. In U. Carlsson (Ed.), *Public Service Media from a Nordic Horizon: Politics, Markets, Programming, and Users* (pp. 75–92). Gothenburg: Nordicom.

Møller Hartley, J., Bengtsson, M., Schjøtt Hansen, A., & Sivertsen, M. F. (2021). Researching publics in datafied societies: Insights from four approaches to the concept of 'publics' and a (hybrid) research agenda. *New Media & Society*, 25(7), 1668–1686. <https://doi.org/10.1177/14614448211021045>

Morris, R. (2015). Fiji media regulation: Emerging from “worst of times” to the “best of times.” *Pacific Journalism Review*, 21(1), 34–39. <https://doi.org/10.24135/pjr.v21i1.146>

Naalakkersuisut. (2023a). Danmark og Grønland sætter uvildig udredning af spiralsagen i gang. Retrieved from https://naalakkersuisut.gl/Nyheder/2023/05/3005_udredning?sc_lang=da

Naalakkersuisut. Forskning — vejen til fremdrift. Grønlands nationale forskningsstrategi 2022-2030 (2023). Retrieved from https://naalakkersuisut.gl/-/media/publikationer/kultur_og_forskning/2023/forskningsstrategi_dec_2022ny.pdf

Naalakkersuisut. (2023c). Ny sammensætning i Naalakkersuisut. Retrieved September 25, 2023, from https://naalakkersuisut.gl/Nyheder/2023/09/2509_ny_naalakkersuisut?sc_lang=da

- Nalakkersuisut. (2023). Pinngortitap Paarsisui Naturens Superhelte. Retrieved from <https://www.facebook.com/profile.php?id=100040422200871>
- Nechushtai, E. (2018). From liberal to polarized liberal? Contemporary US news in Hallin and Mancini's typology of news systems. *The International Journal of Press/Politics*, 23(2), 183–201.
- Nieborg, D. B., & Poell, T. (2018). The platformization of cultural production: Theorizing the contingent cultural commodity. *New Media and Society*, 20(11), 4275–4292. <https://doi.org/10.1177/1461444818769694>
- Nielsen, F., Lynge, F., & Chemnitz, J. (1983). KNR 1958 - 1983.
- Nielsen, R. K. (2016). The many crises of Western journalism: A comparative analysis of economic crises, professional crises, and crises of confidence. In E. B. Breese, J. C. Alexander, & M. Luengo (Eds.), *The Crisis of Journalism Reconsidered: Democratic Culture, Professional Codes, Digital Future* (pp. 77–97). Cambridge: Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/CBO9781316050774.006>
- Nielsen, R. K., & Schrøder, K. C. (2014). The Relative Importance of Social Media for Accessing, Finding, and Engaging with News: An eight-country cross-media comparison. *Digital Journalism*, 2(4), 472–489. <https://doi.org/10.1080/21670811.2013.872420>
- Nord, L. (2008). Comparing nordic media systems: North between West and East? *Central European Journal of Communication*, 1(2008), 95–110.
- Norris, P. (2009). Comparative Political Communications: Common Frameworks or Babelian Confusion? *Government and Opposition*, 44(3), 321–340. <https://doi.org/10.1111/j.1477-7053.2009.01290.x>
- Ohlsson, J. (2015). *The Nordic media market 2015 : Denmark, Finland, Iceland, Norway, Sweden*. Gothenburg.
- Ohlsson, J., Blach-Ørsten, M., & Willig, I. (2021). *Covid-19 och de nordiska nyhetsmedierna*. Göteborg. Retrieved from <http://norden.diva-portal.org/smash/record.jsf?pid=diva2%3A1543808&dswid=-3706>
- Ólafsson, J. G. (2020). Factoring Size into the Equation. *Nordic Journal of Media Studies*, 2(1), 145–156. <https://doi.org/10.2478/njms-2020-0013>
- Ólafsson, J. G. (2021). Superficial, shallow and reactive: How a small state news media covers politics. *Nordicom Review*, 42(S2), 70–86. <https://doi.org/10.2478/nor-2021-0018>
- Ólafsson, J. G. (2023). Politicians and the General Public Communicating on Facebook

- and Messenger: Public and Private Interactions in a Two-Level Online Sphere. *Social Media and Society*, 9(2). <https://doi.org/10.1177/20563051231168376>
- Olsvig, S. (2022). Greenland's ambiguous action space: testing internal and external limitations between US and Danish Arctic interests. *Polar Journal*, 12(2), 215–239. <https://doi.org/10.1080/2154896X.2022.2137085>
- Olsvig, S., & Gad, U. P. (2021). Grønland som udenrigs- og sikkerhedspolitisk aktør. In J. Rahbek-Clemmensen & C. T. N. Sørensen (Eds.), *Sikkerhedspolitik i Arktis og Nordatlanten*. København: Djøfs Forlag.
- Örnebring, H. (2012). Clientelism, Elites, and the Media in Central and Eastern Europe. *International Journal of Press/Politics*, 17(4), 497–515. <https://doi.org/10.1177/1940161212454329>
- Østergaard, M. U., Nielsen, R. L., & Gad, U. P. (2023). Free association i Grønland vil kræve svære valg. Copenhagen: DIIS. Retrieved from https://pure.diis.dk/ws/files/22957817/PB_Free_Association_vil_kraeve_svaere_valg_WEB.pdf
- Oxholm, O., Olsen, M., & Lyng, F. (1978). *Ukiune halvtresine kalâtdlit-nunane radiukkut nalartarneq*. Nuuk: Sydgrønlands Bogtrykkeri Nuuk/Godthåb.
- Papacharissi, Z. (2002). The Virtual Sphere. *The Information Society Reader*, 4(1), 379–392. <https://doi.org/10.4324/9780203622278-36>
- Parsons, T. (1951). *The social system*. London: Routledge and Keagan Paul Etd.
- Pécseli, B. (1980). Massemedier i Grønland. *Tidsskriftet Grønland*, 6–15.
- Petersen, A. P., & Klint, C. (2022). Spiralkampagnen. Retrieved from <https://www.dr.dk/lyd/p1/spiralkampagnen-3510654808000>
- Pfetsch, B., & Esser, F. (2013). Comparing Political Communication. *The Handbook of Comparative Communication Research*, 25–47. <https://doi.org/10.4324/9780203149102-10>
- Picard, R. G. (2014). Twilight or New Dawn of Journalism? *Journalism Practice*, 8(5), 488–498. <https://doi.org/10.1080/17512786.2014.905338>
- Pickard, V. (2011). Broadcast economics, challenges of scale, and country size. In G. F. Lowe & C. Nissen (Eds.), *Small Among Giants: Television Broadcasting in Smaller Countries* (pp. 43–56). Gothenburg.
- Pietikäinen, S. (2008a). Broadcasting Indigenous Voices. *European Journal of Communication*, 23(2), 173–191. <https://doi.org/10.1177/0267323108089221>

- Pietikäinen, S. (2008b). Sami in the media: Questions of language vitality and cultural hybridisation. *Journal of Multicultural Discourses*, 3(1), 22–35.
<https://doi.org/10.1080/17447140802153519>
- Poulsen, J. (1975). *Samfundsforhold og mediestruktur i Grønland bind 1 og 2*. Humlebæk.
- Poulsen, J. (1991). Television — Challenge or Threat to Social Identity in Small Language Communities? *Educational Media International*, 28(3), 129–133.
<https://doi.org/10.1080/0952398910280305>
- Puppis, M. (2009). Media regulation in small states. *International Communication Gazette*, 71(1–2), 7–17. <https://doi.org/10.1177/1748048508097927>
- Puppis, M., D’Haenens, L., Steinmaurer, T., & Künzler, M. (2009). The European and global dimension: Taking small media systems research to the next level. *International Communication Gazette*, 71(1–2), 105–112.
<https://doi.org/10.1177/1748048508097936>
- Rahbek-Clemmensen, J., & Sørensen, C. T. N. (2021). *Sikkerhedspolitik i Arktis og Nordatlanten*. Djøf Forlag.
- Randma-Liiv, T. (2002). Small States and Bureaucracy: Challenges for Public Administration. *Trames*, 6(4), 374.
- Randma-Liiv, T., & Sarapuu, K. (2019). Public governance in small states: From paradoxes to research agenda. In A. Massey (Ed.), *A research agenda for public administration* (pp. 162–179). Cheltenham, United Kingdom: Edward Elgar Publishing Limited.
- Rasmussen, R. K., & Merkelsen, H. (2017). Post-colonial governance through securitization? *Politik*, 20(3), 83–103.
- Rauchfleisch, A. (2017). The public sphere as an essentially contested concept: A co-citation analysis of the last 20 years of public sphere research. *Communication and the Public*, 2(1), 3–18. <https://doi.org/10.1177/2057047317691054>
- Ravn-Højgaard, S. (2021). Media policy in Greenland. *Nordicom Review*, 42(S2), 36–52. <https://doi.org/10.2478/nor-2021-0016>
- Ravn-Højgaard, S. (2022). Micro media systems. *International Communication Gazette*. <https://doi.org/https://doi.org/10.1177/17480485221143257>
- Ravn-Højgaard, S. (2018). Kalaallit Nunaanni tusagassiuutiniq atuineq inuillu tusagassiornermi sullinniakkat. In M. Simonsen (Ed.), *Tusagassiunerup tunngavii. Suliassat, piumasaqaatit, suleriaatsit* (pp. 220–240). Aarhus: Ajour.

- Ravn-Højgaard, S. (2019). Medier og selvstændighed i Grønland. *Politik*, (1), 67–83. <https://doi.org/https://doi.org/10.7146/politik.v22i1.114841>
- Ravn-Højgaard, S. (2021). Grønland. In J. Ohlsson, M. Blach-Ørsten, & I. Willig (Eds.), *Covid-19 och de nordiska nyhetsmedierna* (pp. 60–68). Göteborg: Noridsk Ministerråd. Retrieved from <http://norden.diva-portal.org/smash/record.jsf?pid=diva2%3A1543808&dswid=-3706>
- Ravn-Højgaard, S., & Abildgaard, M. S. (2023). *Det grønlandske samfunds robusthed, hvis søkablerne knækker*. København.
- Ravn-Højgaard, S, Jóhannsdóttir, V., Karlsson, R., Olavson, R., & Skorini, H. í. (2021). Particularities of Media Systems in the West Nordic Countries. *Nordicom Review*, 42(2), 102–123.
- Ravn-Højgaard, S, Paulsen, N., Willig, I., Hussain, N., & Simonsen, M. (2018). *Tusagassiuutit 2018 - En kortlægning af de grønlandske medier*. www.uni.gl. Nuuk: Ilisimatusarifik. Retrieved from <https://da.uni.gl/forskning/tusagassiuutit-2018-kortlaegning-af-de-groenlandske-medier.aspx>
- Reese, S. D. (2020). *The crisis of the institutional press*. John Wiley & Sons.
- Repstad, P., & Repstad, P. (2007). *Mellom nærhet og distanse: kvalitative metoder i samfunnsfag* (Vol. 4). Universitetsforlaget Oslo.
- Rodny-Gumede, Y. (2020). Expanding comparative media systems analysis from transitional to postcolonial societies. *International Communication Gazette*, 82(7), 611–627. <https://doi.org/10.1177/1748048519897515>
- Rogers, R. (2020). Deplatforming: Following extreme Internet celebrities to Telegram and alternative social media. *European Journal of Communication*, 35(3), 213–229. <https://doi.org/10.1177/0267323120922066>
- Rosa, H. (2013). *Social acceleration: A new theory of modernity*. Columbia University Press.
- Rosing, P. F., & Stenbæk, M. (1998). *Radiormiut - Kalaallit Nunaata Radioa, Grønlands Radio, Radio Greenland 1958 - 1998*. Nuuk: KNR/Atuakkiiorfik.
- Roudakova, N. (2008). Media-political clientelism: Lessons from anthropology. *Media, Culture and Society*, 30(1), 41–59. <https://doi.org/10.1177/0163443707084349>
- Rowe, W. E. (2014). Positionality. In *The SAGE Encyclopedia of Action Research*.
- Rygaard, J. (2002). Grønland og den kulturelle globalisering. In *Grønlands Kultur- og Samfundsforskning 2000/01* (pp. 169–187). Nuuk: Ilisimatusarifik/Forlaget

Atuagkat.

- Rygaard, J. (2004). En tv-historie. In B. Jacobsen (Ed.), *Grønlænder og global : grønlandsk sprog, litteratur og medier i 25-året for Hjemmestyrets indførelse*. Nuuk: Ilisimatusarfik.
- Rygaard, J. (2016). KNR- lille tv station blandt giganter. Udfordringer for TV og public service i Grønland. In J. Fink, K. G. Hansen, & O. Marquardt (Eds.), *Grønland i Tal. Kilder og cases gennem 300 år*. Aarhus: Aarhus Universitetsforlag.
- Sarapuu, K. (2010). Comparative analysis of state administrations: The size of state as an independent variable. *Halduskultuur*, 11(1), 30–43.
- Sarapuu, K., & Randma-Liiv, T. (2020). Small states: public management and policy-making. In Godfrey; Baldacchino & A. Wivel (Eds.), *Handbook on the Politics of Small States* (pp. 55–69). Edward Elgar Publishing Limited.
- Schäfer, M. S. (2015). A digital public sphere. In G. et al. Mazzoleni (Ed.), *The International Encyclopedia of Political Communication* (pp. 322–328). London: Wiley Blackwell. <https://doi.org/10.1002/9781118541555.wbiepc087>
- Schlesinger, P. (2020). After the post-public sphere. *Media, Culture and Society*, 42(7–8), 1545–1563. <https://doi.org/10.1177/0163443720948003>
- Seeliger, M., & Seignani, S. (2022). A New Structural Transformation of the Public Sphere? An Introduction. *Theory, Culture and Society*, 39(4), 3–16. <https://doi.org/10.1177/02632764221109439>
- Sen, A. (2001). *Development as freedom*. Oxford: Oxford University Press.
- Sermitsiaq.AG. (2020). Tusagassiorfik nalliuttorsiorpoq: Ukiuni qulini uummat qarasarlu atorlugit Mediehuset fejrer jubilæum: 10 år med hjerte og hjerne.
- Sermitsiak. (1983). Sermitsiaq ukiuni 25-ini, Sermitsiak 25 år.
- Shoemaker, P. J., & Vos, T. P. (2009). *Gatekeeping theory*. New York: Routledge.
- Siebert, F. T., Peterson, T. B., & Schramm, W. (1956). *Four theories of the press: The authoritarian, libertarian, social responsibility, and Soviet communist concepts of what the press should be and do* (Vol. 10). University of Illinois press.
- Sjøvaag, H., Pedersen, T. A., & Lægreid, O. M. (2019). The local media system in Norway. *Nordicom Review*, 40(2019), 63–89. <https://doi.org/10.2478/nor-2019-0034.63>
- Smith, L. T. (2021). *Decolonizing methodologies: Research and indigenous peoples*. Bloomsbury Publishing.

- Smyrnaio, N., & Baisnée, O. (2023). Critically understanding the platformization of the public sphere. *European Journal of Communication*, 1–11.
<https://doi.org/10.1177/02673231231189046>
- Søndergaard, N. K. (2015). *Vittus om klimaafale: Det er en stor skuffelse*.
- Sørensen, B. W. (1994). *Magt og afmagt*. Copenhagen: Akademisk Forlag.
- Splichal, S. (2010). Eclipse of „the Public“. *The Digital Public Sphere. Goteborg: Nordicom*, 23–40.
- Splichal, S. (2022). The public sphere in the twilight zone of publicness. *European Journal of Communication*, 37(2), 198–215.
<https://doi.org/10.1177/02673231211061490>
- Stenbaek-Lafon, M. (1979). *Diversity and Impartiality. A report on KNR commissioned by CBC Northern Service*. Ottawa, Canada.
- Stenbaek-Lafon, M. (1982). Kalaallit-Nunaata Radioa - To be the master of ones own fate. *Inuit Studies*, 6(1), 39–47.
- Stenbaek, M. (1988). The Politics of Cultural Survival: Towards a Model of Indigenous Television. *American Review of Canadian Studies*, 18(3), 331–340.
<https://doi.org/10.1080/02722018809480935>
- Stenbaek, M. A. (1992). Mass Media in Greenland: The Politics of Survival. In S. H. Riggins (Ed.), *Ethnic Minority Media: An International Perspective* (pp. 44–62). Thousand Oaks California: SAGE. <https://doi.org/10.4135/9781483325309.n3>
- Stenbæk, M. A. (1992). *Ethnic Minority Media: An International Perspective*. Thousand Oaks: SAGE Publications, Inc. <https://doi.org/10.4135/9781483325309>
- Stoler, A. L. (2003). Tense and Tender Ties: The Politics of Comparison in (Post) Colonial Studies. *Itinerario*, 27(3–4), 263–284.
<https://doi.org/10.1017/S0165115300020866>
- Strömbäck, J. (2005). In search of a standard: Four models of democracy and their normative implications for journalism. *Journalism Studies*, 6(3), 331–345.
<https://doi.org/10.1080/14616700500131950>
- Strömbäck, J., Mark, B.-Ø., Aalberg, T., & Johansson, B. (2008). *Communicating Politics: Political Communication in the Nordic Countries. Communicating Politics: Political Communication in the Nordic Countries*. Nordicom, University of Gothenburg.
- Syvvertsen, T., Enli, G., Mjøs, O. J., & Moe, H. (2014). *Media Welfare State: Nordic*

- Media in the Digital Era*. University of Michigan Press.
<https://doi.org/10.1006/jcirs.2000.0315>
- Sørensen, H. N. (2023). Demokraatit og Atassut: Se til udlandet for hjælp til sundhedsvæsenet - nu!
- Taagholt, J., & Steenfoss, H. P. (2012). *Grønlands Teknologihistorie*. København: Gyldendal.
- Tandoc, E. C., Lim, D., & Ling, R. (2019). Diffusion of disinformation: How social media users respond to fake news and why. *Journalism*, 21(3), 381–398.
<https://doi.org/10.1177/1464884919868325>
- Tele-Post. (2020). *Årsrapport 2019*. Nuuk.
- Thisted, K. (2002). Grønlandske relationer: Om grønlandsk etnicitet i en dansk/grønlandsk diskurs. *Transkulturel Psykiatri, Copenhagen: Reitzel*, 87–111.
- Thisted, K. (2005). Grønlandsforskning. *Historie Og Perspektiver*.
- Þorláksson, B. (2015). *Mannorðsmorðingjar? Félagslegar og persónulegar þælingar um stöðu fjölmiðlunar á Íslandi [Reputation murderers? Social and personal thoughts on the media situation in Iceland]*. Reykjavík: Salka.
- Trappel, J. (1991). Born Losers or Flexible Adjustment? The Media Policy Dilemma of Small States. *European Journal of Communication*, 6(3), 355–371.
- Trappel, J. (2014). Small states and European media policy. *The Palgrave Handbook of European Media Policy*, 239–253. <https://doi.org/10.1057/9781137032195>
- Tuck, E. (2009). Suspending Damages. *Harvard Educational Review*, 79(3), 409–428.
- Tusass. (2022). *Årsrapport 2022*. Nuuk. Retrieved from <https://www.tusass.gl/assets/organisation/reports/annual/2022-tusass-annual-report-da-web.pdf>
- Ugander, J., Karrer, B., Backstrom, L., & Marlow, C. (2011). The Anatomy of the Facebook Social Graph, 1–17. Retrieved from <http://arxiv.org/abs/1111.4503>
- Van Aelst, P., Strömbäck, J., Aalberg, T., Esser, F., de Vreese, C., Matthes, J., ... Stanyer, J. (2017). Political communication in a high-choice media environment: a challenge for democracy? *Annals of the International Communication Association*, 41(1), 3–27. <https://doi.org/10.1080/23808985.2017.1288551>
- Van Cuilenburg, J., & McQuail, D. (2003). Media policy paradigm shifts: Towards a new communications policy paradigm. *European Journal of Communication*, 18(2), 181–207. <https://doi.org/10.1177/0267323103018002002>

- Van Dijck, J., de Winkel, T., & Schäfer, M. T. (2021). Deplatformization and the governance of the platform ecosystem. *New Media and Society*, (January). <https://doi.org/10.1177/14614448211045662>
- Veenendaal, W. P. (2015a). Democracy in microstates: why smallness does not produce a democratic political system. *Gender, Place and Culture*, 22(3), 92–112. <https://doi.org/10.1080/13510347.2013.820710>
- Veenendaal, W. P. (2015b). *Politics and democracy in microstates. Politics and Democracy in Microstates*. New York, NY, USA: Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781315761909>
- Veenendaal, W. P. (2019). How Smallness Fosters Clientelism: A Case Study of Malta. *Political Studies*, 67(4), 1034–1052. <https://doi.org/10.1177/0032321719828275>
- Veirum, T. M. (2020). Debat: Hvem er grønlandere? Retrieved from <https://sermitsiaq.ag/node/224652>
- Veirum, T. M. (2021). Venter på vurdering af Paris-aftalen. Retrieved from <https://sermitsiaq.ag/node/231683>
- Voller, L. (2023). Mineselskab stiller Grønland ultimatum: Grønt lys til kontroversiel mine eller 15 milliarder i erstatning. Retrieved from <https://danwatch.dk/undersogelse/hoejt-spil-om-groenland-prisen-kan-blive-15-milliarder/>
- Warner, M. (2021). *Publics and counterpublics*. Princeton University Press.
- Wessler, H. (2019). *Habermas and the Media*. Polity Press. John Wiley & Sons. London, UK.
- Willig, I., & Nord, L. (2021). Media systems in "the other" Nordic countries and autonomous regions, 42, 1–7.
- Winther, G. (2003). *Magtudredning - Demokrati og magt i Grønland*. Aarhus: Aarhus Universitetsforlag.
- Yin, R. K. (2009). *Case study research: Design and methods* (Vol. 5). SAGE Publications.
- Young, I. M. (1997). Feminism and the public sphere. *Constellations*, 3(3).
- Zabaleta, I., Gutierrez, A., Ferré-Pavia, C., Fernandez, I., & Xamardo, N. (2019). Facts and transformations in European minority language media systems amid digitalization and economic crisis. *International Communication Gazette*, 81(3), 235–258. <https://doi.org/10.1177/1748048518754749>

Zelizer, B. (2015). Terms of Choice: Uncertainty, Journalism, and Crisis. *Journal of Communication*, 65(5), 888–908. <https://doi.org/10.1111/jcom.12157>

Zuboff, S. (2019). *The age of surveillance capitalism: The fight for a human future at the new frontier of power: Barack Obama's books of 2019*. Profile books.

Qujanaq.

